Geçmişin
peşini bırakmayacak!

İNAN BANA

TAHEREH MAFI

DEX

İNAN BANA

TAHEREH MAFI

Çeviren: Asena Çakmak Özdemir

DEX

JULIETTE

Artık çığlıklar atarak uyanmıyorum. Kan görünce kendimi kötü hissetmiyorum. Bir silahı ateşlemeden önce yüzümü buruşturup geri kaçmıyorum.

Artık hayatta kalmaya çalıştığım için asla özür dilmeyeceğim.

Yine de...

Bir kapı çarparak açıldığında aniden irkiliyorum. Atacağım çığlığı tutup arkamı dönerek alışkanlık gereği elimi sol omzundaki kemerden sarkan yarı otomatik silahın kabzasına atıyorum.

"J, ciddi bir sorunumuz var."

Kenji elleri kalçasında, göğsünü sıkıca saran tişörtüyle gözlerini kısmış bana bakıyor. Öfkeli Kenji bu. Endişeli Kenji. 45. Mıntıka'yı ele geçireli, kendimi Yeniden Kuruluş'un başkomutanı ilan edeli on altı gün oldu ve o gün bugündür sessizlik hâkim. İnsanın sinirlerini geren şekilde hem de. Her sabah içimde yarı korku yarı neşeyle uyanıyorum, endişeyle, otoriteme meydan okuyup bize sa-

vaş açacak düşman milletlerin kaçınılmaz tezkerelerini bekliyorum. Ve işte o an gelip çattı belli ki. Derin bir nefes alıyorum, boynumu kütletiyorum ve Kenji'ye bakıyorum.

"Ne oldu?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Başını kaldırıp tavana bakıyor. "Ee, tamam, şöyle ki, bilmen gereken ilk şey bunun benim hatam olmadığı, tamam mı? Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

Bir anlığına bocalıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Bak, onun, o kendini beğenmişin tam bir zırlak bebe olduğunu biliyordum ama bu iş artık gülünç olmaktan iyice çıktı..."

"Anlayamadım... Ne?" Elimi silahımdan çekiyorum, vücudumun gevşediğini hissediyorum. "Kenji ne diyorsun sen? Savaştan bahsetmiyor musun?"

"Savaş mı? Ne? J aklın nerede senin? Erkek arkadaşın şu an çılgınca bir isteri nöbeti geçiriyor, gidip kıçını toparla şunun yoksa ben yapacağım."

Tuttuğum nefesi bırakıyorum, sinirleniyorum. "Ciddi misin sen ya? *Yine mi* bu saçmalık? Of Kenji of!"

Sırtımdaki silah kılıfını çıkarıp yatağa atıyorum. "Bu defa ne yaptın?"

"Bak, gördün mü?" Kenji parmağını bana doğrultuyor. "Neden bu kadar çabuk yargılıyorsun prenses ha? Neden yanlış bir şeyler yapan *ben* oluyorum? Neden ben?" Kollarını göğsünde kavuşturup sesini alçaltıyor. "Aslında bu konuyu kaç zamandır seninle konuşmak istiyordum çünkü başkomutan olarak böylesine ayrıcalıklı muamele göstereceğini düşünmüyordum ama belli ki..."

Kenji aniden donup kalıyor.

Kapının gıcırdamasıyla birlikte kaşları hızla havaya kalkıyor; hafifçe duyulan bir çıt sesiyle gözleri irileşiyor, boğuk bir hışırtının ardından başının arkasına aniden bir silah namlusu dayanıyor. Kenji bana bakakalıyor, dudakları ardı ardına sessizce *psikopat* deyip duruyor.

Söz konusu psikopat bana durduğu yerden göz kırpıyor ve ortak arkadaşımızın kafasına silah doğrultmamışçasına gülümsüyor. Kahkahamı zor bastırıyorum.

"Devam et haydi," diyor Warner gülümsemeye devam ederek. "Juliette bir lider olarak seni nasıl hayal kırıklığına uğratmış anlat bana lütfen."

"*Hey...*" Kenji'nin kolları teslim oluyormuş gibi şakayla havaya kalkıyor. "Ben hayal kırıklığına uğrattı falan demedim hiç, tamam mı? Aşırı tepki verdiğin son derece açık ki..."

Warner silahla Kenji'nin başının kenarına vuruyor. "Aptal."

Kenji arkasına dönüyor. Silahı hızla Warner'ın elinden çekip alıyor. "Derdin ne senin adamım? Aramızın iyi olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydi," diyor Warner buz gibi bir sesle. "Sen *saçıma* dokunana kadar."

"Saçını kesmemi istedin..."

"Ben öyle bir şey söylemedim! Uçlarını düzelt dedim!"

"Ben de öyle yaptım."

"*Bu*," diyor Warner hasara bakabileyim diye arkasına dönerek, "uçlarını düzeltmek değil seni beceriksiz geri zekâlı..."

Şaşırıp kalıyorum. Warner'ın ensesindeki saçlar yamuk yumuk kesilmiş, tüm saçlar gitmiş.

Kenji eserine bakarken korkuyla büzülerek hafifçe öksürüyor. "Ee," diyor ellerini cebine koyarak. "Nasıl desem... Güzellik göreceli işte..."

Warner ona başka bir silah doğrultuyor.

"Hey!" diye bağırıyor Kenji. "Buraya bu aşağılayıcı tavırlar için gelmedim, tamam mı?" Warner'ı işaret ediyor. "Bu haltı ben istemedim!"

Warner dik dik bakınca Kenji ona başka bir tepki verme fırsatı tanımadan kapıya yürüyor. Anca ondan sonra rahat bir nefes alıyorum ama tam o sırada Kenji kafasını kapının eşiğinden uzatıp "Saçın bence çok şirin görünüyor," deyince Warner kapıyı onun yüzüne çarpıp kapatıyor.

Yeniden Kurtuluş'un başkomutanı olduğum yepyeni dünyama hoş geldiniz.

Warner kapıya bakmaya devam ederken aldığı nefesi bırakıyor, bunu yaparken de omuzlarındaki gerginlik azalıyor. Kenji'nin marifetini şimdi çok daha net görebiliyorum. Warner'ın güzelliğinin belirleyici unsurlarından biri olan o gür, muhteşem, altın sarısı saçları umursamaz ellerce kesilip biçilmiş.

Tam bir felaket.

"Aaron," diyorum yumuşak bir sesle.

Ellerini kafasına atıyor.

"Gel buraya."

Arkasını dönüp utanılacak bir şey yapmış gibi gözünün ucuyla bana bakıyor. Yatağın üzerindeki silahları kaldırıp yanıma gelmesi için yer açıyorum. Hüzünlü bir iç çekişle yatağa çöküyor.

"Gudubete döndüm," diyor sessizce.

Gülümseyerek başımı iki yana sallayıp yanağına dokunuyorum. "Neden onun saçını kesmesine izin verdin ki?"

Warner bunun üzerine başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri yusyuvarlak, yeşil ve şaşkın. "Bana onunla vakit geçir dedin."

Kahkaha atıyorum. "Sen de gidip Kenji'ye saçını mı kestirdin?"

"Saçımı *kestirmedim*," diyor kaşlarını çatarak. "Sadece..." Bir anlığına duraksıyor. "Sadece bir dostluk göstergesiydi. Askerlerimle uzun zaman boyunca yaptığım bir güven göstergesiydi. Zaten arkadaşlık kurmak gibi bir deneyimim yok ki benim!" diyor başka yöne dönerken.

"İyi de," diyorum. "Biz arkadaşız öyle değil mi?"

Böyle söyleyince gülümsüyor.

"Ee?" diyorum onu dürterek. "İyi değil mi yani? İnsanlara karşı daha nazik davranmayı öğreniyorsun."

"Evet, yani öyle ama insanlara karşı nazik olmak istemiyorum. Bana uymuyor."

"Bence çok da güzel uyuyor," diyorum gülümseyerek. "Kibar davranman çok hoşuma gidiyor."

"Sen öyle söylersin tabii." Kahkaha atar gibi oluyor. "Ama kibar davranmak doğamda yok aşkım. Gelişmem karşısında sabırlı olmak zorundasın."

Elini elime alıyorum. "Sen ne dediğinin farkında değilsin. Bana karşı son derece naziksin."

Warner başını iki yana sallıyor. "Arkadaşlarına karşı nazik davranmak için çaba göstereceğime söz verdiğimi biliyorum, bu çabaya devam da edeceğim ama umarım

seni bir imkânsızlığa inanmaya itmemişimdir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece seni hayal kırıklığına uğratmayacağımı umuyorum. Zorlarsam bir derece sıcaklık gösterebilirim ama şunu bil ki kimseye sana davrandığım gibi davranmak gibi bir düşüncem yok. *Bu,*" diyor aramızdaki boşluğu göstererek, "çok katı bir kuralın istisnası." Gözleri şimdi de dudaklarıma kayıyor, elini boynuma koyuyor. "*Bu,*" diyor usulca, "çok ama çok olağan dışı bir durum."

Bırakıyorum.

Nefes almayı, konuşmayı, düşünmeyi bırakıyorum...

Daha doğru düzgün dokunmadı bile ama kalbim deliler gibi çarpıyor, anılar zihnimde çalkalanıyor, beni dalga dalga kavuruyor; vücudunun üzerimdeki ağırlığı, teninin tadı, dokunuşunun sıcaklığı, keskin nefesleri ve bana sadece karanlıkta söyledikleri.

Damarlarıma kelebekler hücum ediyor, zorla çıkarıyorum onları.

Bütün bunlar hâlâ çok yeni; dokunuşu, teni, kokusu öyle yeni, öyle yeni ve öyle inanılmaz ki...

Başını yana eğerek gülümsüyor, ben de aynı şekilde karşılık veriyorum ve dudakları, aldığı yumuşak bir nefesle aralanıyor. Bense hâlâ hareketsiz duruyorum, ciğerlerim yeri boyluyor, parmaklarım gömleğine uzanıyor ve "Saçımı kazımak zorunda kalacağım var ya..." dediğinde geri çekiliyor.

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırıyorum, beni hâlâ öpmüş değil.

"Ve umarım geri geldiğimde beni hâlâ seversin, şu an en içten dileğim bu."

Sonra doğruluyor ve çekiliyor, bense bir elimle, öldürdüğüm adamları sayıyorum ve Warner'ın varlığı karşısında bir bütün olarak kalmama pek de yardımcı olmamasına hayret ediyorum.

El sallayıp veda ederken başımı bir kez sallıyorum ve sağduyumu bıraktığım yerden geri alıp kendimi sırtüstü yatağa atıyorum, başım dönüyor, savaşla barışın karmaşası zihnime külçe gibi çöküyor.

Lider olmanın *kolay* olacağını düşünmemiştim ama şu an olduğundan daha kolay olur sanmıştım.

Verdiğim kararlarla ilgili her dakika şüpheyle kıvranıyorum. Ne zaman bir asker emrime uysa rahatsız edici bir şaşkınlık yaşıyorum. Dünya iyice rayına oturana dek bizim –benim– daha fazla, çok daha fazla insan öldürmek zorunda kalacak olmamız beni dehşete düşürüyor. Gerçi hepsinden öte içimi en çok titreten, bu sessizlik sanırım.

On altı gün oldu.

İleride olacaklar, gelecek planlarımız hakkında konuşmalar yaptım, savaşta kaybettiğimiz hayatlar için anma törenleri yaptık, değişiklikleri sağlamak konusunda da iyi gidiyoruz. Castle söz verdiği gibi çok sıkı çalışarak tarım ve sulama sorunlarını çözmekle uğraşıyor. En acili de sivilleri yerleşkelerden en iyi şekilde nasıl çıkaracağımız konusu.

Ama bu iş kademe kademe olacak, yavaş ve dikkatlice yapılacak, dünya için yapılan bir mücadele bir asır sürebilir. Hepimiz bunun farkındayız galiba. Endişelenmem gereken tek konu siviller olsaydı bu denli endişelenmezdim.

Endişeleniyorum çünkü önümüzdeki onlarca yılımızı bu savaşa vermemizin bile bu dünyayı iyileştiremeyeceğini gayet iyi biliyorum.

Öyle de olsa savaşmaya hazırım.

İstediğimden değil ama bir değişiklik yaratmak için yapmamız gereken buysa seve seve savaşa giderim. İşler keşke bu kadar basit olsaydı. Şu an en büyük sorunum aynı zamanda en karışık olanı:

Savaş düşman ister ve görünüşe bakılırsa ben bir tane bile bulamıyorum.

Anderson'ı alnından vurduğumdan bu yana geçen on altı günde tek bir muhalefetle karşılaşmadım. Kimse beni tutuklamaya kalkışmadı. Diğer hiçbir başkomutan bana meydan okumadı. Kıtada kalan 554 mıntıkayı bırak tek biri bile karşı çıkmadı, savaş ilan etmedi, hakkımda kötü söz etmedi. Yeniden Kuruluş bir şekilde iş birliği içinde.

Öyleymiş gibi davranıyor.

Ve bu, içten içe sinirlerimi çok fena geriyor.

Tuhaf bir çıkmazdayız, çaresizce daha fazlasını; 45. Mıntıka'daki insanlar için, Kuzey Amerika'daki insanlar için, tüm dünyadaki insanlar için daha fazlasını yapmak isterken olduğum yerde kalakalmış durumdayım. Gel gör ki bu garip sessizlik hepimizin dengesini altüst ediyor. Anderson'ın ölümüyle diğer başkomutanların ayaklanacağından, ordularına bizi –beni– yerle bir etme emri vereceklerinden çok emindik. Ancak dünya liderleri bizim önemsizliğimizi ortaya koydular, bizi can sıkıcı bir sinekmişiz gibi oksijen yettiği sürece kırık kanatlarımızı çarpa çarpa içinde serbestçe dolaştığımız cam bir bardağa hapsederek yok saydılar. 45. Mıntıka istediğini yapmaya terk

edildi, özerkliğimize ve mıntıkamızın altyapısını hiçbir müdahale olmadan değiştirme yetkisine izin verildi. Burası haricinde her yer, herkes dünyada hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyor. Devrimimiz dünyanın kalanından kopuk gerçekleşti. Ardından gelen zaferimiz öylesine küçük bir şeye indirgendi ki var olmamış bile olabilir.

Akıl oyunları.

Castle sürekli ziyarete geliyor, tavsiyeler veriyor. Etkin mücadelede olmam onun önerisiydi, kontrolü ele almam. Etrafta gergin ve savunmacı bir şekilde dolanmaktansa etkileşim ve iletişim içinde olmam gerektiğini söylemişti. Varlığımı daha bilinir kılmam gerektiğini. Hak talebinde bulunun, dedi. Masada kendinize yer edinin. Saldırılar başlamadan önce ittifaklar oluşturmaya çalışın. Dünyadaki diğer beş başkomutanla temasa geçin.

Nitekim Kuzey Amerika adına konuşabilirdim ama ya dünyanın kalanı ne olacaktı? Güney Amerika ne olacaktı? Avrupa? Asya? Afrika? Okyanusya?

Liderlerle uluslararası bir konferans düzenleyin, demişti.

Konuşun.

Öncelikle barışı amaçlayın, demişti.

"Meraktan ölüyorlardır herhalde," demişti Castle bana. "Kuzey Amerika'yı on yedi yaşında bir kız mı ele geçirdi? Genç bir kız Anderson'ı öldürüp kendini kıtanın yöneticisi mi ilan etti? Bayan Ferrars, şunu bilmelisiniz ki şu an büyük bir avantajınız var! Bunu lehinize kullanın!"

"Benim mi?" demiştim şaşkınlıkla. "Nasıl bir avantajım varmış?"

Castle iç geçirmişti. "Yaşınıza göre kesinlikle çok ce-

sursunuz Bayan Ferrars fakat gençliğinizin kaçınılmaz şekilde deneyimsizlik getirdiğini görmekten ötürü üzgünüm. Bunu olabildiğince açık şekilde anlatmaya çalışacağım. İnsanüstü bir gücünüz var; neredeyse alt edilmesi imkânsız bir deriniz, ölümcül bir dokunuşunuz. Daha on yedi yaşındasınız ama tek başınıza bu milletin başındaki despotu devirdiniz. Bunlara rağmen dünyanın gözünü korkutabileceğinizden şüphe duyuyorsunuz öyle mi?"

İki büklüm olup olduğum yere sinmiştim.

"Eski alışkanlıklar Castle," demiştim sessizce. "Kötü alışkanlıklar. Haklısın elbette. Elbette haklısın."

Gözlerini bana dikmişti. "Düşmanlarınızın bu ortaklaşa, hemfikir sessizliğinin bir tesadüf olmadığını anlamalısınız. Kesinlikle birbirleriyle temas hâlindeler, bu yaklaşım konusunda kesinlikle anlaşmaya varmışlar, nitekim bir sonraki hamlenizi görmeyi bekliyorlar", demişti başını iki yana sallayarak. "Bir sonraki hareketinizi bekliyorlar Bayan Ferrars. İyi bir hamle yapmanız için yalvarıyorum size."

Ben de öğreniyorum işte.

Onun dediğini yaptım ve üç gün önce Delalieu aracılığıyla haber yollayıp Yeniden Kuruluş'un diğer beş başkomutanıyla iletişime geçtim. Onları gelecek ay buraya, 45. Mıntıka'ya uluslararası bir konferans için çağırdım.

Kenji odama dalmadan on beş dakika önce de ilk cevabımı aldım.

Okyanusya evet dedi.

Ve bunun ne demek olduğundan tam emin değilim.

WARNER

Son günlerde kendimde değildim.

İşin aslı çok uzun zamandır kendimde değildim hatta o kadar uzun süre oldu ki hiç kendimde oldum mu diye merak etmeye başladım. Gözlerimi kırpmadan aynaya bakıyorum, saç kesme makinesinin sesi odada yankılanıyor. Yüzüme doğru loş bir ışık vuruyor sadece ama kilo verdiğimi görmeme yetiyor. Yanaklarım çukurlaşmış, gözlerim daha iri, elmacık kemiklerim daha belirgin. Kendi saçımı keserken hareketlerim hem kederli hem mekanik, gururumdan kalanlar ayaklarımın dibine düşüyor.

Babam öldü.

Gözlerimi kapatıp göğsümdeki nahoş gerginliğe sarılıyorum, cihaz hâlâ kasılmış avcumda titreşiyor.

Babam öldü.

Öleli, sevdiğim biri tarafından alnına iki kere ateş edilerek vurulalı daha iki hafta oldu. Onu öldürerek bana iyilik yapıyordu. Asla çekemediğim tetiği çekerken benden daha cesurdu. Babam bir canavardı. Çok daha kötüsünü hak ediyordu.

Yine de...

Bu acı.

Gergin bir nefes alıp gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, tek başıma olduğum bu zamana şükrediyorum, nedense bedenimden bir şeyleri, herhangi bir şeyi koparıp atma fırsatına şükrediyorum. Tuhaf bir arınma sağlıyor.

Annem öldü, diye düşünüyorum elektrikli bıçağı kafatasımda sürüklerken. Saçlar yere düşerken *babam öldü,* diye düşünüyorum. Eskiden olduğum her şey, şimdi olduğum her şey, yaptığım her şey onların yaptıkları ve yapmadıklarıyla şekillendi.

Çok merak ediyorum, onların yokluğunda kimim ben acaba?

Saçlarım kazındı, makineyi kapatıp avuçlarımı gururumun kıyısına koyup yaslanıyorum, dönüştüğüm adamdan kırıntılar yakalamaya çalışıyorum hâlâ. Kendimi yaşlı ve huzursuz hissediyorum, kalbimle beynim savaşta. Babama söylediğim son sözler...

"Hey."

Arkamı dönerken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Bir anlığına kayıtsız davranıyorum. Omzuma dökülmüş saçları silkelerken uzuvlarımı sakin ve istikrarlı tutmaya zorlayarak "Selam," diyorum.

Kocaman, güzel ve endişeli gözlerle bana bakıyor. Gülümsemek geliyor aklıma. "Nasıl görünüyorum? Çok korkunç olmamıştır umarım."

"Aaron," diyor sessizce. "İyi misin?"

"İyiyim," diyorum ve yeniden aynaya bakıyorum. Elimin birini geriye kalan bir santimlik yumuşak, diken diken saçımda gezdirirken bu saç kesiminin beni eski

hâlime göre nasıl daha haşin, daha soğuk gösterdiğine hayret ediyorum. "Hoş, kendimi tanımadığımı itiraf etmem gerek," diye ekleyip gülmeye çalışıyorum. Üzerimde sadece dar bir boxer'la banyonun ortasında dikiliyorum. Hiç bu kadar zayıf olmamış, kaslarımın keskin hatları hiç bu denli belirgin olmamıştı. Vücudumun ham ve hantal görünümü saçımın sert kesimiyle öyle bir örtüşüyor ki kendimi neredeyse vahşi, barbar biri gibi hissediyorum, gördüğüm görüntü bana o kadar benzemiyor ki başımı başka yöne çevirmek zorunda kalıyorum.

Şimdi Juliette tam önümde.

Ellerini kalçalarıma koyup beni kendine çekiyor, hafifçe tökezlerken ona ayak uyduruyorum. "Ne yapıyorsun?" diyecek oluyorum ama gözleriyle buluştuğumda bakışlarında ilgi ve şefkat görüyorum. İçimde bir şeyler eriyor. Omuzlarım gevşiyor, onu kendime çekerken bir yandan da derin derin soluyorum.

"Ne zaman konuşacağız?" diye soruyor göğsüme doğru. "Her şeyi... Tüm olan biteni..."

İrkilerek geri çekiliyorum.

"Aaron."

"İyiyim ben," diyorum yalan söyleyerek. "Saçımı kestim o kadar."

"Ondan bahsetmediğimi biliyorsun."

Başka yöne bakıyorum. Gözlerimi boşluğa dikiyorum. İkimiz de bir süre sessiz kalıyoruz.

Sessizliği bozan sonunda Juliette oluyor.

"Bana kızgın mısın?" diye fısıldıyor. "Onu vurduğum için."

Benim tüm vücudum kasılıyor.

Onun gözleri kocaman açılıyor.

"Hayır... *Hayır,*" diyorum çabucak ama bunu derken gayet samimiyim. "Hayır, elbette hayır. Konu o değil."

Juliette iç geçiriyor.

"Farkında mısın bilmiyorum," diyor nihayet "ama babanın yasını tutman çok normal, korkunç biri olsa da. Anlıyor musun?" Pürdikkat yüzüme bakıyor. "Robot değilsin."

Boğazımda büyüyen yumruyu yutkunurken kendimi nazikçe onun kollarından sıyırıyorum. Yanağından öpüp orada kalıyorum; teninde, sadece bir saniyeliğine. "Duş almam gerek."

Kalbi kırılmış, kafası karışmış görünüyor ama başka ne yapacağımı bilmiyorum. Arkadaşlığını sevmediğimden değil, sadece şu an yalnız kalmak için yanıp tutuşuyorum ve o yalnızlığı başka nerede bulacağımı bilmiyorum.

Ben de duşa giriyorum. Banyo yapıyorum. Uzun yürüyüşlere çıkıyorum.

Sürekli bunları yapasım var.

Sonunda yatağa döndüğümde Juliette'in çoktan uyumuş olduğunu görüyorum.

Ona uzanmak istiyorum, uzanıp onun o yumuşak, sıcak bedenini kendime çekmek istiyorum ne var ki kendimi felce uğramış gibi hissediyorum. Bu korkunç, kısmi kederim beni karanlığa sürüklüyor sanki. Üzüntümün babamın tercihlerini, varlığını onaylıyormuşum şeklinde yorumlanmasından kaygılanıyorum, yanlış anlaşılmak istemiyorum. O yüzden de onun yasını tuttuğumu, beni büyüten o canavarın kaybını umursadığımı itiraf edemiyorum. Sağlıklı bir tavır

sergileyemeyince de donup kalıyorum, babamın ölümünün ardından hisleri olan bir taşa dönüşüyorum.

Bana kızgın mısın? Onu vurduğum için...

Ondan nefret ediyordum.

Ondan hayatımda hiç hissetmediğim bir şiddetle nefret ediyordum. Gelgelelim gerçek nefretin ateşinin sevgi oksijeni olmadan yanmadığını fark ediyorum. Önemsemeseydim bu kadar incinmez, bu kadar nefret etmezdim.

Gel gör ki babama olan karşılıksız sevgim her daim en büyük zayıflığım olmuştur. Bu sebeple de şu an burada uzanmış, asla dile getiremeyeceğim bir hüznün içinde yüzerken pişmanlık yüreğimi kemiriyor.

Artık yetimim.

"Aaron?" diye fısıldıyor Juliette ve içinde bulunduğum âna dönüyorum.

"Efendim aşkım?"

Uykulu uykulu kımıldanıp başıyla kolumu dürtüyor. Kendimi tutamayıp gülümserken yanımda ona da yer açıyorum. Boşluğu çabucak doldurarak yüzünü boynuma gömüp kolunu belime doluyor. Gözlerim dua eder gibi kapalı. Kalbim yeniden atmaya başlıyor.

"Seni özledim," diyor. Öyle bir fısıltıyla söylüyor ki zar zor duyuyorum.

"Buradayım," diyorum nazikçe yanağına dokunarak. "Hemen yanındayım aşkım."

Ancak başını iki yana sallıyor. Onu daha da yanıma çekmeme rağmen, yeniden uykuya dalmasına rağmen başını iki yana sallıyor.

Ya haklıysa diye bir merak sarıyor içimi.

JULIETTE

Bu sabah tek başıma kahvaltı yapıyorum, tek başıma ama yalnız değil.

Kahvaltı salonu tanıdık yüzlerle dolu, hepimiz yarım kalan bir şeyleri tamamlama peşindeyiz; uykuyu, işi, bitmemiş sohbetleri. Buradaki enerji seviyesi her zaman, aldığımız kafein miktarına bağlıdır ve şu an her şey hâlâ epey bir sakin.

Sabah boyu aynı kahveyi yavaş yavaş içen Brendan beni görüp el sallıyor. Ben de ona el sallıyorum. Aramızda kafeine çok da ihtiyaç duymayan bir o var, elektrik yaratma yeteneği aynı zamanda tüm vücuduna jeneratör desteği sağlıyor. Adam enerjik ve neşeli olmanın kanlı canlı örneği. Hatta kırık beyaz saçları, buz mavisi gözleri ta odanın diğer ucundan bile kendi enerjilerini dışa vuruyor sanki. Brendan'ın elinde kahveyle dolanmasının sebebinin kahvesiz hayatta kalamayacakmış gibi görünen Winston'a eşlik etmek olduğunu düşünmeye başlıyorum. Winston zaman zaman Brendan'ın bu doğuştan neşesine

sinirlense de ikisi şu günlerde etle tırnak gibiler.

Beraber çok şey yaşadılar. Hepimiz yaşadık.

Brendan ile Winston, çizim kitabı yanında açık duran Alia'yla beraber oturuyorlar. Alia kesin bize savaşta çok yardımı dokunacak yeni ve harika bir şey tasarlıyordur. Kımıldayamayacak kadar yorgun olmasam yanlarına giderdim ama çenemi elimin birine yaslayıp dostlarımın yüzünü inceliyorum ve şükrediyorum. Brendan'la Winston'un yüzlerindeki yaraları görmek beni hatırlamak istemediğim bir zamana götürüyor, onları kaybetmek üzere olduğumuzu düşündüğümüz zamana. Diğer iki kişiyi kaybettiğimiz zamana. Bu düşünceler bir anda kahvaltı için fazla ağır gelince başımı başka yöne çeviriyorum. Parmaklarımı masaya vurmaya başlıyorum.

Kahvaltıda Kenji'yle buluşacaktık, iş günlerimize genelde böyle başlıyoruz, bu sebeple kendime yiyecek bir şey almadım ama onun gecikmesi ne yazık ki midemi guruldatmaya başlıyor. Salondaki herkes yeni yapılmış ve çok leziz görünen pofidik pankeklerini kesiyor. Her şey birbirinden çekici; minik sürahilerdeki akçaağaç şurubu, üstünden buharları tüten patatesler, taze kesilmiş meyveler. Hiçbir şey olmasa Anderson'ı öldürüp 45. Mıntıka'yı ele geçirmek bize çok daha iyi kahvaltı imkânları sundu. Fakat böyle düşünen bir tek biziz galiba.

Warner hiç bizimle kahvaltı etmiyor. Neredeyse durmadan çalışıyor, yemek bile yemiyor. Onun için kahvaltı demek sadece başka bir toplantı demek, onu da Delalieu'yle yapıyor, sadece ikisi ama yine de bir şeyler yediğinden şüpheliyim. Warner'ın yemekten zevk aldığını hiç görmedim. Yemek onun gözünde yakıttan ibaret; vü-

cudunun çalışması için gerekli olan ama çoğu zaman can sıkıcı bir şey. Bir ara akşam yemeği zamanı bazı önemli evrak işlerine gömüldüğü sırada sırf neler olacağını görmek için önüne tabakta bir kurabiye koymuştum. Başını kaldırıp bana bakmış ardından işine dönüp sessizce *teşekkür ederim* diyerek kurabiyeyi çatal bıçakla yemişti. Hoşuna gitmiş gibi bile bir hâli yoktu. Bu da doğal olarak sürekli bir şeyler yemekten büyük keyif alan Kenji'yle onu zıt kutuplar hâline getiriyor. Kenji daha sonra bir ara Warner'ın kurabiye yiyişini izlerken ağlamak istediğini söylemişti.

Kenji demişken beni bu sabah ekmesi bir hayli tuhaf, endişelenmeye başlıyorum. Üçüncü defa başımı kaldırıp saate bakacakken Adam çıkagelip yanıma oturuyor, huzursuz görünüyor.

"Selam," diyorum biraz fazla yüksek sesle. "Na... Ee... N'aber?"

Adam'la son iki haftada birkaç kez konuştuk ama hep tesadüfen oldu. Şu kadarını söyleyeyim Adam'ın önüme böyle kasten çıkması olağan bir durum değil, o yüzden bunun şaşkınlığını yaşarken bir anlığına karşımda gün gibi duran durumu neredeyse kaçırıyorum.

Çok kötü görünüyor.

Keyifsiz. Perişan. Biraz yorgun demek az kalır. Hani bilmesem Adam'ın ağladığına yemin ederdim. Bu hâli başarısız ilişkimiz yüzünden değildir diye umuyorum.

Yine de eski dürtüler içimi kemiriyor, yüreğim cız ediyor.

Derken aynı anda söze giriyoruz.

"İyi misin?.." diye soruyorum.

"Castle seni görmek istiyor," diyor.

"Castle beni çağırman için *seni* mi gönderdi?" diyorum hislerimi bir anda unutarak.

Adam omuzlarını silkiyor. "Tam o sırada odasının önünden geçiyordum herhalde."

"Hımm. Peki." Gülümsemeye çalışıyorum. Castle sürekli Adam'la aramızı düzeltmeye çabalıyor, gerginlikten pek hazzetmiyor. "Beni hemen şimdi mi görmek istiyormuş?"

"Evet." Adam ellerini ceplerine soktu. "Hemen."

"Pekâlâ," diyorum ama bu olanlar çok garip geliyor. Eşyalarımı toparlarken Adam öylece duruyor. İçimden gitsene demek geliyor, bakma bana öyle. Çok tuhaf geliyor, ayrılalı kaç zaman oldu demek istiyorum, her şey *tuhaftı* zaten, işleri öyle *tuhaf* bir hâle soktun ki... Ama o sırada bana bakmadığını fark ediyorum. Olduğu yerde sıkışıp kalmış gibi yere bakıyor, kafası başka yerlere dalmış.

"Hey... İyi misin?" diyorum yeniden, bu defa daha nazik çıkıyor sesim.

Adam irkilerek başını kaldırıyor. "Ne?" diye soruyor. "Ne... Ha, iyiyim, iyiyim. Baksana, biliyor musun? Hani şey..." Hafifçe öksürerek boğazını temizleyerek etrafına bakınıyor. "Sen acaba?"

"Ben ne?"

Adam bir yandan odayı tararken bir yandan topukları üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor. "Warner kahvaltıya hiç gelmiyor değil mi?"

Kaşlarım bir anda alnımda birleşiyor. "Warner'ı mı arıyorsun?"

"Ne? Yok, hayır ya. Öylesine merak ediyorum. Hiç gelmiyor buraya. Garip değil mi?"

Gözlerimi ona dikip bakıyorum.

Bir şey söylemiyor.

"O kadar da garip değil," diyorum Adam'ın yüzünü incelerken. "Warner'ın bizimle kahvaltı edecek vakti yok. Sürekli çalışıyor."

"Yaa?" diyor Adam, bu söz onun gururunu kırıyor sanki. "Çok fenaymış."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

Ama Adam beni duymuşa benzemiyor. Kahvaltı tepsisini bırakan James'e sesleniyor sonra da ikisi salonun ortasında buluşup gözden kayboluyorlar.

Bütün gün ne yapıyorlar hiçbir fikrim yok. Hiç sormadım.

Kenji'nin kahvaltıdaki gizemli yokluğu Castle'ın kapısına geldiğimde çözülüyor, ikisi birlikte baş başa vermiş oturuyorlar.

Açık duran kapıyı kibarca tıklatıyorum. "Selam," diyorum. "Beni mi görmek istedin?"

"Evet, evet Bayan Ferrars," diyor Castle heyecanla. Ayağa kalkıp içeri girmemi işaret ediyor. "Lütfen oturun. Bir de kapıyı," diyor arkamı göstererek, "kapatırsanız..."

O anda geriliyorum.

Castle'ın eğreti ofisine kararsız bir adım atıp yüzünde korkumu savuşturacak hiçbir ifade olmayan Kenji'ye bakıyorum. "Neler oluyor?" diyorum. Sonra Kenji'ye dönüp "Neden kahvaltıya gelmedin?" diye soruyorum.

Castle oturmamı işaret ediyor.

Ben de oturuyorum.

"Bayan Ferrars," diyor alelacele. "Okyanusya'dan haber aldınız mı?"

"Anlayamadım?"

"Cevap. İlk cevabınızı aldınız, değil mi?"

"Evet de..." diyorum ağır ağır. "Bunun henüz kimsenin bilmemesi gerekiyordu, bu sabah kahvaltıda Kenji'ye söyleyecektim ama..."

"Saçmalamayın." Castle sözümü kesiyor. "Herkes biliyor. Bay Warner kesinlikle biliyor. Teğmen Delalieu de öyle."

"Ne?" Omuzlarını silken Kenji'ye bakıyorum. "Nasıl oluyor peki bu?"

"Bu kadar kolay şaşırmayın Bayan Ferrars. Tüm yazışmalarınız izleniyor belli ki..."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ne?"

Castle eliyle hüsranını yansıtan bir hareket yapıyor. "Kaybedecek vaktimiz yok dolayısıyla hakikaten..."

"*Neye* kaybedecek vaktimiz yok?" diyorum sinirlenerek. "Neden bahsettiğinizi bile bilmiyorken size nasıl yardımcı olabilirim?"

Castle burun kemerini sıkıyor. "Kenji," diyor birden. "Bizi yalnız bırakır mısın lütfen?"

"Tabii." Kenji alaycı bir selam vererek ayağa kalkıp kapıya yöneliyor.

"Dur," diyorum kolunu tutup. "Ne oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok ufaklık." Kenji kahkaha atarak kolunu silkeleyip kurtarıyor. "Bu sohbet beni ilgilendirmiyor. Castle beni bunun öncesinde ineklerle ilgili olarak çağırmıştı."

"İnekler mi?"

"Evet, hani bildiğimiz inekler." Kaşını kaldırıyor. "Çiftlik hayvanı olan. Beni Yeniden Kuruluş'un radardan

sakladığı yüzlerce metrekarelik çiftlik alanlarının keşfine göndermişti. Bir sürü ama bir sürü inek var."

"Süper."

"Öyle cidden." Gözleri ışıl ışıl oluyor. "Metan sayesinde izlerini sürmek çok kolay. Ama insan merak ediyor, acaba neden engel olması için..."

"*Metan mı?*" diyorum kafam karışmış bir hâlde. "Bir tür gaz değil mi o?"

"Buradan inek boku hakkında pek bir şey bilmediğin anlamını çıkarıyorum."

Ona kulak asmıyorum. Onun yerine "Yani bu sebeple mi sabah kahvaltıda yoktun? İnek kakasına baktığın için mi?" diye çıkışıyorum.

"Esas olarak, evet."

"Eh," diyorum "en azından kokuyu açıklıyor."

Kenji bir anlığına anlamayıp afallıyor, bunu yaparken de gözlerini kısıyor. Sonra işaret parmağıyla alnıma bir fiske atıyor. "Doğruca cehenneme gideceksin biliyorsun değil mi?"

Gülümsüyorum, hem de kocaman. "Sonra görüşür müyüz? Hâlâ sabah yürüyüşümüze gitmek istiyorum."

Belli belirsiz bir homurtu çıkarıyor.

"Hadi ama! Bu defa çok eğlenceli olacak, söz bak."

"Tabii tabii, çok eğlenceli." Kenji gözlerini devirirken dönüp Castle'a iki parmağıyla selam veriyor. "Sonra görüşürüz efendim."

Castle yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını sallayarak veda ediyor.

Kenji'nin nihayet odadan çıkması ve kapıyı kapatmam bir dakika sürüyor ama o bir dakika içinde Castle'ın yüzü

tamamen değişiyor. Ne gülümsemeden eser kalıyor ne o hevesli gözlerden. Şimdi tamamen baş başayız, Castle biraz titrek görünüyor, biraz daha ciddi. Hatta belki... korkmuş.

Doğruca konuya giriyor.

"Gelen cevapta ne diyordu? Akılda kalıcı herhangi bir şey var mıydı?"

"Hayır," diyorum kaşlarımı çatarak. "Bilmiyorum. Tüm yazışmalarım izleniyorsa cevabı zaten biliyor olmanız gerekmiyor mu?"

"Elbette hayır. Yazışmaları izleyen ben değilim."

"Kim peki? Warner mı?"

Castle sadece bana bakmakla yetiniyor. "Bayan Ferrars bu cevapta son derece olağandışı bir şeyler var." Tereddüt ediyor. "Özellikle de aldığınız ilk ve şu âna kadar tek cevap olarak."

"Tamam," diyorum şaşkın şaşkın. "Olağandışı olan nedir?"

Castle ellerine bakıyor. Sonra duvara. "Okyanusya hakkında ne kadar bilginiz var?"

"Çok az."

"Ne kadar az?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Haritada yerini gösterebilirim."

"Hiç gittiniz mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Başımı bu duyduklarıma inanamıyormuş gibi iki yana sallıyorum. "Gitmedim elbette. Hatırlarsan hayatım boyu hiçbir yere gitmedim. Ailem beni okuldan aldı. Sisteme yerleştirdi. Son olarak da tımarhaneye kapattı."

Castle derin bir nefes alıyor. Gözlerini kapatıp büyük bir dikkatle "Okyanusya'nın başkomutanından aldığınız notta akılda kalıcı herhangi bir şey var mıydı?" diyor.

"Hayır," diyorum. "Pek yoktu."

"Pek yoktu derken?"

"Yani bence biraz gayriresmîydi. Ama sanmı..."

"Nasıl gayriresmî?"

Hatırlamaya çalışarak başımı başka yöne çeviriyorum. "Mesaj gerçekten çok kısaydı," diye açıklıyorum. "*Sizi görmek için sabırsızlanıyoruz,* diyordu. Devamında da ne imza ne bir şey."

"'Sizi görmek için sabırsızlanıyoruz' mu?" Castle aniden şaşkına dönüyor.

Başımı sallıyorum.

"Sizinle *buluşmak* için sabırsızlanıyoruz değil de *görmek* için sabırsızlanıyoruz demek."

Başımı yeniden sallayarak onaylıyorum. "Dediğim gibi pek resmi değil. Ama en azından kibar. Bu da tüm olan biten göz önüne alınırsa bence gayet olumlu bir işaret."

Castle ağır ağır iç çekerken sandalyesinde dönüyor. Yüzü şimdi duvara dönük, parmakları çenesinin altında birleşmiş durumda. Ben profilinin keskin hatlarını incelerken sessizce cevap veriyor. "Bayan Ferrars, Bay Warner size Yeniden Kuruluş'u ne kadar anlattı?"

WARNER

Konferans salonunda tek başıma oturmuş, elimi yeni kesilmiş saçımda dalgın dalgın dolaştırırken arkasında ufak bir kahve servis arabasıyla Delalieu geliyor, yüzünde o güvendiğim kayıtsız ve titrek gülümsemesi var. İşlerimiz son zamanlarda her zamankinden çok daha yoğun, neyse ki bu son olayların rahatsız edici ayrıntılarını konuşacak zamanımız olmuyor, bundan sonra olacağını da sanmıyorum.

Bunun için sürekli şükrediyorum.

Burada, yanımda Delalieu ile güvenli bir alandayım, hayatımdaki şeyler çok da değişmemiş gibi davranabileceğim bir yerdeyim.

Hâlâ 45. Mıntıka'nın komutanı ve başkomutan yardımcısıyım, Yeniden Kuruluş'un kalanına karşı yanımızda olan kişilere liderlik edip düzeni sağlamak hâlâ benim görevim. Ve bu görev doğal olarak peşinde bir sorumluluk getiriyor. Sonraki hamlelerimizi planlarken yeniden yapılandırmamız gereken çok şey var, Delalieu'nün de bu işlerde çok önemli bir rolü var.

"Günaydın efendim."

İkimize de birer bardak kahve koyarken onu başımla selamlıyorum. Onun gibi bir teğmen sabahları kendisine kahve koymaz ama bu durumu özel tutuyoruz.

Siyah sıvıdan bir yudum alıyorum –bir süredir bu acı tattan zevk almayı öğrendim– ve arkama yaslanıyorum. "Herhangi bir gelişme var mı?"

Delalieu hafifçe öksürerek boğazını temizliyor.

"Evet efendim," diyor alelacele dönüp bardağını tabağa koyarak, koyarken de biraz döküyor. "Bu sabah birkaç haber var."

Başımı ona doğru eğiyorum.

"Yeni kumanda istasyonunun inşaatı güzel gidiyor. İki hafta içinde tüm ayrıntılarıyla bitmesini bekliyoruz ama özel odalar yarına hazır olacak."

"Güzel." Juliette'in gözetimindeki yeni takımımızda artık bir dolu kişi, yönetilecek birçok departman var, tabii üst katta kendine ufak bir ofis oluşturan Castle hariç, geldikleri günden beri şahsi eğitim tesisimi kendi merkez karargâhları gibi kullanıyorlar. İlk başta gözüme pratik bir fikir gibi gelmişti ama kendi eğitim tesisimin yalnızca kendi özel daireme girişi mevcut ve artık onların grubu üste serbestçe dolaştığından odalarıma haber vermeden paldır küldür girip çıkıyorlar.

Bilmem söylememe gerek var mı ama bu durum beni deli ediyor.

"Başka?"

Delalieu listesini kontrol edip "Nihayet babanızın dosyalarını emniyete aldık efendim. Bu kadar zaman onları bulup almakla geçti ama kutuları odanıza bıraktım, is-

tediğiniz zaman açarsınız. Düşündüm ki..." diyor genzini temizleyerek. "Yeni başkomutanımıza devredilmeden önce onun kişisel dosyalarına bakmak isteyebilirsiniz diye düşünmüştüm yani."

Bedenim ağır, soğuk bir endişeyle doluyor.

"Maalesef çok fazla dosya var," diye devam ediyor Delalieu. "Bütün iş günlükleri. Yazdığı tüm raporlar. Hatta birkaç özel günlüğünü de bulduk." Tereddüt ediyor ama ardından nasıl yorumlanması gerektiğini yalnızca benim bildiğim bir ses tonuyla, "Umarım bu notlar bir şekilde işinize yarar," diyor.

Başımı kaldırıp Delalieu'nün gözlerine bakıyorum. İlgi var. Endişe var.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Unutmuşum onları."

Aramıza bir anlığına huzursuz bir sessizlik çöküyor, ikimiz de ne diyeceğimizi bilemiyoruz. Bu konuyu henüz konuşmadık; babamın ölümünü. Delalieu'nün damadının. Merhum kızının, annemin korkunç kocasının. Delalieu'nün büyükbabam olması konusunu da hiç konuşmuyoruz. Bu dünyada sahip olduğum ve babaya yakın kişi olarak bir tek onun kaldığını.

Böyle bir ilişkimiz yok.

Delalieu kararsız, garip bir ses tonuyla konuyu değiştirmeye çalışıyor.

"Efendim şey, eminim duymuşsunuzdur, Okyanusya yeni başkomutan, ee, başkomutan hanımefendimizin düzenlediği toplantıya katılacağını belirtti."

Başımı sallıyorum.

"Ama diğerleri," diyor, kelimeler ağzından şimdi daha

seri bir şekilde çıkıyor, "sizinle konuşana dek cevap vermeyecekler efendim."

O anda gözlerim son derece fark edilir biçimde kocaman açılıyor.

"Onlar..." Delalieu yeniden boğazını temizliyor. "Şey, efendim onlar sizin de bildiğiniz üzere eski aile dostları ve yani..."

"Evet," diye fısıldıyorum. "Elbette."

Başımı çevirip duvara bakıyorum. Çenem aniden hüsranla sıkı sıkıya kapanıyor. İçten içe bunu bekliyordum. Ama iki haftalık sessizliğin ardından belki aptalı oynamaya devam ederler diye ümit etmeye başlamıştım. Babamın bu eski dostları ne bir iletişim kurdular ne baş sağlığı dilediler ne beyaz güller ne de kart gönderdiler. Çocukluğumdan beri tanıdığım, şu an içinde yaşadığımız cehennemden sorumlu aileler günlük rutinimiz olduğu hâlde hiçbir yazışmada bulunmadılar. Mutlu mesut, minnettar bir şekilde ipleri kopardığımı sanmıştım.

Belli ki öyle değilmiş.

Belli ki ihanet, tek başına bırakılmaya yetecek bir suç değilmiş. Belli ki babamın "bir deneye olan anlamsız takıntımı" açıklayan pek çok günlük yazışması beni gruptan çıkarmaya yetmiyormuş. Babam şikâyetlerini dışa vurmayı severdi, nefretini, hoşnutsuzluklarını eski arkadaşlarıyla, onu sadece yüz yüze bilen, tanıyan insanlarla paylaşmayı severdi. Beni her gün tanıdığımız insanların önünde küçük düşürmeyi de. Dünyamı, düşüncelerimi ve hislerimi küçücük hâle getirdi. Ne acınası bir durum ama. Her gün gelen kutuma yığılan mektupları, onun arkadaşlarının bana kendi deyimleriyle *doğru* yola girmem

için yalvardıkları uzun uzadıya yazılara bakıyorum. Kendime gelmem için. Ailemi utandırmayı bırakmam için. Babamı dinlemem için. Büyüyüp, adam olup hasta annem için ağlamayı bırakmam için.

Hayır, bu bağlar fazla derin.

Çocukluğumun hatırası olan bu yüzleri savuşturmak için gözlerimi sıkı sıkıya kapatırken "Onlara iletişime geçeceğimi söyle," diyorum.

"Buna gerek olmayacak efendim," diyor Delalieu.

"Nasıl yani?"

"İbrahim'in çocukları zaten *yola çıktılar*."

Her şey çok hızlı oluyor; uzuvlarım ani, kısa bir felce uğruyor.

"Ne demek istiyorsun?" Zar zor sakin kalmayı beceriyorum. "*Yola çıktılar* derken nereye? Buraya mı?"

Delalieu başını sallayarak onaylıyor.

Bir anda bedenime öyle bir sıcak dalgası yayılıyor ki destek almak için masaya tutunmak zorunda kalana dek ayağa kalktığımı bile fark etmiyorum. "Nasıl *cüret* ederler," diyorum ve nasıl oluyorsa hâlâ hâkimiyetimin sınırlarında dolanıyorum. "Tam bir saygısızlık... Öyle bir hakları..."

"Evet efendim, anlıyorum efendim," diyor Delalieu, dehşete kapılmış görünüyor. "Sadece, yani sizin de bildiğiniz gibi, başkomutanlık ailelerinin yöntemi bu şekilde. Eskiden kalma bir gelenek. Tarafımdan yapılacak bir itiraz açık bir düşmanlık olarak algılanır ve Başkomutan Hanımefendi mümkün mertebe diplomatik olma emri verdi, ben de düşündüm ki... B-ben sandım ki... Ah çok özür dilerim efendim..."

"O kiminle uğraştığının farkında değil," diyorum keskin bir ses tonuyla. "Bu insanlarla diplomasi olmaz. Yeni başkomutanımız bunu bilmeyebilir ama sen..." Şimdi öfkeli olmaktan çok üzgünüm. "Senin bilmen gerekirdi. Bunları yaşamamak için savaşalım daha iyiydi."

O konuşurken başımı kaldırıp bakmıyorum, sesi titriyor, "Çok ama çok özür dilerim efendim."

Eskiden kalma bir gelenekmiş, ne demezsin.

Böyle gelip gitme hakkı çok uzun zaman önce üzerinde uzlaşılmış bir uygulamaydı. Başkomutanlık aileleri birbirlerinin topraklarına ne zaman isterlerse gidebilirlerdi, davetiyeye gerek yoktu. Hareket henüz yeniyken ve çocuklar küçükken ailelerimiz kenetlenerek ayakta kalmıştı. Şimdi o aileler ve çocukları dünyayı yönetiyordu.

Çok uzun bir süre boyunca hayatım böyleydi. Salı günü Avrupa'da oyun buluşması, cumaya Güney Amerika'da akşam yemeği partisi. Anne babalarımız deliydi, hem de hepsi.

Tanıdığım bildiğim tek *arkadaşların* ailesi benimkilerden de çılgındı. Hiçbirini bir daha görmek gibi bir isteğim yok.

Yine de...

Of güzel tanrım, Juliette'i uyarmam gerek.

"Şey, konusunda... Siviller konusunda..." Delalieu boş boş eveleyip geveliyor. "Yerleş... Yerleşkelerden en düzgün şekilde nasıl çıkarılabilecekleri hususunda is-isteğiniz üzerine Castle ile iletişim hâlindeydim efendim..."

Ama sabah toplantımın kalanı dağınık geçiyor.

Kendimi nihayet Delalieu'nün gölgesinden kurtardı-

ğımda doğruca daireme gidiyorum. Juliette günün bu saatinde genelde orada olur, onu yakalayıp geç olmadan uyarmayı umuyorum.

Ama daha çok geçmeden yolum kesiliyor.

"Ah, şey, selam..."

Bir anda olduğum yerde durup şaşkın şaşkın başımı kaldırıyorum. Gözlerim irileşiyor, sadece biraz ama.

"Kent," diyorum sakince.

İyi olmadığını görmem için şöyle bir hızlıca bakmam yetiyor. İşin aslı korkunç görünüyor. Zayıflamış, gözlerinin altı mosmor. Büsbütün dağılmış durumda.

Ben de ona aynı şekilde mi görünüyorum merak ediyorum.

"Acaba," diyor başka yöne bakarak, yüzü acıyla buruşuyor. Hafifçe öksürüyor. "Ben, şey..." Yine öksürüp genzini temizliyor. "Konuşabilir miyiz acaba?"

Göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Kısa bir süre ona bakıyorum, gergin omuzlarını, dağınık saçlarını, dibine kadar yenmiş tırnaklarını inceliyorum. Baktığımı görünce ellerini çarçabuk ceplerine sokuyor. Gözlerime bakamıyor bile.

"Konuşmak," demeyi becerebiliyorum.

Başını sallıyor.

Ağır ağır nefesimi veriyorum. Yaklaşık üç hafta önce kardeş olduğumuzu öğrendiğimden bu yana tek kelime konuşmadık. O gecenin duygusal patlamasının herkesin umduğu şekilde sona erdiğini düşünmüştüm ama o geceden bu yana çok şey oldu. Hâliyle o yarayı bir daha açma fırsatımız olmadı. "Konuşmak," diyorum yeniden. "Elbette."

Güçlükle yutkunuyor. Gözlerini yere dikiyor. "Güzel."

Bir anda ikimizi de huzursuz eden bir soru sormaya mecbur hissediyorum kendimi. "İyi misin?"

Şaşkına dönmüş bir şekilde başını kaldırıp bakıyor. Mavi gözleri yusyuvarlak ve kan çanağına dönmüş. Âdemelması boğazında hareket ediyor. "Bu konuyu başka kiminle konuşacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Başka kim anlayabilir bilmiyorum..."

Ve o anda anlıyorum. Her şeyi.

Anlıyorum.

Gözleri yaşadığı duyguyla bir anda doluyor, kendini sağlam tutmaya çalışsa da omuzları titriyor...

Kendi kemiklerimin de sarsıldığını hissediyorum.

"Elbette," diyorum kendime şaşırarak. "Gel benimle."

JULIETTE

Bugün yine soğuktan donuyoruz, etraftaki harabeler gümüşi, yıkıntılar karla kaplı. Her sabah bir nebze olsun güneş ışığı göreceğimi umarak uyanıyorum ama soğuk hava affetmeyerek aç dişlerini etimize geçiriyor. Kışın en kötü zamanlarını geride bıraktık ama mart ayının bu ilk haftalarında bile insanın iliği donuyor. Paltomun yakasını boynuma kadar kaldırıp iyice içine sokuluyorum.

Kenji'yle birlikte 45. Mıntıka'nın unutulmuş kısımlarında günlük yürüyüşümüzü yapıyoruz. Açık havada böyle serbestçe yürüyebilmek bir yandan tuhaf bir yandan da özgür hissettiriyor. Tuhaf geliyor çünkü koruma amaçlı olarak ufak bir birlik olmadan üsten ayrılamıyorum, özgür hissettiriyor çünkü bölgeyi ilk kez tanıyıp öğreniyorum. Yerleşkelerde daha önce hiç böyle sakin sakin yürüme fırsatım olmamıştı. Dünyaya tam olarak neler olduğunu hiç kendi gözlerimle görememiştim. Şimdiyse elimi kolumu sallayarak dolaşabiliyorum, sorgu sual olmadan...

Yani, kısmen diyelim.

Omzumun üzerinden dönüp her hareketimizde dibimizde olan altı askere bakıyorum, yürürken göğüslerine dayadıkları silahları ellerinde sıkıca tutuyorlar. Kimse henüz benimle ne yapacağını pek bilmiyor. Anderson'ın başkomutan olarak çok farklı bir sistemi vardı, yüzünü birini öldürmek üzere olduğu anlar dışında kimseye göstermezdi, kendi Başkomutan Muhafızları olmadan hiçbir yere seyahat etmezdi. Benim bu konularda bir kuralım yok, tam olarak nasıl yöneteceğime karar verene dek yeni durumum böyle olacak.

Dışarı adım attığım andan itibaren birileri bana bebek bakıcılığı yapacak.

Korumaya ihtiyacım olmadığını açıklamaya çalıştım; herkese ne kadar gerçek, ne kadar ölümcül bir dokunuşum olduğunu hatırlatmaya çalıştım, insanüstü gücümü, yenilmez olduğumu...

"Ama en azından yapıyormuş gibi görünürsen askerlerin de işini kolaylaştırırsın," diye açıklamıştı Warner. "Kurallara, yönetmeliğe, askeriyedeki daimi disipline bağlıyız, askerlerin her zaman bağlı olabileceği bir sisteme ihtiyaçları var. Bunu onlar için yap en azından. Rolünü sürdür. Her şeyi bir anda değiştiremeyiz aşkım. Fazla kafa karıştırıcı olur."

İşte ben de buradayım.

Peşimde takipçilerimle.

Warner son haftalarda daimi kılavuzum oldu. Bana her gün babasının yaptığı bir dolu şeyi, bizzat kendisinin sorumlu olduğu ne varsa öğretti. Warner'ın sırf bu mıntıkayı yürütmek için her gün yaptığı sonsuz sayıda iş var,

koca bir kıtaya liderlik etmem için yapmam gereken garip ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen işlere girmiyorum bile.

Zaman zaman her şeyin imkânsız geldiğini söylemezsem yalan söylemiş olurum.

Anderson'ı alt edip 45. Mıntıka'yı ele geçirmenin huzurunun tadını çıkrarak rahat bir nefes aldığım bir günüm, sadece tek bir günüm oldu. Uyuyacak tek bir günüm, gülümseyecek tek bir günüm, daha iyi bir dünya hayal etme lüksüyle şımaracak tek bir günüm oldu.

İkinci günün sonunda gergin bakışlarıyla kapımda dikilen Delalieu'yü görmüştüm.

Çılgına dönmüş bir hâli vardı.

"Başkomutan Hanımefendi," demişti yüzünün yarısında delice bir gülümsemeyle. "Son zamanlarda çok bunaldığınızı tahmin ediyorum. Yapacak çok iş var." Yere bakıp ellerini evirip çeviriyordu. "Ama korkarım bu... Sanırım..."

"Ne oldu?" demiştim ona. "Ters bir durum mu var?"

"Hanımefendi, sizi rahatsız etmek istemezdim, çok şey yaşadınız, işleri yoluna koymanız için zamana ihtiyacınız var..."

Gözlerini duvara çevirmişti.

"Beni bağışlayın. Kıtanın kontrolünü elinize alalı daha otuz altı saat oldu ancak daha dairenize bir kere bile gitmediniz," demişti alelacele. "Şimdiden bir dolu postanız birikti, artık nereye koyacağımı bil..."

"*Ne?*"

Adam donup kalmıştı. Sonunda gözlerime bakabilmişti.

"*Daire* derken ne demek istiyorsun? *Dairem* mi var benim?"

Delalieu gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak kalakalmıştı. "Elbette var hanımefendi. Kıtadaki tüm mıntıkalarda başkomutanların kendilerine ait daireleri vardır. Ofislerinize ayrılmış koca bir bölümümüz var. Son başkomutan Anderson üsse geldiğinde orada kalırdı. Dünyadaki herkes 45. Mıntıka'yı daimi ikametiniz yaptığınızı biliyor. Dijital ya da fiziki tüm postalarınız buraya geliyor. İstihbarat toplantılarınız her sabah burada yapılıyor. Diğer mıntıkaların liderleri günlük raporlarını buraya..."

"Ciddi olamazsın," demiştim şaşkına dönmüş bir hâlde.

"Gayet ciddiyim hanımefendi." Çaresiz görünüyordu. "Ve daha işin başında tüm yazışmalarınızı göz ardı ederek verebileceğiniz mesajdan endişe ediyorum." Başını başka yöne çevirerek "Bağışlayın beni. Haddimi aşmak istemem. Sadece... Yani, uluslararası ilişkilerinizi güçlendirmek için çabaladığınızı biliyorum ancak birçok anlaşmanızı bozarak karşı karşıya kalabileceğiniz sonuçlardan endişeleniyorum..." demişti.

"Yok, hayır elbette. Teşekkür ederim Delalieu." Başım dönüyordu. "Beni haberdar ettiğin için sağ ol. Ben... Müdahale ettiğin için minnettarım gerçekten. Bilmiyordum..." Elimle alnıma bir şaplak atmıştım. "Ama belki yarın sabah ha?" demiştim. "Yarın, sabah yürüyüşünden sonra benimle buluşabilir misin? Bana bu odaların yerini gösterirsin."

"Elbette," demişti hafifçe eğilerek. "Benim için bir zevk Başkomutan Hanımefendi."

"Teşekkürler Teğmen."

"Elbette Hanımefendi." Çok daha rahatlamış görünüyordu. "İyi geceler dilerim."

Ona veda ederken serseme dönmüş bir hâlde ayağım takılarak tökezlemiştim.

Çok fazla şey değişmedi.

Ayakkabılarım betona sürtüp ayaklarım birbirine dolanınca irkilerek bulunduğum âna dönüyorum. Daha kendimden emin bir adım atıyorum, diğer bir ani, insanı ısıran, kuvvetli rüzgârla kendime iyice sarılıyorum. Kenji bana endişeli bir bakış atıyor. Bakıyorum bakmasına ama onu gördüğüm yok. Şimdi de onun arkasına doğru bakıyorum, gözlerimi kısıyorum ama belli bir şey gördüğünden değil. Zihnim zamanın içinde bir girdap gibi dönüp durmaya devam ediyor.

"İyi misin ufaklık?"

Başımı kaldırıp gözlerimi kısarak yan yan Kenji'ye bakıyorum. "İyiyim, evet."

"Ne kadar ikna oldum anlatamam."

Gülümsemeye çalışıyorum ama aynı anda kaşlarım da çatılıyor.

"Ee?" diyor Kenji verdiği nefesle beraber. "Castle seninle ne konuşmak istiyormuş?"

Bir anda sinirlenerek başımı çeviriyorum. "Bilmiyorum. Castle garip davranıyor."

Bu söylediğim Kenji'nin ilgisini çekiyor. Castle onun için bir baba gibi, eminim bir seçim yapmak zorunda kalsa onu bana tercih ederdi, hâliyle "Ne demek istiyorsun? Nasıl garip davranıyor? Daha bu sabah gayet iyiydi," dediğinde kimin tarafında olduğu da açıkça belli oluyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Bir anda paranoyaklaştı sanki. Warner'la ilgili bir şeyler söyledi..." Kendi sözümü

kendim kesiyorum. Başımı iki yana sallıyorum. "Bilemiyorum."

Kenji duruyor. "Dur bakalım, Warner'la ilgili ne dedi?"

Yeniden omuzlarımı silkiyorum, hâlâ öfkeliyim. "Warner'ın benden bir şeyler sakladığını düşünüyor. Yani, tam olarak benden bir şey sakladığını değil de, onun hakkında bilmediğim bir dolu şey olduğunu düşünüyor diyelim. Ben de 'Madem Warner hakkında bu kadar çok şey biliyorsun neden onunla ilgili bilmem gerekenleri söylemiyorsun?' dedim, o da 'Olmaz, yok şöyle yok böyle, Bay Warner size kendisi söylemeli falan filan,' dedi işte." Gözlerimi deviriyorum. "Bana Warner'ın geçmişiyle ilgili çok fazla şey bilmememin garip olduğunu söyledi yani. Ama doğru değil," diyorum gözlerimi Kenji'ye çevirerek. "Warner'ın geçmişiyle ilgili pek çok şey biliyorum."

"Mesela?"

"Mesela, bilmem, annesiyle ilgili durumu biliyorum."

Kenji gülüyor. "Annesi hakkında bir bok bilmiyorsun."

"Biliyorum tabii."

"Aman J ya daha kadının adını bile bilmiyorsun."

Bunun üzerine bocalıyorum. Kafamda o bilgiyi arıyorum, Warner kesin söylemiştir...

Ama bir şey çıkmıyor.

Kenji'ye bakarken küçüldükçe küçülüyorum.

"Adı Leila," diyor. "Leila Warner. Biliyorum çünkü Castle araştırmıştı. Omega Noktası'nda şüpheli tüm kişilerin birer dosyası vardı. Güçlerinin onu hasta ettiğini bilmiyordum gerçi." Düşünceli görünüyor. "Anderson bunu gizli tutmayı iyi becermiş."

"Ya," diyebiliyorum bir tek.

"Castle'ın garip davrandığını düşünmene bu mu sebep oldu yani?" diyor. "Çünkü erkek arkadaşının hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmediğin konusunda doğru söylemiş."

"Çok kötüsün," diyorum sessizce. "Ben de bir şeyler biliyorum."

Ama işin doğrusu pek de bilmiyorum.

Castle'ın bana bu sabah söyledikleri canımı sıktı. Warner'ın benden önceki hayatını merak etmiyorum desem yalan olur, sürekli aklımda. Aslında o günü, Sycamore'da Anderson'ın beni göğsümden vurduğu güzel mavi evdeki o korkunç, korkunç günü çok sık düşünüyorum.

Anderson'la baş başaydık.

Warner'a babasının o gün bana söylediklerini hiç anlatmadım ama hiç unutmadım da. Sadece göz ardı etmeye çalıştım, kendimi Anderson'ın aklımı karıştırmak, beni hareketsiz kılmak için benimle zihin oyunları oynadığına ikna etmeye çalıştım. Ne var ki o konuşmayı kafamda ne kadar döndürürsem döndüreyim, savuşturmak, zihnimden söküp atmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım o hissi içimden atmayı bir türlü beceremedim, belki de, sadece bir ihtimal, göstermelik olmadığındandı. Belki de Anderson doğruyu söylüyordu.

Söylerken büründüğü yüz ifadesi hâlâ gözümün önünde. Hâlâ sesindeki o melodik iniş çıkışı duyabiliyorum. Bana ettiği işkenceden büyük keyif alıyordu.

Sana 45. Mıntıka'da başka kaç askerin sorumlu olmak istediğini söyledi mi? Seçmemiz gereken kaç iyi aday olduğunu? O daha on sekiz yaşındaydı!

Sana hiç bu işe değeceğini kanıtlamak için neler yapmak zorunda kaldığını anlattı mı?

Hatırladıkça kalbim göğsümde deliler gibi atıyor, gözlerimi kapatıyorum, ciğerlerim düğüm düğüm...

Sana hiç bunu hak etmesi için ona yaptırdıklarımı anlattı mı?

Hayır.

O kısımları anlatmak istememiştir herhalde, öyle değil mi? Eminim geçmişinin o kısmını işin içine katmak istememiştir, haksız mıyım?

Hayır.

Hiç anlatmadı. Ben de hiç sormadım.

Galiba hiçbir zaman da öğrenmek istemiyorum.

"*Merak etme,*" demişti Anderson sonrasında. "*Anlatıp da oyunu bozmayacağım. En güzeli bırakalım bu ayrıntıları kendisi anlatsın.*"

Ve şimdi, bu sabah aynı cümleyi bir de Castle'dan duydum:

"Hayır Bayan Ferrars," demişti gözlerime bakmadan. "Hayır, hayır, söylemek bana düşmez. Hayatıyla ilgili hikâyeleri size bizzat Bay Warner anlatmalı. Ben değil."

"Anlamıyorum," demiştim ona, hüsranla. "Ne alakası var şimdi? Neden birden Warner'ın geçmişiyle ilgilenmeye başladınız? Hem bunların Okyanusya'nın cevabıyla ilgisi ne?"

"Warner diğer komutanları tanıyor," demişti Castle. "Diğer başkomutan ailelerini tanıyor. Yeniden Kuruluş'un içeriden nasıl işlediğini biliyor. Size anlatması gereken daha pek çok konu var." Başını iki yana sallamıştı. "Yalnızca Okyanusya'dan aldığınız bu cevabın bu kadar basit olması çok sıradışı Bayan Ferrars. Bu komutanların

hareketlerinin birbirleriyle uyumlu olmasının yanı sıra kasıtlı olduğundan da son derece eminim ve bunun altında bambaşka bir mesaj yattığını anladığımdan bu yana daha da endişelenmeye başladım, hâlâ o mesajı çözmeye çalışıyorum."

O anda hissetmeye başlamıştım, içim öfkeyle kabarırken vücut ısımın arttığını, çenemin kasıldığını hissetmiştim. "İyi de bana tüm başkomutanlarla iletişim kur diyen sendin! Senin fikrindi! Şimdi de kalkmış biri bana karşılık verdi diye ödün kopuyor. Ne demeye..."

O anda kafama dank etmişti, bir anda.

Kelimelerim yumuşamış, şaşkına dönmüştüm. "Ama dur, hiç cevap alacağımı sanmıyordun değil mi?"

Castle sertçe yutkunmuş, tek kelime etmemişti.

"*Hiç kimsenin yanıtlamayacağını düşünüyordun.*" Sesim bir anda yükselmişti.

"Bayan Ferrars, bakın anlamanız gerekiyor..."

"Benimle neden oyun oynuyorsun Castle?" Yumruklarım kenetlenmişti. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sizinle oyun oynamıyorum," demişti panik içinde. "Sadece... Ben bunun..." Elleri kolları havalarda uçuşuyordu. "Bunun bir alıştırma olacağını düşünmüştüm. Bir deney..."

O anda gözlerimin arkasında alev alev kıvılcımlar patlıyordu sanki. Öfke boğazıma yapışmış omurgamı boydan boya titretiyordu. İçimde kabaran hiddeti fark edebiliyordum, tüm bu duyguları zar zor bastırabilmiştim. "Ben artık kimsenin deney faresi değilim," demiştim. "Ne haltlar döndüğünü derhal öğrenmek istiyorum."

"Bay Warner'la konuşmanız gerek. O size her şeyi

açıklar. Bu dünya hakkında, Yeniden Kuruluş hakkında öğrenmeniz gereken daha çok şey var ve kaybedecek zamanımız yok." Gözlerime bakmıştı. "Artık bundan sonra neyle karşılaşacaksak hazır olmanız gerekiyor. Daha fazla bilgi sahibi olmalısınız, bunu da hemen yapmalısınız. İşler iyice kızışmadan."

Başımı çevirmiştim, ellerim boşaltamadığım enerjiden titriyordu. Bir şeyleri kırmak istiyordum, kırma *ihtiyacı duyuyordum*. Herhangi bir şeyi. Ama ben ne yapmıştım? "Bu tam bir saçmalık Castle. Düpedüz saçmalık," demekle yetinmiştim.

"Biliyorum," derken Castle dünyadaki en üzgün adammış gibi görünüyordu.

İşte o dakikadan beri başımı ikiye yaran bir ağrıyla yürüyorum.

O yüzden Kenji'nin omzumu dürtüp "Daha önce de söyledim, yine söylüyorum, sizin çok acayip bir ilişkiniz var," demesi bile daha iyi hissetmemi sağlamıyor, irkilerek kendime geliyorum o kadar.

"Hayır, yok," diyorum ancak sözcükler ağzımdan fevri bir şekilde, refleks olarak çıkıyor.

"Evet, var," diyor Kenji. Sonra da beni bomboş sokakların ortasında öylece bırakıp hayali bir şapkayı düzelterek gevşek adımlarla uzaklaşıyor.

Ben de ayakkabımı çıkarıp ona fırlatıyorum.

Bir işe yaramıyor, o ayrı. Kenji ayakkabımı havada yakalıyor. Şimdi de ona doğru seke seke giderken on adım ötemde elinde ayakkabımla bekliyor. Biraz arkamızdaki askerlerin alaycı gülümsemelerini görmek için dönüp

bakmama gerek yok. Herkesin şaka gibi bir başkomutan olduğumu düşündüğünden eminim. Niye düşünmesinler yani?

Aradan iki hafta geçmiş hâlâ ruh gibi dolanıyorum.

Kısmi felç olmuş gibiyim.

Kendimi toplamaktan aciz oluşumla gurur duymuyorum, keza anlaşıldığı üzere yeteri kadar akıllı olmadığımın ya da dünyayı yönetecek kadar gözü açık olmadığımın ortaya çıkmasından da. Dibe vurduğum anlarda şöyle bir etrafıma bakıp da tek bir gün içinde yapmam gerekenleri görünce hayret ve şaşkınlıkla Anderson'ın ne kadar düzenli, işinde ne kadar başarılı, çok ama çok yetenekli olduğunu fark etmemden de gurur duymuyorum.

Hele böyle düşünmekten hiç gurur duymuyorum.

Ya da sabahın en sakin, en yalnız saatlerinde Anderson'ın ölümüne işkence ettiği oğlunun yanında uzanırken Anderson'ın geri dönüp bu yükü omuzlarımdan almasını dilemekten.

Sürekli ama sürekli şu düşünce geçiyor aklımdan.

Belki de hata yaptım.

"Hu hu, merhaba? Dünyadan prensese?"

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Zihnim allak bullak bugün. "Bir şey mi dedin?"

Kenji başını iki yana sallarken ayakkabımı uzatıyor. Ben ayakkabımı giymekle cebelleşirken "Ne yani beni bu iğrenç, donmuş bok gibi yere sırf görmezden gelmek için mi sürükledin?" diye soruyor.

Kaşımın birini kaldırıyorum.

O ikisini birden kaldırıyor, beklentiyle bana bakıyor. "Sorun ne J? Bak *bu*," diyor yüzümü göstererek "Castle'la

sabah yaşadığın gariplikten ötesi var diyor." Başını bana doğru eğiyor, gözlerindeki içten ilgiye bakarken "Neler oluyor?" diye soruyor.

İç çekiyorum, verdiğim nefesle bedenim iyice çöküyor.

Bay Warner'la konuşmanız gerek. O size her şeyi açıklar.

Gel gör ki Warner iletişim becerileriyle ün salmış biri değil. Oturup sohbet etmez. Kendiyle ilgili ayrıntıları paylaşmaz. *Kişisel* hiçbir şeye girişmez. Beni sevdiğini biliyorum, her türlü etkileşimimizde bunu hissedebiliyorum, beni çok önemsiyor ama buna rağmen bana hayatıyla ilgili sadece üstü kapalı bilgiler veriyor. Yalnızca ara sıra girmeme izin verilen bir kasa âdeta ve onunla ilgili ne kadar bilgi sahibi olmama izin verildiğini merak ediyorum. Bu durum bazen beni çok korkutuyor.

"B-ben... Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Gerçekten çok yorgunum. Kafamda bir dolu şey var."

"Zor bir gece miydi?"

Gözlerimi soğuk güneş ışığında kısarak Kenji'ye bakmaya çalışıyorum. "Artık pek uyuyamıyorum malum," diyorum. "Her gün sabahın dördünde kalkıyorum, hâlâ *geçen haftanın* postalarını bitiremedim. Delice değil mi?"

Kenji bana şaşkınlıkla yandan yandan bakıyor.

"Ama yapmak zorundayım, her gün bir milyon şey onaylamam gerek. Onu onayla, bunu onayla. Öyle büyük, önemli işler de değil ha!" diyorum. "Saçma sapan şeyler. Bak, al bak..." Cebimden buruşmuş bir kâğıt çıkarıp havada sallıyorum. "Bak bu deli saçması gibi aynen. Neymiş, 418. Mıntıka, askerlerinin öğle yemeği saatine üç dakika daha eklemek istiyormuş, bunu da benim onaylamam ge-

rekiyormuş. Üç dakika üç! *Kimin umurunda?*"

Kenji ellerini cebine sokup gülmemek için zor tutuyor kendini.

"Her gün. Bütün gün. Tek bir *gerçek* iş yapamıyorum. Önemli işler yapabilirim sanmıştım biliyor musun? Mıntıkaları birleştirip barışı falan sağlayabileceğimi sanmıştım ama ben ne yapıyorum, bir şeyleri imzalamam için beş dakikada bir burnumun dibinde biten Delalieu'den gün boyu köşe bucak kaçmaya çalışıyorum. *Ve bu daha sadece postalar.*"

Şimdi de kendimi tutamıyorum ve sonunda Kenji'ye Warner'ı hayal kırıklığına uğratma korkusuyla asla ona söyleyemeyeceğim şeyleri itiraf etmeye başlıyorum. Kuş gibi hafifliyorum hafiflemesine ama birden bunun tehlikeli olabileceğini de fark ediyorum. Belki de bu düşüncelerimi *kimseye* anlatmamam gerek, Kenji'ye bile.

O yüzden duraksıyorum, bir işaret bekliyorum.

Kenji yüzüme bakmıyor ama beni dinlediği belli. Başını yana eğip dudaklarını alaycı bir şekilde büzerek gülümsüyor, "Bu kadar mı?" diyor bir süre sonra.

Şikâyet etmenin verdiği rahatlık ve minnettarlıkla başımı sertçe iki yana sallıyorum. "Her şeyin raporunu tutmam gerek, sürekli. Sürekli rapor doldur, rapor oku, rapor dosyala. Kuzey Amerika'da bizden başka beş yüz elli dört mıntıka var Kenji. *Beş yüz elli dört.*" Gözlerimi gözlerine dikiyorum. "Bu, her gün beş yüz elli dört rapor okumam demek oluyor."

Kenji kımıldamadan bana bakıyor.

"Beş yüz elli dört!"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Raporlar on sayfa."

"Uuu..."

"Sana bir sır verebilir miyim?"

"Gönder gelsin."

"Bu iş bok gibi."

Kenji işte şimdi kahkahayı basıyor. Ama hâlâ tek kelime etmiş değil.

"Ne?" diyorum. "Ne geçiyor aklından?"

Saçlarımı karıştırıp "Ayy J," diyor.

Başımı ellerinden çekip kurtarıyorum. "Bu mu yani? Sadece 'Ayy J' mi diyorsun? Bu mudur?"

Kenji omuzlarını kaldırıp indiriyor.

"*Ne var?*"

"Yani, bilemiyorum," diyor hafiften büzülerek. "Bunun... kolay olacağını mı sanıyordun?"

"Hayır," diyorum usulca. "Sadece bundan daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"Nasıl daha iyi?"

"Hani, ne bileyim... Daha havalı olur diyordum."

"Bir avuç kötü adam öldüreceğini falan mı sandın? Siyasileri tepeleyeceğini? Tıpkı Anderson'ı öldürdüğün gibi bir anda, şak diye dünya barışı mı gelecekti?"

Şimdi bir türlü cesaret edip de yüzüne bakamıyorum çünkü yalan söylüyorum, hem de en kuyruklusundan.

"Hayır, elbette öyle değil. Sadece bu şekilde olacağını düşünmemiştim."

Kenji iç geçiriyor. "Bu yüzden Castle bu kadar kuruntulu, anlıyor musun? Omega Noktası'nda işler her zaman yavaş ve istikrarlıydı. Doğru an bekleniyordu. Gücümüzün ve zayıflıklarımızın farkındaydık. Pek çok avanta-

jımız vardı ama idareyi ele geçirmeye hazır olana dek Anderson'ı indiremeyeceğimizi biliyorduk, Castle da hep bunu söylüyordu. Bu yüzden elimde fırsat olduğu hâlde onu öldürmedim. Yarı ölü bir şekilde karşımda durmasına rağmen." Durup bekliyor. "Sadece doğru an değildi."

"Yani, hata yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Kenji kaşlarını çatar gibi oluyor. Başını çevirip başka yöne bakıyor. Sonra yeniden bana dönerek gülümsüyor yarım ağızla. "Harikaydın bana kalırsa."

"Ama hata yaptığımı düşünüyorsun."

Omuzlarını ağır ağır, abartılı bir şekilde kaldırıp indiriyor. "Hayır, öyle demiyorum. Sadece daha fazla eğitime ihtiyacın olduğunu düşünüyorum, tamam mı? O tımarhane seni bu gösteriye pek de hazırlamamıştır herhalde, değil mi?"

Gözlerimi kısarak bakıyorum ona.

Gülüyor.

"Bak, insanlarla aran iyi. İyi anlaşıyorsun. Ama bu iş bir dolu evrak işi demek, bir dolu saçmalık demek. Çokça rol yapmaca. Çokça yalakalık. Bak, demek istediğim, ne yapmaya çalışıyoruz biz? İyi olmaya çalışıyoruz. Değil mi? Yani bu işi ele geçirmeye çalışıyoruz ama bunu anarşi yaratmadan yapıyoruz. Şu an savaş çıkarmamaya çalışıyoruz, öyle değil mi?"

Hemen yanıtlamayınca omzumu dürtüyor.

"Öyle değil mi?" diyor. "Amaç bu değil mi? Şu an için barışı sürdürmek. İşleri boka sardırmadan diplomasi sağlamaya çalışmak."

"Evet, öyle," diyorum hemen. "Aynen. Savaşı önle. Hasardan kaçın. Rolünü iyi oyna."

"Tamam o hâlde," diyor başını çevirerek. "Sen de bunu yapmalısın ufaklık. Çünkü şimdiden kaybetmeye başlarsan ne olur? Yeniden Kuruluş seni çiğ çiğ yer. İstedikleri de bu zaten. Daha doğrusu muhtemelen bunu bekliyorlar, senin tüm bu pisliği onlar adına kendi kendine yok etmeni bekliyorlar. Dolayısıyla bunu görmelerine izin veremezsin. Bu çatlakları gösteremezsin."

Gözlerimi yüzüne dikiyorum, içimi aniden bir korku kaplıyor.

Bir kolunu omzuma sarıyor. "Bu şekilde strese giremezsin. Sırf evrak işleri yüzünden..." Başını iki yana sallıyor. "Herkesin gözü şu an senin üzerinde. Herkes sonraki hamleni görmeyi bekliyor. Ya diğer mıntıkalarla, yani dünyanın geri kalanıyla savaşa gideceğiz ya da telaşa kapılmamayı başarıp müzakere edeceğiz. Hâliyle sakin olman gerekiyor J. Sakin ol."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Çünkü haklı. Öylesine bir karmaşa yaşıyorum ki nereden başlayacağımı bilmiyorum. Liseden bile mezun değilim. Ama şu an uluslararası ilişkilerle ilgili bir ömürlük bilgi sahibi olmam gerekiyor.

Warner bu hayat için yetiştirilmiş. Yaptığı, olduğu, soluduğu her şey...

Lider olmak için yetiştirilmiş.

Peki ya ben?

Ne akla hizmet bu işe bulaştım? diye düşünmeden edemiyorum.

Ne demeye koca bir kıtayı çekip çevirebilecek yetide olduğumu düşündüm? Nasıl oldu da bir dokunuşumla her şeyi öldürebildiğim doğaüstü gücümün beni bir anda si-

yasi bilimleri kavrar hâle getirebileceğini düşündüm?

Yumruklarımı öyle kuvvetli sıkıyorum ki...

Tırnaklarım etime batarken

acıtıyor, taze taze acıtıyor.

İnsanların dünyayı nasıl yönettiğini sanıyordum? Cidden bu kadar kolay olacağını mı hayal etmiştim? Koca toplumu, erkek arkadaşımın rahat odasından kontrol edebileceğimi mi sanmıştım?

İnsanların, görevlerin ve gücün oluşturduğu bu narin, karışık ağın büyüklüğünü daha anca şimdi anlamaya başlıyorum. Oysa göreve hazır olduğumu söylemiştim. Ben, hayatta bir gıdım tecrübesi olan on yedi yaşında bir hiç olarak bu göreve gönüllü olmuştum. Şimdi de resmen bir gecede her şeyi ele alıp devam ettirmem gerekiyor. Ve ne yaptığıma dair zerre kadar fikrim yok.

Peki ya bu ilişkileri nasıl idare edeceğimi öğrenemezsem? En azından nasıl yöneteceğime dair az da olsa bilgi sahibiymişim gibi davranmazsam ne olur?

Dünyanın kalanı beni bir lokmada yer.

İşte ben de bazen bu işin içinden canlı çıkabilecek miyim emin olamıyorum.

WARNER

"James nasıl?"

Sessizliği ilk bozan ben oluyorum. Tuhaf bir hismiş. Benim için çok yeni.

Kent cevap olarak başını aşağı yukarı sallıyor, gözleri, önünde kenetlenmiş duran ellerine takılıp kalmış. Çatının tepesinde, zaman zaman geldiğim sessiz sakin bir köşede soğuk ve betonla çevrili durumda yan yana oturuyoruz. Buradan tüm mıntıkayı görebiliyorum. Uzakta okyanus görünüyor. Güneş miskin miskin günü ortalıyor. Oyuncak askerlere benzeyen siviller etrafta oraya buraya yürüyorlar.

"İyi," diyor sonunda Kent. Sesi gergin. Üzerinde tişörtten başka bir şey olmamasına karşın bu sert soğuktan rahatsız olmuyor gibi. Derin bir nefes alıyor. "Yani, keyfi gayet yerinde var ya... Harika. Çok iyi."

Başımı sallıyorum.

Kent başını kaldırıp bana bakıyor, kısa ve gergin bir kahkaha atıp tekrar başını çeviriyor. "Delilik mi bu?" di-

yor. "Delirdik mi biz?"

İkimiz de bir dakika kadar sessiz kalıyoruz, rüzgâr şimdi iyiden iyiye uğulduyor.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda.

Kent yumruğunu dizine bastırıyor. Aldığı nefesi burnundan veriyor. "Bak, sana bunu daha önce hiç söylemedim." Başını kaldırıyor ama yüzüme bakmıyor. "O gece, hiç söylemedim ama benim için çok şey ifade ettiğini bil istedim. O zaman söylediklerinin yani."

Gözlerimi kısıp uzakta bir noktaya bakıyorum.

Bu, ciddi anlamda yapması zor bir iş, birini öldürmeye teşebbüs ettiğin için özür dilemek. Buna rağmen çabalamıştım. Ona onu anladığımı söylemiştim. Acısını. Öfkesini. Yaptıklarını. Ona babamın elinde yetişen biri için benden çok daha iyi biri olarak kurtulduğunu söylemiştim.

"Dediklerimde ciddiydim," diyorum.

Kent şimdi o yumruğunu ağzına bastırıyor. Hafifçe öksürerek boğazını temizliyor. "Bil ki ben de çok üzgünüm." Sesi boğuk çıkıyor. "İşler çok fena karıştı. Her şey. Her şey allak bullak oldu."

"Evet," diyorum. "Öyle oldu."

"Ne yapacağız peki şimdi?" Nihayet dönüp yüzüme bakıyor ama bu defa da ben kendimi onunla göz göze gelmeye hazır hissetmiyorum. "Bunu... Bunu nasıl düzelteceğiz? Düzeltebilir miyiz? Yoksa artık çığırından çıktı mı?"

Elimin tekini daha yeni kestiğim saçlarıma sürtüyorum. "Bilmiyorum," diyorum aşırı sessiz bir şekilde. "Ama düzeltmek isterdim."

"Öyle mi?"

Başımı sallayarak onaylıyorum.

Kent de birkaç kere başını ağır ağır sallıyor. "James'e söylemeye henüz hazır değilim."

Şaşırıp bocalıyorum. "Ya..."

"Senin yüzünden değil," diyor hemen. "Endişelendiğim konu sen değilsin. Sadece *seni* anlatmak arkasında çok daha büyük bir şey anlatmak demek. Ve James'e babasının bir canavar olduğunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Henüz değil. Hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmayacağını sanıyordum."

Bu söylediği karşısında ona bakıyorum. "James bilmiyor mu yani? Hiçbir şeyi?"

Kent başını iki yana sallıyor. "Annemiz öldüğünde daha çok küçüktü, babamız ne zaman gelse onu gözden uzak tutmayı başardım. Annemizle babamızın uçak kazasında öldüğünü sanıyor."

"Etkilendim doğrusu," derken duyuyorum kendimi. "Çok yüce gönüllüymüşsün."

Kent'in sesinin çatlak çatlak çıktığını duyuyorum. "Of, o adam yüzünden neden böyle altüst oldum ki? Neden *umursuyorum*?"

"Bilmiyorum," diyorum başımı iki yana sallayarak. "Ben de aynı sorunu yaşıyorum."

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum.

Kent başını ellerinin arasına alıyor. "Adam resmen ağzımıza sıçtı."

"Evet. Aynen öyle yaptı."

Kent'in iki kere burnunu çektiğini duyuyorum, duygularını kontrol etmeye çalıştığı iki sert teşebbüs ama öyle

de olsa duygularını bu şekilde açabilmesine imreniyorum. İç cebimden bir mendil çıkarıp ona uzatıyorum.

"Teşekkürler," diyor gergin bir sesle.

Tekrar başımı sallıyorum.

"Ee bu arada, saçına ne oldu?"

Bu sorusuna öyle hazırlıksız yakalanıyorum ki neredeyse irkiliyorum. Aslında Kent'e tüm hikâyeyi anlatmayı düşünüyorum ama neden Kenji'nin saçıma dokunmasına izin verdiğimi sorar diye korkuyorum çünkü arkasından bir de Juliette'in o salakla arkadaş olmam için defalarca ama defalarca ricada bulunmasını açıklamak zorunda kalacağım. Kendisinin aramızda henüz güvenli bir konu olduğunu düşünmüyorum. O yüzden ben de, "Ufak bir talihsizlik," demekle yetiniyorum.

Kent kaşlarını kaldırıyor. Gülüyor. "Hı hı tabii."

Ona şaşkın şaşkın şöyle bir bakıyorum.

"Sorun yok, tamam mı?" diyor.

"Ne konuda?"

Kent doğrulup güneş ışığına bakıyor. Yüzünde babamın hatlarını görür gibi oluyorum. Kendi hatlarımı. "Seninle Juliette," diyor.

Donup kalıyorum.

"Gerçekten. Sorun yok."

Şoka uğramış bir hâlde elimde olmadan "Benim açımdan sorun olmadığını söyleyemem, sonuçta rollerimiz değişti," diyorum.

Kent gülümsüyor ama hüzünlü görünüyor. "Ona o son zamanlarda çok pis hıyarlık ettim," diyor. "O yüzden hak ettiğimi aldım galiba. Ama cidden onunla bir ilgisi yoktu. Tüm o olan bitenin yani. Konu o değildi." Başını kaldı-

rıp göz ucuyla bana bakıyor. "Aslına bakarsan bir süredir boğuluyordum zaten. Ciddi anlamda mutsuzdum ve stresliydim sonra da dürüstçe konuşmam gerekirse," diyor omuzlarını sallayıp başını başka yöne çevirerek "kardeşim olduğunu öğrenmek beni yıktı."

Gözlerimi kırpıştırıyorum. Bir kez daha şaşırıp kalmış durumdayım.

"Evet." Başını iki yana sallayarak gülüyor. "Biliyorum, şu an garip geliyor ama o anda, yani bilemiyorum dostum, senin sosyopatın teki olduğunu düşünüyordum. Kim olduğumuzu öğrenmenden çok korkuyordum. Hani ne bileyim beni öldürmeye falan çalışacağını sanıyordum."

Çekinerek bana bakıyor.

Durup bekliyor.

O anda bu durumu inkâr etmemi, öyle olmadığını söylememi istediğini fark edince yeniden bir şaşkınlık yaşıyorum.

Ancak endişesini anlayabiliyorum. "Eh, bir kere denedim sonuçta değil mi?" diyorum ben de.

Kent'in gözleri kocaman açılıyor. "Dur bakalım, bunun için henüz erken. O yediğin halt hâlâ komik gelmiyor."

"Şaka yapmıyordum," diyorum gözlerimi çevirerek.

Kent'in bana baktığını, beni incelediğini ve tahminen sözlerimden ya da benden –belki ikisinden birden– bir anlam çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Gel gör ki ne düşündüğünü kestirmek güç. İnsanların duygularını anlamamı sağlayan olağanüstü bir güce sahip olmak sinir bozucu bir durum, tabii onun duyguları hariç. Onun yakınında olunca gücümün ayarı kaçıyor. Sanki tüm görüşümü kaybediyorum.

Kent sonunda iç çekiyor.

Testi geçtim galiba.

"Her neyse," diyor ama sesinde inceden bir tereddüt var. "Peşimi bırakmayacağından emindim. Tek düşünebildiğim de olur da ölürsem James'e ne olacağıydı. Onun tüm dünyası benim, sen de biliyorsun. Beni öldürmen demek, onu öldürmen demek." Ellerine bakıyor. "Geceleri uyuyamıyorum. Yemeden içmeden kesildim. Aklımı kaçırmak üzereyim. Bu durumla baş edemiyorum, hiçbiriyle, yani senin burada bizimle olman sonra bir de Juliette'le olanlar var... Ben... Bilemiyorum." Uzun ve yüksek sesli bir iç çekiyor. Titrek bir iç çekiş. "Resmen pislik gibi davrandım. Her şeyin acısını ondan çıkardım. Her şey için onu suçladım. Hayatımda kesin olan birkaç şey varsa biri de kendi düşüncelerimden kaçmak. Tamamen benim hatam. Kendi yüküm. Çözmem gereken bir dolu şey var hâlâ. Ardımda bıraktığım insanlarla halletmem gereken sorunlar var."

Bir anlığına nutkum tutuluyor.

Kent'in böylesi karmaşık bir düşünce yapısı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Benim duyguları hissetme yeteneğimle, onun bu olağanüstü güçleri bastırması tuhaf bir ikili oldu, nitekim şimdiye dek onun her türlü düşünce ve histen yoksun olduğu kanısındaydım. Oysa beklediğimden çok daha duygusalmış. Aynı zamanda daha konuşkan.

DNA'sını paylaştığım birinin bu denli rahat konuştuğunu görmek çok garip geliyor. Korkularını, eksikliklerini bu şekilde dile getirebilmesi. Çıplak gözle doğrudan güneşe bakmak gibi, fazla açık, katıksız.

En sonunda sadece, "Anlıyorum," diyebiliyorum.

Kent boğazını temizliyor.

"Evet, böyle işte," diyor. "Sadece Juliette'in haklı olduğunu söylemek istedim sanırım. Nihayetinde onunla beraber büyüdük. Ve tüm bunlar..." diyor eliyle ikimizi göstererek, "bir dolu şeyin farkına varmamı sağladı. O haklıydı. Ben her daim bir şeylere açtım, bir tür aşka, sevgiye ya da *herhangi* bir şeye işte, bilemiyorum." Başını iki yana sallıyor. "Galiba ikimizin de sahip olmadığımız bir şeye sahip olduğumuza inanmak istedim. O zamanlar başka bir yerdeydim. Off, başka bir insandım. Ama şimdi önceliklerimi biliyorum."

O anda başımı kaldırıp soru sorar bir ifadeyle ona bakıyorum.

"Ailem," diyor gözlerime bakarak. "Şu an tek önemsediğim bu."

JULIETTE

Yavaş yavaş üsse dönüyoruz.

Muhtemelen zor ve stresli olacak bir konuşma yapacağımızdan Warner'ı bulmak gibi bir acelem yok, işi ağırdan alıyorum. Savaş yıkıntıları arasından ilerleyip yerleşkelerin gri enkazları arasından geçerek denetimsiz bölge ve bir zamanlar var olanlardan geriye kalanları arkamızda bırakıyoruz. Yürüyüşümüz sona ermeye yaklaştığında beni her defasında bir hüzün basıyor; birbirinin aynı evlere, bahçe çitlerine, önlerine tahtalar çakılarak kapatılmış küçük dükkânlara ve denetimsiz bölgenin sokaklarındaki eski, terk edilmiş banklara, binalara büyük bir özlem duyuyorum. Hepsini geri getirmenin bir yolunu bulmak istiyorum.

Derin bir nefes alıp ciğerlerim yanarken buz gibi soğuk havanın tadını çıkarıyorum. Rüzgâr beni sarıp sarmalıyor, bir itip bir çekerek etrafımda dans ediyor, saçlarımı çılgınca savuruyor. Ben de ona yaslanıp içinde kaybolarak onu solumak üzere ağzımı açıyorum ve tam Kenji'ye

gülümseyecekken onun kopkoyu gözlerle bana baktığını görüp olduğum yere sinerek bakışlarımla özür diliyorum.

Bu gönülsüz özrüm onu biraz olsun yatıştırıyor.

Kenji'yi çeke çeke bir kere daha, genelde yürüyüşümüzün en sevdiğim kısmı olan okyanusa götürüyorum. Kenji'yse buradan nefret ediyor, bir zamanlar pırıl pırıl kum olan çamura batan botları da öyle.

"Sana resmen inanamıyorum, bu iğrenç sidikli yere bakıp..."

"Sidikli değil, yani tam olarak değil," diyorum. "Castle kesinlikle suyun çişten daha fazla olduğunu söylüyor."

Kenji hiçbir şey demeden sadece dik dik bakıyor.

Ana yola çıkarken Kenji hâlâ alçak sesle bir şeyler mırıldanıp kendi deyimiyle "sidikli suya" batmış ayakkabılarından yakınıyor. Ona kulak asmamanın mutluluğunu yaşıyorum, son günlerde kendime ait olan azıcık zamandan biri olan şu huzurlu son saatimin tadını çıkarmakta kararlıyım. Oyalana oyalana eski dünyamızın çatlamış kaldırımlarına, çökmüş çatılarına bakıp her şeyin bu kadar umutsuz ve iç karartıcı olmadığı bir zamanı hatırlamaya çalışıyorum, arada sırada başarılı da oluyorum.

"Hiç özlüyor musun?" diye soruyorum Kenji'ye. "Eskiyi?"

Kenji tek ayağının üstünde durmuş, deri botlarından birindeki yapış yapış çamuru silkelerken başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne hatırladığını sanıyorsun bilmiyorum J ama eski zamanlar da bugünden daha iyi değildi."

"Ne demek istiyorsun?" diyorum eski trafik levhalarından birinin direğine yaslanarak.

"Ne demek, *ne demek* istiyorsun?" diye karşılık veriyor. "Nasıl olabiliyor da eski hayatına dair bir şeyleri özleyebiliyorsun? Annenlerle olan hayatından nefret ettiğini sanıyordum. Onların korkunç ve kötü davranan kişiler olduğunu söylemiştin."

"Öylelerdi," diyorum dönerek. "Öyle çok bir zamanımız olmadı ama Yeniden Kuruluş başa gelmeden öncesine dair hatırladığım bazı şeyler, birkaç güzel anı olmuştu. O zamanlar beni mutlu eden o küçük şeyleri özlüyorum galiba." Geri ona dönüp gülümsüyorum. "Anlıyorsun değil mi?"

Kaşının birini kaldırıyor.

"Öğleden sonraları gelen dondurma arabası gibi," diyorum. "Ya da evleri dolaşan postacı. Eskiden pencere kenarına oturup akşam olunca işlerinden evlerine dönen insanları seyrederdim." Gözlerimi başka yöne çevirerek o anları hatırlıyorum. "Güzeldi."

"Hımm."

"Sence de öyle değil mi?"

Kenji'nin dudakları çamurdan kurtulmuş botlarına bakarken mutsuz bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. "Bilemiyorum ufaklık. O dondurma arabaları benim mahalleme uğramazdı. Benim hatırladığım dünya yorgun, ırkçı ve ölümüne dengesizdi, lanet bir rejim tarafından düşmanca ele geçirilmeye hazırdı. Zaten bölünmüştük. Fethetmek kolaydı." Derin bir nefes alıyor. Nefesini verirken de "Her neyse, yetimhaneden kaçtığımda sekiz yaşımdaydım o yüzden şirin saçmalıkları pek de hatırlamıyorum," diyor.

Şaşkınlıkla donakalıyorum. Sesime kavuşmam birkaç saniyemi alıyor. "Yetimhanede mi yaşadın?"

Kenji bana kısa, keyifsiz bir kahkaha atmadan önce başını sallıyor. "Evvet. Bir yıl kadar sokaklarda yaşayıp ta ki Castle beni bulana dek ülkeyi otostopla geçtim, mıntıkalara ayrılmadan önce yani."

"Ne?" Vücudum kaskatı kesildi. "Neden bana hiç anlatmadın? Bunca zaman... Hiç bahsetmedin..."

Omuzlarını silkiyor.

"Anneni babanı tanıyor musun?"

Başını sallıyor ama dönüp bana bakmıyor.

Kanımın donduğunu hissediyorum. "Ne oldu peki onlara?"

"Bir önemi yok."

"Elbette bir önemi var," diyorum dirseğine dokunarak. "*Kenji...*"

"Önemli değil," diyor kolunu çekerek. "Hepimizin sorunları var. Hepimizin sırtında bir yükü var. Üzerinde durmanın âlemi yok."

"Bunun geçmiş üzerinde durmakla bir ilgisi yok," diyorum. "Sadece bilmek istiyorum. Senin hayatın, geçmişin benim için önemli." Sonra bir anlığına aklıma yeniden Castle geliyor; gözleri, yüzündeki panik, Warner'ın geçmişiyle ilgili daha çok bilgi edinmem konusundaki ısrarı.

Önemsediğim insanlar hakkında öğrenmem gereken ne çok şey var.

Kenji sonunda gülümsüyor ama yorgun bir hâli var. Sonra da iç geçiriyor. Eski kütüphaneye çıkan kırık dökük merdivenlere koşup soğuk betona oturuyor. Silahlı muhafızlarımız bizi bekliyorlar ama öyle hemen dibimizde de değiller.

Kenji eliyle yanındaki yere pat pat vuruyor.

Ben de merdivenleri çıkıp yanına oturuyorum.

Eskilerden kalma bir kavşağa, eski trafik ışıklarına bakıyoruz, elektrik kabloları ezilmiş, kaldırım üzerinde kördüğüm olmuş duruyor.

"Ben Japonum biliyorsun, değil mi?" diyor Kenji.

Başımı sallıyorum.

"Güzel. Büyüdüğüm yerde insanlar benimki gibi bir yüz görmeye alışık değillerdi. Ailem burada doğmamıştı, Japonca ile bozuk bir İngilizce konuşuyorlardı. Ve bu bazı insanların hoşuna gitmiyordu. Neyse, bir dolu cahil insanın olduğu zorlu bir yerde yaşıyorduk işte," diye açıklıyor. "Tam da Yeniden Kuruluş'un kampanyalarını başlatıp kültürleri, dilleri, dinleri falan ortadan kaldırarak tüm insanların sorunlarını çözmeyi vaat etmeden önce bu ırk konusu en kötüsü safhasındaydı. Tüm kıtada şiddet vardı. Topluluklar çatışıp duruyordu. Birbirlerini öldürüyorlardı. Yanlış yerde yanlış renkteysen," diyor elini silah şekline sokup havaya doğru ateş ederek "insanlar seni ortadan kaldırıyorlardı. Biz de mümkün olduğunca uzak duruyorduk. Asyalı topluluklar hiç siyahi topluluklar kadar kötü şeyler yaşamadı örneğin. En kötüsünü siyahi topluluklar yaşadı, Castle sana anlatır. Acayip hikâyeler var onda. Ama ailemin başına gelen en kötü şey hep beraberken insanların gelip saçma sapan laflar etmesi oluyordu genelde."

Vücudumun gerildiğini hissediyorum.

"Her neyse." Omuzlarını silkiyor. "Babam öylece durup insanların ailesiyle ilgili aptalca, küfürlü laflar etmesine katlanamıyordu işte. Sinirleniyordu. Bu, sürekli oluyordu, hep böyleydi olayı değil ama *olduğunda* bu söz

dalaşı bazen bir tartışmaya dönüşüyordu, bazen bir şey olmuyordu. Dünyanın sonu değildi sonuçta. Ama annem sürekli babama kulak asmaması için yalvarırdı, gel gör ki babam bir türlü yapamıyordu." Kenji'nin yüzü koyulaşıyor. "Onu suçlamıyordum da.

Günün birinde işin sonu ciddi anlamda kötü bitti. Hatırlarsan o günlerde herkesin elinde silah vardı. *Sivillerin* silahları vardı. Şimdi Yeniden Kuruluş varken düşününce delice geliyor ama o zamanlar herkes silahlıydı, herkes kendini gözetiyordu." Kısa bir anlığına duruyor. "Babam da silah almıştı. İhtiyacımız olduğunu söylemişti, ne olur ne olmaz diye. Kendi güvenliğimiz için." Kenji konuşurken yüzüme bakmıyor. "Bir sonraki saçmalık yaşandığında babam biraz fazlaca cesur davrandı. Onlar da kendi silahlarını babama karşı kullandılar. Babam vuruldu. Olanları durdurayım derken annem de vuruldu. Yedi yaşımdaydım."

"Orada mıydın?" diyorum nefesim kesilerek.

Başını sallayarak onaylıyor. "Her şeyi gördüm."

Ağzımı iki elimle birden kapatıyorum. Gözlerim akmayan yaşlarla yanıyor.

"Bu hikâyeyi kimseye anlatmamıştım," diyor alnını kırıştırarak. "Castle'a bile."

"Ne?" Elim düşüyor. Gözlerim alabildiğine açılıyor. "Neden?"

Başını iki yana sallıyor. "Bilmiyorum," diyor sessizce ve gözlerini uzaklara dikiyor. "Castle'la tanıştığımda her şey daha çok yeniydi. Hâlâ da gözümün önünde. Castle hikâyemi öğrenmek istediğinde ona bu konuda konuşmak istemediğimi söylemiştim. Hiçbir zaman." Kenji göz ucuy-

la bana bakıyor. "En nihayetinde de bir gün sormaktan vazgeçti."

Şaşkına dönmüş bir şekilde ona bakıyorum. Nutkum tutulmuş durumda.

Kenji başını çeviriyor. Sanki kendi kendine konuşurcasına devam ediyor. "Bunların hepsini yüksek sesle dile getirmek çok garip hissettirdi." Ani ve keskin bir nefes alarak ayağa fırlıyor ve yüzünü görmeyeyim diye dönüyor. İki kere sertçe burnunu çektiğini işitiyorum. Sonra da ellerini ceplerine sokup "Var ya, aramızda bir tek benim baba sorunum yok sanırım. Babamı ölesiye seviyordum."

Hâlâ Kenji'nin anlattıklarını düşünüyorum; onunla ilgili, Warner'la ilgili, dost dediğim insanlarla ilgili bilmem gereken ne çok şey var derken Winston'ın sesi beni irkilterek bulunduğum âna döndürüyor.

"Hâlâ odaları nasıl bölüşeceğimizi halletmeye çalışıyoruz," diyor, "ama tatlıya bağladık gibi. Hatta yatak odaları konusunda takvimin biraz ilerisindeyiz bile. Warner doğu kanadındaki işleri hızlandırdı, o yüzden yarın taşınmaya başlayabiliriz."

Kısa bir alkış oluyor. Biri sevinçle bağırıyor.

Yeni dairelerimizde kısa bir tur atıyoruz.

Alanın çoğu hâlâ inşaat hâlinde, yani taşınacağımız yerlerin büyük bir kısmı toz, pislik içinde, darmaduman. Ama gelişmeleri görmeye can atıyorum. Grubumuzun daha fazla odaya, daha fazla banyoya, masaya, çalışma alanına ihtiyacı var. Çalışabileceğimiz gerçek bir komuta merkezi oluşturmamız lazım. Bu da umuyorum ki yeni dünyanın

başlangıcı olacak. Başkomutanı olduğum dünyanın.

Resmen çılgınlık.

Şu an için yapıp kontrol edebildiklerim hâlâ gelişme aşamasında. Müttefiklerimizin kimler olabileceğine dair daha iyi bir kanıya varmadığımız müddetçe diğer mıntıkalara ya da mıntıka liderlerine meydan okumayacağız, bu da biraz daha zamana ihtiyacımız olacak demek.

"Dünya bir gecede yerle bir edilmedi, bir gecede de kurtarılmayacak," diyor Castle, galiba haklı da. Akıllıca kararlar vererek ilerlemeliyiz, diplomatik olmaya çabalamak ölümle kalım arasındaki o ince çizgi olabilir. Şöyle ki değişim görüşünde olanlar bir tek biz olmasak küresel bir gelişme kaydetmek çok daha kolay olurdu muhtemelen.

Müttefik edinmemiz gerek.

Ancak Castle'ın benimle bu sabah yaptığı konuşma beni biraz sarsmış durumda. Nasıl hissedeceğime, neyi ümit edeceğime bir türlü emin olamıyorum. Şu an tek bildiğim, siviller adına takındığım bu cesur çehreye rağmen başka biriyle savaşmayacağım, yoluma çıkanları öldürmek zorunda kalmak istemiyorum. 45. Mıntıka'dakiler bana sevdiklerini, askerim hâline gelen eşlerini, çocuklarını emanet etti, ben de hiçbirinin hayatını kesinkes gerekmedikçe tehlikeye atmak istemiyorum. Ağır ağır ve büyük bir dikkatle hareket etmeyi umuyorum. Hatta ufak bir ihtimal de olsa kardeş mıntıkaların ve diğer beş başkomutanın kısmî işbirliği gelecek için güzel şeyler yaratacak diye umuyorum. Daha fazla kan dökmeden bir araya gelebilecek miyiz merak ediyorum.

"Bu, çok komik. Hatta *safça*," diyor Kenji.

Başımı kaldırıp sesinin geldiği yöne bakıyorum. Ian'la

konuşuyor, uzun ve ince yapılı, biraz aksi ama iyi yürekli bir adam olan Ian Sanchez'le. Aramızda süper gücü olmayan tek kişi. Bu bir sorun teşkil ettiğinden değil tabii.

Ian ayakta durmuş, kolları göğsünde bağlı, başını yana çevirmiş tavana doğru bakıyor. "Ne düşündüğün umurumda değil..."

Castle'ın "Eh, benim umurumda ama," dediğini duyuyorum. "Kenji'nin ne düşündüğünü son derece umursuyorum."

"İyi de..."

"Senin ne düşündüğünü de Ian," diyor. "Ama Kenji'nin bu konuda haklı olduğunu anlamamız gerek. Her şeye fazlasıyla temkinli yaklaşmamız lazım. Neler olacağını tam olarak bilmemiz mümkün değil."

Ian öfkeden deliye dönerek iç çekiyor. "Ben onu demiyorum. Sadece neden bu kadar büyük bir yere ihtiyacımız olduğunu anlamıyorum diyorum. Hiç de gerekli değil."

"Durun ya, sorun ne? Ne oluyor?" diye soruyorum etrafa bakınarak.

Lily kolunu Ian'ın omzuna atıyor. "Ian üzgün o kadar," diyor gülümseyerek. "Pijama partimiz bitsin istemiyor."

"Ne?" diyorum kaşlarımı çatarak.

Kenji gülüyor.

Ian'ın alnı kırışıyor. "Sadece, burada iyiyiz diye düşünüyorum," diyor. "Neden *buraya* taşınmamız gerekiyor anlamıyorum." Kollarını iki yana açıp bu devasa alanı gösteriyor. "Kendimizi tehlikeye atıyormuşuz gibi geliyor. Kimse inşa ettiğimiz dev gizlenme yerine ne olduğunu hatırlamıyor mu?"

Castle'ın irkilerek doğrulduğunu görüyorum.

Hepimiz hatırlıyoruz bence.

Omega Noktası yerle bir oldu. Bombalanarak bir hiç oldu. Onlarca yılın emeği bir anda yok oldu.

"Bu bir daha olmayacak," diyorum kendimden emin sesle. "Hem burada eskisinden daha iyi şekilde korunuyoruz. Artık arkamızda koca bir ordu var. Bu binada hiçbir yerde olamayacağımız kadar güvendeyiz."

Sözlerim anında destek veren bir koroyla karşılandı ama tüylerim hâlâ diken diken çünkü dediklerimin hepsinin doğru olmadığının farkındayım.

Başımıza neler geleceğini, burada ne kadar kalacağımızı bilmemin imkânı yok. *Bildiğim* bir şey varsa o da bize yeni bir yer gerektiği, hâlâ kaynağımız varken dükkânı kurmak lazım. Henüz kimse önümüzü kesip bizi indirmeye yeltenmedi, diğer kıtalar ve başkomutanlarca bir yaptırım da uygulanmadı. Şimdilik tabii. Bu da henüz yapacak imkânımız varken inşa etmemiz anlamına geliyor.

Ama bu...

Bu devasa yer yalnızca bize mi tahsis edilmişti?

Hepsi Warner'ın işiydi.

Koca bir katı bizim için, 45. Mıntıka karargâhı yapmak için boşaltmıştı; en üst katı, on beşinci katı. Bütün bir kattaki insanları, işi, mobilyaları diğer departmanlara taşıyıp dağıtmak muazzam bir çaba gerektirmişti ama ne yapıp edip halletmişti. Şimdi bu kat özel olarak bizim gereksinimlerimize göre düzenlenmişti.

Her şey bittiğinde bize istediğimiz gözlem ve araştırmayı yapmayı sağlayacak en gelişmiş teknolojiye sahip olmakla kalmayıp Winston ve Alia'nın ihtiyacımız olacak

herhangi bir cihazı, aleti, üniformayı yapması için gerekli alet edevatımız da olacaktı. 45. Mıntıka'nın halihazırda kendi hastane bölümü olsa da Sonya ve Sara'nın çalışmaları, günün birinde hayatlarımızı kurtarabilecek panzehirler, serumlar geliştirmeye devam edebilmeleri için güvenli bir alana ihtiyacımız var.

Tam bunları düşünürken Delalieu odaya giriyor.

"Başkomutanım," diyor bana doğru başını sallayarak.

Sesini duymamla arkamı dönmem bir oluyor.

"Evet Teğmen?"

"Bir ziyaretçiniz var efendim. On dakikanızı istiyor," derken sesinde hafiften bir ürperti duyuyorum.

"Ziyaretçi mi?" İster istemez dönüp Kenji'yi buluyorum. O da benim kadar şaşkın.

"Evet efendim," diyor Delalieu. "Alt kattaki ana misafir odasında bekliyor."

"İyi de kimmiş?" diye soruyorum endişeyle. "Nereden gelmiş?"

"Adı Haider İbrahim. Asya başkomutanının oğlu."

Kim olduğunu kavramamla birlikte vücudum kilitlenip kalıyor. "*Asya başkomutanının oğlu mu?* Neden geldiğini söyledi mi?" diye sorarken içimde patlayan paniği saklayabildiğimden pek de emin değilim.

Delalieu başını iki yana sallıyor. "Her ne kadar daha fazla ayrıntı istesem de hiçbir sorumu cevaplamadı efendim."

Zar zor nefes alıyorum, başım dönüyor. Ansızın tek düşünebildiğim konu Castle'ın bu sabahki Okyanusya endişesi oluyor. Gözlerindeki o korku. Yanıtlamayı reddettiği sorular.

"Kendisine ne söyleyeyim efendim?" diyor Delalieu yeniden.

Kalbimin deliler gibi attığını hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum. *Sen başkomutansın,* diyorum kendime. *Başkomutan gibi davran.*

"Efendim?"

"Evet, ona hemen geleceği..."

"Bayan Ferrars." Castle'ın keskin sesi zihnimdeki pusu delip geçiyor.

Ona doğru bakıyorum.

"Bayan Ferrars," diyor yeniden, uyaran gözlerle. "Belki de biraz bekleseniz iyi olur."

"Beklemek mi?" diyorum. "Neyi bekleyeceğim?"

"Kendisiyle görüşmek için Bay Warner'ın da gelmesini bekleyin."

Şaşkınlığım öfkeye dönüşüyor. "Endişeni anlıyorum Castle ama kendi işimi kendim halledebilirim, sağ ol."

"Bayan Ferrars tekrar düşünmeniz için yalvarıyorum, lütfen," diyor daha ısrarcı bir ses tonuyla. "Anlamanız gerekiyor, bu ufak bir şey değil. Bir başkomutanın oğlu, bunun anlamı..."

"Az önce de dediğim gibi, endişen için teşekkürler." Yanaklarım alev alev bir hâlde onun sözünü kesiyorum. Son zamanlarda Castle bana güvenmiyormuş gibi geliyor, hiç destek çıkmıyor sanki, bu da beni sabahki konuşmamızı düşünmeye itiyor. Acaba söylediklerine güvenebilir miyim merak ediyorum. Ne tür bir dost burada durup herkesin önünde yetersizliğime dikkat çeker ki? Tek yapabildiğim ona karşı sesimi yükseltmeden "Bir sorun yaşamayacağıma emin olabilirsin," demek oluyor.

Ardından Delalieu'ye dönüp "Lütfen ziyaretçimize birazdan aşağı geleceğimi söyle," diyorum.

"Emredersiniz hanımefendi." Yeniden başını sallıyor ve gidiyor.

Maalesef tüm cesaretim de onunla birlikte kapıdan çıkıveriyor.

Castle'ı görmezden gelerek odanın içinde Kenji'nin yüzünü aranıyorum, büyük söz ettim etmesine ama aslında bu işi tek başıma yapmak istemiyorum. Kenji de beni gayet iyi tanıyor.

"Hey... Buradayım." Birkaç adımda odayı geçip yanıma geliyor.

"Benimle geliyorsun, değil mi?" diye fısıldıyorum çocuk gibi kıyafetinin kolunu çekiştirerek.

Kenji gülüyor. "Bana nerede ihtiyacın varsa oradayım ufaklık."

WARNER

Kendi sessizlik okyanusumda boğulmak gibi büyük bir korkum var.

Sessizliğe eşlik eden sabit tıkırtıların içinde zihnim bana pek de nazik davranmıyor. Çok fazla düşünüyorum. Hatta belki hissetmem gerekenden çok daha fazlasını hissediyorum. Hayatımın amacının zihnimden, anılarımdan kaçmak olduğunu söylemek çok da abartı sayılmaz.

Dolayısıyla hareket etmeye devam etmem gerek.

Eskiden dikkatimi dağıtmak istediğimde bodrum katına kaçardım. Simülasyon odalarımızda, askerleri savaşa hazırlamak üzere tasarlanmış programlarda huzur bulurdum. Gel gör ki yakın zaman önce yeraltına tüm bu yeni inşaat kaosu içine bir grup asker yerleştirdiğimizden rahatımdan edilmiş durumdayım. Yukarı çıkmaktan başka çarem yok.

Çevik adımlarla hangara giriyorum, adımlarım bu geniş alanda yankılanırken neredeyse içgüdüsel bir şekilde ileride sağda duran askeri helikoptere doğru yöneliyorum.

Askerler beni görüp hızla yolumdan çekiliyorlar, beni selamlarlarken bile gözleri şaşkınlıklarını gizleyemiyor. Başımı onlara doğru bir kez sallayıp hiçbir açıklama yapmadan helikoptere biniyorum. Kulaklığı başıma geçirip sessizce mikrofona konuşarak hava trafik kontrolörlerine uçuş isteğimi bildiriyorum ve kemerimi bağlıyorum.

Retina tarayıcılar kimliğimi otomatik olarak algılıyor. Uçuş öncesi kontroller tamam. Motoru çalıştırıyorum, kulaklarımda gürültü önleyici kulaklıklar olmasına rağmen çıkan ses sağır edici. Vücudumdaki kasların gevşemeye başladığını hissediyorum.

Birazdan havadayım.

Babam bana ateş etmeyi dokuz yaşımda öğretmişti. Onuma geldiğimde bacağımın arkasını kesip bana kendi yaralarıma nasıl dikiş atacağımı göstermişti. On birimde kolumu kırıp beni iki hafta yabanıl arazide bir başıma bırakmıştı. On iki yaşımda kendi bombalarımı yapıp sonra da etkisiz hâle getirmeyi öğrenmiştim. On üç yaşıma geldiğimdeyse bana nasıl uçak uçurulacağını öğretmeye başlamıştı.

Bisiklete binmeyi hiç öğretmedi. Onu kendi kendime öğrendim.

Binlerce metre yukarıdan 45. Mıntıka, yarısı yapılı bir masa oyunu gibi görünüyordu. Buradan bakınca dünya küçük ve baş edilebilir, kolayca yutulan bir hap gibi geliyor. Ama aldanışın gayet farkındayım ve burada, bulutların üzerinde sonunda İkarus'u anlıyorum. Ben de aynı şekilde güneşe uçmak istiyorum. Beni yeryüzüne bağlayan tek şey bunu başaramayacak olma acizliğim. O yüzden

derin nefesler alıp işe koyuluyorum.

Uçuşumu normalden daha erken saatte yapıyorum, haliyle aşağıdaki görüntü her gün görmeyi beklediğimden farklı. Sıradan bir günde akşama doğru uçup sivillerin işlerinden çıkarak REST dolarlarını yerel Tedarik Merkezleri'nde bozdurmalarını izliyorum. Sonrasında genellikle yeni aldıkları erzakın ve ertesi gün tüm bunları yeniden yapmak zorunda olduklarının heves kırıcı farkındalığının yükü altında koştura koştura yerleşkelerine gidiyorlar. Şu andaysa herkes hâlâ işte, işçi karıncalar olmadığından arazi boş. Manzara yukarıdan tuhaf ve güzel, okyanus engin, mavi ve nefes kesici. Gel gör ki dünyamızın engebeli yüzeyini gayet iyi biliyorum.

Bu, yapımında babamın yardımı olan tuhaf ve üzücü bir gerçeklik.

Gözlerimi sıkı sıkıya kapatıyorum, elim kumanda kolunu sıkıca kavrıyor. Bugüne dair başa çıkacak çok fazla şey var.

İlki, kalbi en az benimki kadar karmaşık ve defolu olan bir erkek kardeşim olduğunun çekici farkındalığı.

İkinci ve belki de en can sıkıcı olanı, geçmişimin yaklaşan, tedirgin edici gelişi.

Juliette ile çok yakında gelecek olan misafirlerimiz konusunda henüz konuşmadım ve dürüst olmam gerekirse artık konuşmak istediğimden de emin değilim. Onunla hayatımın büyük kısmını hiç konuşmadım. Ona çocukluk arkadaşlarımdan, onların ailelerinden, Yeniden Kuruluş'un tarihinden ve benim buradaki rolümden hiç bahsetmedim. Hiç zaman olmadı. Hiç o doğru an gelmedi. Juliette şunun şurasında on yedi gündür başkomutan,

onunla olan ilişkimizse bunun en fazla iki gün öncesinde başladı.

İkimiz de çok meşguldük.

Çok fazla şey atlattık; aramızdaki tüm o sorunlar, mesafe ve karmaşıklıklar, yanlış anlamalar. Benden çok uzun süre kuşku duydu. Aramızda olanlar için suçlanacak tek kişinin ben olduğunu biliyorum ama bu geçmiş çirkinliklerin onun içine benden şüphe edecek tohumlar serptiğinden endişe ediyorum, hatta şimdiye güçlü bir kasa dönüşmüştür büyük ihtimalle. Ve şundan eminim ki ona bu rezil hayatımı daha fazla anlatmak işleri çok daha kötü hâle getirecek, hem de delicesine korumak, sakınmak istediğim ilişkimizin daha bu kadar başındayken.

Peki madem nasıl anlatacağım? Nereden başlayacağım?

On altı yaşıma girdiğim yıl başkomutan olan annemle babam birbirimizi sırayla vurmamıza karar verdi. Öldürmek için değil, yalnızca yaralayacak kadar. Bir kurşun yarasının nasıl hissettireceğini öğrenmemiz için. İyileşme sürecini anlayabilmemiz için. Hepsinden öte arkadaşlarımızın bile günün birinde bize düşman olabileceğini anlamamızı istiyorlardı.

Dudaklarımın hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissediyorum.

Öğrenmeye değer bir dersti sanırım. Sonuçta, babam şu an toprağın iki metre altında ve eski dostlarının umursadığı yok gibi. Ancak sorun şu ki bildiklerimi usta bir keskin nişancı olan babam öğretmişti. Daha da kötüsü ben de beş yıldır her gün –diğerlerinden iki yıl önce başlamıştım– alıştırma yapıyordum, bunun sonucu olarak

da akranlarımdan çok daha hızlı, keskin ve zalimdim. Tereddüde düşmezdim. Onlar daha silahlarını alana dek tüm arkadaşlarımı vururdum.

İşte kesin bir şekilde babamın benimle gurur duyduğunu ilk kez o gün hissetmiştim. Onun onayını çok uzun zamandır büyük bir hevesle bekliyordum ve o gün nihayet o onayı almıştım. Bana hep umut ettiğim şekilde bakmıştı, beni önemsiyormuş gibi. Oğlunda kendinden bir parça görmüş bir baba gibi. Bunun farkına varmamla birlikte ormana koşmuş, çalılara kusuvermiştim.

Sadece bir defa kurşunla vuruldum.

Anısı beni utançtan öldürüyor ama pişman değilim. Hak etmiştim. Onu yanlış anladığım için, ona kötü davrandığım için, kafam karmakarışık ve bulanık olduğu için. Ancak farklı bir adam olmak için çok uğraşıyorum, hani daha kibar olamasam bile en azından daha *iyi* biri olmak için. Üzerine titrediğim bu sevgiyi kaybetmek istemiyorum.

Juliette'in geçmişimi bilmesini istemiyorum.

Hayatımın beni iğrendiren ve kendimden nefret ettiren hikâyelerini, onun benim hakkımdaki izlenimlerini bulandıracak hikâyeleri paylaşmak istemiyorum. Çocukken zamanımı nasıl geçirdiğimi öğrenmesini istemiyorum. Ölü hayvanların derisini yüzerken babamın beni kaç kere kendisini seyretmeye zorladığını, başımı çevirme cesareti gösterdiğimde beni defalarca, üst üste tekmelerken bağrışlarının yarattığı titreşimleri hâlâ hissedebildiğimi bilmesine gerek yok. Karanlık bir odada elim kolum bağlı bir şekilde, yapay olarak yaratılmış, yardım çığlıkları atan kadın ve çocuk seslerini dinlemeye mecbur

bırakılarak geçirdiğim saatleri hatırlamamayı yeğlerdim. Bunların hepsinin beni güçlü kılması gerekiyordu. Hayatta kalmama yardımcı olması gerekiyordu.

Ama babamla geçirdiğim hayat ancak ölümü dilememe neden oldu.

Babamı her daim sadakatsiz olarak tanıyıp bildiğimi, annemi uzun, çok uzun zaman önce terk ettiğini, onu öldürmek istediğimi, sürekli bunun hayalini kurduğumu, bunu planladığımı, günün birinde, bana öğrettiği o yetenekleri kullanarak boynunu kırmayı ümit ettiğimi Juliette'e söylemek istemiyorum.

Nasıl başarısız olduğumu söylemek istemiyorum. Hem de her defasında.

Çünkü zayıfım.

Onu özlemiyorum. Onun yaşamını özlemiyorum. Arkadaşlarını ya da ruhumda bıraktığı ayak izlerini istemiyorum. Ama bir sebeple eski yoldaşları beni bırakmıyor.

Diyetlerini almaya geliyorlar ve her seferinde olduğu gibi şimdi de bedelini yüreğimle ödemekten korkuyorum.

JULIETTE

Kenji'yle birlikte Warner'ın –artık benim odam olan– odasındayız ve giyinme odasının ortasında durmuş ne giyeceğimi bulmaya çalışırken kıyafetleri ona fırlatıyorum.

"Bu nasıl?" diyorum ona parlak bir şey atarken. "Ya bu?" Başka bir kumaş topu daha fırlatıyorum.

"Kıyafetlerle ilgili bir halt bilmiyorsun, değil mi?"

Ona dönüp başımı yana eğiyorum. "Çok özür dilerim, modayı ne ara öğrenecektim acaba Kenji? Korkunç ebeveynlerim tarafından işkenceye uğrayıp yapayalnız büyürken mi? Yoksa bir tımarhanede çürürken mi?"

Bu, onun çenesini kapatıyor.

"*Eee?*" diyorum çenemi ona sallayarak. "Hangisi?"

Ona attığım iki parçayı eline alıp kaşlarını çatıyor. "Kısa, parlak bir elbise ile bir pijama altı arasında mı seçim yaptırıyorsun bana? Yani, elbiseyi seçiyorum sanırım. Ama bu giydiğin yırtık pırtık spor ayakkabısıyla uyacağını sanmıyorum."

"Hımm." Ayakkabılarıma bakıyorum. "Bilemedim

şimdi. Bunları uzun zaman önce Warner seçmişti, daha tanışmadan önce," diyorum başımı kaldırıp yüzüne bakarak. "Bu kıyafetler de 45. Mıntıka'ya ilk getirildiğimden kalma kıyafetler."

"Niye kostümünü giymiyorsun ki?" diyor Kenji duvara yaslanarak. "Alia ve Winston'ın senin için yaptığı yeni kıyafeti hani?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Daha bitirmediler. Üzerinde hâlâ Warner'ın babasının kan izleri var. Hem," diyorum derin bir nefes alarak, "o, farklı bir bendim. O baştan ayağa gelen kostümü, insanları tenimden korumam gerektiğini düşündüğüm için giyiyordum. Artık farklıyım. Gücümü kapatabiliyorum. Normal... olabiliyorum." Gülümsemeye çabalıyorum. "O yüzden de normal bir insan gibi giyinmek istiyorum."

"İyi de sen normal bir insan değilsin ki..."

"Biliyorum." Yanaklarımı hüsran dolu bir sıcaklık basıyor. "Sadece... Öyleymişim gibi giyinmek istiyorum galiba. Hani belki kısa bir süreliğine. Hiç yaşıma göre davranmadım, yalnızca birazcık olsun istiyorum ki..."

"Tamam anlıyorum," diyor Kenji bir eliyle lafımı keserek. Başını kaldırıp beni şöyle bir baştan ayağa süzüyor. "Yani, böyle bir görünüş istiyorsan bence şu an gayet normal biri gibi görünüyorsun. Bence olur." Elini kaldırıp vücuduma doğru sallıyor.

Üzerimde pembe bir kazakla, kot pantolon var. Saçlarım tepeden atkuyruğuyla toplu. Rahat ve normal hissediyorum ama bir yandan da beceriksiz bir on yedi yaş sergiliyormuşum gibi geliyor.

"İyi de Kuzey Amerika'nın başkomutanı olmalıyım,"

diyorum. "Böyle giymem uygun olur mu sence? Sen de biliyorsun ki Warner sürekli havalı ve şık takımlar giyiyor. Ya da, yani, cidden güzel kıyafetler. Sürekli her şeye hazır ve... göz korkutucu görünüyor."

"Demişken, kendisi nerede bu arada?" diye sözümü kesiyor Kenji. "Duymak istemeyeceğini biliyorum fakat Castle'a katılıyorum. Warner da bu toplantıda yanında olmalı."

Derin bir nefes alıyorum. Sakin olmam gerek. "Warner'ın her şeyi bildiğinin farkındayım tamam mı? Genel olarak her konuda en iyisi o, bu tür bir hayat için doğmuş. Babası da onu dünyayı yönetmesi için hazırlamış. Başka bir hayatta, başka bir gerçeklikte, bunun onun görevi olması gerekiyordu. Biliyorum. Gerçekten."

"Ee?"

"Eesi bu Warner'ın işi değil, öyle değil mi?" diyorum öfkeyle. "Benim işim. Sürekli ona bel bağlamamaya çalışıyorum. Bazı şeyleri artık tek başıma yapmaya çabalamak istiyorum. Sorumluluk almak istiyorum."

Kenji ikna olmuşa benzemiyor. "Bilemiyorum J. Bence bu hâlâ ona bel bağlaman gereken konulardan biri. Bu dünyayı bizden daha iyi biliyor... Ve ek olarak ne giymen gerektiğini de sana söyleyebilir." Kenji omuzlarını silkiyor. "Moda cidden benim uzmanlık alanıma girmiyor."

Kısa, parlak elbiseyi elime alıp inceliyorum.

Daha iki hafta önce tek elimle yüzlerce askerle savaştım. Bir adamın boğazını yumruğumla sıkıp ezdim. Anderson'ın alnına hiç tereddüt edip pişmanlık duymadan iki kurşun sıktım. Ama şu an burada bir dolap dolusu elbiseye bakarken gözüm korkuyor.

"Belki de Warner'ı çağırmalıyım," diyorum omzumun üzerinden Kenji'ye bakarak.

"Aynen." Beni işaret ediyor. "İyi fikir."

Ama sonra...

"Yo, hayır, boş ver," diyorum. "Sorun yok. İyi olacağım, değil mi? Yani ne kadar büyük bir mesele olabilir ki? Gelen kişi daha çocuk, öyle değil mi? Bir başkomutanın *oğlu*. Başkomutanın kendisi değil. Öyle değil mi?"

"Eee... Bunların hepsi de gayet büyük bir mesele J. Komutanların çocukları da tıpkı Warner gibiler. Temelde bakıldığında hepsi birer asker. Hepsi anne babalarının yerlerini almak üzere hazırlanmış..."

"Öyle ama hayır, bu işi kesinlikle kendim halletmeliyim." Şimdi aynanın birine bakıp atkuyruğumu sıkıyorum. "Öyle değil mi?"

Kenji başını sağa sola sallıyor.

"Evet. Kesinlikle," diyorum başımı yukarı aşağı sallayarak.

"I ıh. Hayır. Bence kötü bir fikir."

"*Bazı* şeyleri kendi başıma halletmeyi becerebilirim Kenji," diyorum parlayarak. "Öyle hepten cahil değilim."

Kenji iç çekiyor. "Sen öyle diyorsan öyledir prenses."

"Bay Warner... lütfen, Bay Warner yavaşlayın, evlat..."

Bir anda durup topuğumun üzerinde sertçe dönüyorum. Castle koridorda peşimden koşarken çılgınlar gibi elini bana doğru sallıyor. Yumuşak bir ifadeyle gözlerine bakıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Neredesiniz?" diyor, hâliyle nefes nefese. "Her yerde sizi arıyordum."

Kaşımı kaldırırken nerede olduğumun onu hiç ilgilendirmediğini söylememek için zor tutuyorum kendimi. "Yapmam gereken birkaç uçuş vardı."

Castle kaşlarını çatıyor. "Genelde öğleden sonraları yapmıyor muydunuz onu?"

Bu defa gülümser gibi oluyorum. "Demek beni izliyorsunuz."

"Oyun oynamayalım şimdi. Siz de beni izliyorsunuz."

Bu defa cidden gülümsüyorum. "İzliyor muyum?"

"Zekâmı hafife alıyorsunuz."

"Senin hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum Castle."

Yüksek sesle gülüyor. "Tanrım, harika bir yalancısınız."

Başımı başka yöne çeviriyorum. "Ne lazımdı?"

"O şu an burada. Şu an burada ve Bayan Juliette de onun yanında. Onu durdurmaya çalıştım ama beni dinlemedi ve..."

Telaşla dönüyorum. "Kim burada?"

İlk defa Castle'ın gözlerindeki gerçek öfkeyi görüyorum. "Şu an bana aptalı oynamanın zamanı değil evlat. Haider İbrahim burada. Şu an. Juliette de onunla baş başa görüşüyor, tamamen hazırlıksız bir şekilde."

Bir anlığına şoka uğrayıp konuşamıyorum.

"Ne dediğimi duydun mu?" Castle neredeyse bağırıyor. "Onunla şu an toplantıda."

"Nasıl olur?" diyorum kendime gelerek. "Ne çabuk gelmiş buraya? Yalnız mı gelmiş?"

"Bay Warner lütfen beni dinleyin. Juliette ile konuşmanız gerek. Ona açıklamanız lazım, bunu da derhal yapmanız lazım," diyor omuzlarımı kavrayarak. "Geliyorlar, onun..."

Castle sertçe geriye doğru savruluyor.

Kendini tutmaya çalışırken bağırıyor, kolları bacakları kuvvetli bir rüzgâra yakalanmışçasına savruluyor. Yerden birkaç santimetre yüksekte, bu imkânsız pozisyonda durmuş, göğsü inip kalkarken gözlerini bana dikiyor. Sonra ağır ağır duruluyor. Ayakları nihayet yere değiyor.

"Kendi gücümü bana karşı mı kullandınız?" diyor güç-

lükle nefes alırken. "Ben sizin *müttefikinizim...*"

"Sakın," diyorum sertçe, "bir daha ellerini üzerime koyayım deme Castle. Yoksa gelecek sefer seni kazara öldürebilirim."

Castle şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor. Ve o anda hissediyorum, sezebiliyorum, bu hissi âdeta parmaklarımla kavrayabiliyorum: Bana acıyor. Her yerde hissedebiliyorum. Berbat. Boğucu.

"Sakın bana acımaya kalkma," diyorum.

"Özür dilerim," diyor sessizce. "Kişisel alanınıza girmek istememiştim. Ama durumun ivediliğini anlamanız gerek. Önce davete cevap geldi... Şimdi de Haider. Bu daha başlangıç," diyor sesini alçaltarak. "Harekete geçiyorlar."

"Fazla kafa yoruyorsun," diyorum çabucak. "Haider'ın bugünkü gelişi *benimle* ilgili. 45. Mıntıka'nın başkomutanlar sürüsü tarafından kaçınılmaz istilasının sebebi *benim*. Hainlik ettim hatırlarsan." Başımı iki yana sallayarak yürümeye başlıyorum. "Biraz... öfkeliler işte."

"Durun," diyor. "Beni dinleyin."

"Kendin için endişelenmene gerek yok Castle. Ben hallederim."

"Neden bir durup dinlemiyorsun?" Yine peşimden koşturuyor. "Juliette'i almaya geliyorlar evlat. Buna izin veremeyiz!"

Donup kalıyorum.

Ona dönüyorum. Hareketlerim yavaşlıyor, ihtiyatlı duruyorum. "Neden bahsediyorsun? Onu nereye alıyorlar?"

Castle yanıt vermiyor. Onun yerine yüzü gevşeyip durgunlaşıyor. Şaşkın bir şekilde gözlerini bana dikiyor.

"Yapmam gereken binlerce iş var," diyorum, sabrım

tükeniyor, "o yüzden lütfen çabuk olup bana neden bahsettiğini anlatırsan..."

"Sana hiç söylemedi, değil mi?"

"Kim? Bana neyi söylemedi?"

"Baban," diyor. "Sana hiç anlatmadı." Castle bir elini yüzünde dolaştırıyor. Aniden çöküyor, son nefesini verecekmiş gibi görünüyor. "Tanrım. Sana hiç anlatmamış."

"Ne demek istiyorsun? Bana neyi anlatmamış?"

"Bayan Ferrars hakkındaki gerçeği."

Göğsüm korkuyla sıkışırken gözlerimi ona dikiyorum.

Castle başını iki yana sallarken "Sana onun aslında nereden geldiğini hiç söylemedi, öyle değil mi? Sana onun anne babası hakkındaki gerçekleri anlatmadı."

JULIETTE

"Kıpırdanmayı kes J."

Cam asansörde, ana resepsiyon alanlarından birine gidiyoruz ve kımıldanmadan duramıyorum.

Gözlerim sıkı sıkıya kapalı. "Tanrım, tam bir *budalayım*, değil mi? Ne yapıyorum ben? Hiç profesyonel görünmüyorum..."

"Ne var biliyor musun? Ne giydiğin kimin umurunda?" diyor Kenji. "Asıl mesele tavırlarında sonuçta. Nasıl davrandığında."

Başımı kaldırıp ona bakarken aramızdaki boy farkını her zamankinden daha bariz hissediyorum. "Ayrıca çok kısayım."

"Napolyon da kısaymış."

"Napolyon korkunç biriydi," diyorum.

"İşlerini halletmiş ama değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum.

Kenji beni dirseğiyle dürtüyor. "Ama ağzındaki sakızı çıkarmak isteyebilirsin bak."

"Kenji," diyorum, söylediklerini duymayan kulaklarla. "Daha önce hiç yabancı resmi yetkililerle görüşmediğimi fark ettim."

"Değil mi? Ben de öyle," diyor saçımı karıştırarak. "Ama güzel geçecek. Sadece sakin olman gerek. Ne de olsa sevimli görünüyorsun. Harika şekilde halledeceksin, merak etme."

Eline bir şaplak atıyorum. "Henüz başkomutan olmakla ilgili çok bir şey bilmeyebilirim ama *sevimli* olmamam gerektiğini biliyorum."

Tam o sırada asansörün zili çalarak kapıları açılıyor.

"Kim demiş hem sevimli olup hem kıç tekmeleyemeyeceğini?" Kenji bana göz kırpıyor. "Ben her gün yapıyorum."

Kenji'nin bana söylediği ilk şey "Off, ne var biliyor musun? Neyse, boş ver," demek oluyor.

Ezilip büzülerek bana yan yan bakıp duruyor. "Belki de şu gardırobuna *cidden* bir el atmalısın."

Utançtan yerin dibine girebilirim.

Bu adam kim, niyeti ne bilmiyorum Haider İbrahim denen bu kişi daha önce kimsede görmediğim şekilde giyinmiş. Tanıdığım, gördüğüm kimseye *benzemiyor*.

Odaya girdiğimizde ayağa kalkıyor, uzun, çok uzun biri ve onun görmemle birlikte yıldırım çarpmışa dönüyorum. Gömlek diyebileceğim bir şeyin üzerine koyu gri bir ceket giymiş ama işin aslı gövdesinde sıkıca örülmüş zincirler dizili. Teni epey esmer ve kısmen çıplak, göğüs kısmında sadece bu zincirli gömleği var. Paçalarına doğru iyice daralan siyah pantolonu dizlerine gelen postalla-

rının içinde kayboluyor, esmer teniyle ürkütücü bir kontrast yaratan açık kahve gözleriyse pır pır açılıp kapanan kalın siyah kirpiklerle çevrelenmiş.

Pembe kazağımı çekiştirip sakızımı gergince yutuyorum.

"Selam," diyerek el sallayacak oluyorum ama Kenji sağ olsun elimi indiriyor. Hafifçe öksürerek boğazımı temizliyorum. "Ben Juliette."

Haider ihtiyatla öne doğru bir adım atıyor, görünüşümü değerlendirirken gözleri şaşırmış gibi birbirine yaklaşıyor. İster istemez huzursuzlanıyorum. Öyle böyle değil, çok fena hazırlıksızım. Birden banyoya gidesim geliyor.

"Merhaba," diyor sonunda ama bu, daha ziyade bir soruya benziyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"*Tehcheen Arabi*?"

"Oo." Önce Kenji'ye bakıyorum sonra Haider'a. "Şey İngilizce bilmiyor musunuz?"

Haider tek kaşını kaldırıyor. "Sadece İngilizce mi biliyorsunuz?"

"Evet," diyorum hiç olmadığım kadar gergin hissederek.

"Çok fena." İç geçiriyor. Etrafına bakınıyor. "Buraya başkomutanı görmeye gelmiştim." Derinden gelen, boğuk bir sesi var ama hafif bir aksanla konuşuyor.

"Evvet, selam, kendisi ben oluyorum," diyerek gülümsüyorum.

Gözleri bariz bir şaşkınlıkla irileşiyor. "Siz..." diyor kaşlarını çatarak, "başkomutan mısınız?"

"Hı hı." Yüzüme kocaman bir gülümse yapıştırıyorum.

Diplomasi, diyorum kendime. *Diplomasi.*

"İyi de bize yeni başkomutanın vahşi, ölümcül ve... korkutucu biri olduğu söylendi."

Başımı sallıyorum. Yüzümün ısındığını hissediyorum. "Evet. Benim o. Adım Juliette Ferrars."

Haider başını yana eğiyor, gözleriyle vücudumu süzüyor. "Ama siz çok ufaksınız." Adam başını iki yana sallarken hâlâ nasıl yanıt vereceğimi çözmeye çalışıyorum. "Özür dilerim, yani... Çok genç olduğunuzu söylemek istedim. Ama bir yandan çok da ufak tefeksiniz."

Gülümsememem canımı yakmaya başlıyor.

"O zaman," diyor hâlâ kafası karışık bir şekilde, "Başkomutan Anderson'ı öldüren sizsiniz öyle mi?"

Başımı sallıyorum. Omuzlarımı silkiyorum.

"İyi de..."

"Özür dilerim," diyor Kenji araya girerek. "Buraya ne amaçla gelmiştiniz?"

Haider bu soruyla afallamışa benziyor. Kenji'ye bakıyor. "Bu kim?"

"Kendisi yardımcım olur," diyorum. "Sizinle konuştuğunda cevaplamaktan çekinmeyin, rahat olun."

"Oo, anlıyorum," diyor Haider gözlerinde anlayışlı bir bakışla. Kenji'den tarafa başını sallıyor. "Başkomutan Muhafızları'nızdan biri."

"Benim Başko..."

"Doğru," diyor Kenji dirseğini *kapa çeneni* dercesine kaburgalarıma geçirerek. "Biraz fazla korumacı olmamı mazur görün." Gülümsüyor. "Nasıl olur siz de bilirsiniz."

"Evet, elbette," diyor Haider hâlden anlayan bir ifadeyle.

"Oturalım mı?" diyorum salondaki koltukları göstere-

rek. Hepimiz girişte dikilmeye devam edince garip kaçmaya başlıyor.

"Tabii." Haider, koltuklara olan on beş adımlık bu geziyi düşünerek kolunu bana uzatıyor, ben de Kenji'ye kaşla göz arası şaşkın bir bakış atıyorum.

Omuzlarını silkiyor.

Üçümüz birden koltuklara yerleşiyoruz, Kenji'yle ben Haider'ın karşısında oturuyoruz. Aramızda uzun, ahşap bir kahve sehpası var, Kenji çay ve kahve servisi için sehpanın altındaki küçük butona basıyor.

Haider gözlerini üzerimden çekmiyor. Bakışları pohpohlayıcı olmadığı gibi tehdit edici de değil, adam ciddi anlamda şaşkın görünüyor, bense en çok *bu* tepkisini rahatsız edici bulduğuma şaşırıyorum. Gözleri öfkeli ya da açık ifadeli olsa nasıl tepki vereceğimi daha iyi bilebilirdim. Ama memnun ve nazik bir havası var, sadece... şaşkın. Ve ben de ne yapacağımdan tam emin değilim. Kenji haklıymış, Warner'ın burada olmasını nasıl isterdim anlatamam, onun duyguları anlama yeteneği bana nasıl karşılık vereceğime dair daha net bir fikir verirdi.

Nihayet sessizliği bozuyorum.

"Sizinle tanışmak çok güzel," diyorum sesimin sandığımdan daha kibar çıktığını umarak, "ancak sizi buraya neyin getirdiğini de öğrenmek isterdim. Uzun bir yol geldiniz."

Haider gülümsüyor. Bu hareketi, yüzüne onu ilk halinden daha genç gösteren bir sıcaklık katıyor. "Merak," diyor yalnızca.

Öfkemi bastırmak için çok uğraşıyorum.

Babası için biraz keşif yapmak üzere gönderildiği git-

gide daha belli oluyor. Castle'ın teorisi doğruymuş, başkomutanlar kim olduğumu öğrenmek için kıvranıyor olmalı. Bense bunun, meraklı gözlerden yakın zamanda göreceğim ziyaretlerin sadece ilki olup olmadığını merak ediyorum.

Derken çay ve kahveler geliyor.

45. Mıntıka'da –gerek burada gerek yerleşkelerde– çalışan hanımlar ve beyler şu günlerde her zamankinden daha bir şevkliler. Mıntıkamızda, kıtanın başka hiçbir yerinde olmayan bir umut aşılanmış durumda; koşar adımlarla yemek arabasıyla odaya giren iki yaşlı hanım da bu son zamanlardaki olayların etkilerine birer istisna oluşturmuyor. Bana kocaman, ışıl ışıl gülümsemelerle bakıyor, porselenleri gözden kaçacak gibi olmayan bir coşkuyla hazırlıyorlar. Haider'ın bu iletişimimizi yakından izlediğini, hanımların yüzlerini ve yanımdaki rahat tavırlarını incelediğini görüyorum. Kaşları kalkıyor, arkasına yaslanıyor, ellerini kusursuz bir beyefendi gibi kucağına koyuyor ve kadınlar odadan çıkana dek sessiz sedasız oturuyor.

"Nezaketinize dayanarak size birkaç haftalığına zahmet vereceğim," diyor Haider birden. "Tabii... Sorun olmazsa."

Tam, kaşlarımı çatıp karşı çıkacakken Kenji atılıyor.

"Elbette," diyor kocaman gülümseyerek. "Dilediğiniz kadar kalın. Başkomutanın oğluna kapılarımız her zaman açıktır."

"Çok naziksiniz," diyor başını hafifçe eğip selamlayarak. Sonra bir tereddütle bileğindeki bir şeye dokunuyor ve salona bir anda kendi özel çalışanları doluşuveriyor.

Haider bir anda ayağa öyle hızlı kalkıyor ki neredeyse göremiyorum.

Kenji'yle ben de ayağa fırlıyoruz.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Başkomutan Ferrars," diyor Haider elime uzanmak üzere öne bir adım atarak, cesaretine şaşırıyorum. Hakkımda duyduğunu bildiğim bir dolu söylentiye rağmen tenime dokunmakta bir sakınca görmüyor gibi. Önemli olduğundan değil tabii, sonuçta şu an gücümü açıp kapatmayı biliyorum ama bunu henüz herkes bilmiyor.

Her ne olursa olsun, elime kısacık bir öpücük konduruyor ve başını hafifçe eğiyor.

Tuhaf bir gülümseme sergilemeyi becerip ben de başımı sallıyorum.

"Kaç kişi olduğunuzu söylerseniz," diyor Kenji, "Kalacağınız yerleri ayarlamaya başlaya..."

Haider şaşkınlıkla yüksek sesle kahkaha atıyor. "Ah, gerek yok," diyor. "Ben kendi kalacak yerimi getirdim."

"Getirdiniz..." Kenji kaşlarını çatıyor. "Kendi *kalacak yerinizi* getirdiniz..."

Haider Kenji'ye bakmadan başını sallayarak onaylıyor. Yeniden konuştuğunda sadece bana hitap ediyor. "Sizi ve muhafızlarınızın kalanını bu akşam yemekte görmeyi dört gözle bekliyorum."

"Akşam yemeği," diyorum gözlerimi hızla kırpıştırarak. "Bu akşam?"

"Elbette," diyor Kenji bir çırpıda. "Biz de dört gözle bekliyoruz."

Haider başını sallıyor. "Lütfen komutan yardımcınız Warner'a en içten saygılarımı iletin. Son ziyaretimizden

bu yana kaç ay geçti, onu görmek için sabırsızlanıyorum. Benden bahsetmiştir, değil mi?" Adam kocaman gülümsüyor. "Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanırız."

Şaşkın bir hâlde yavaşça başımı sallarken farkındalığım şaşkınlığımı bastırıyor. "Evet. Tabii. Elbette. Sizi yeniden gördüğüne çok sevineceğine eminim."

Haider başını bir kez daha sallayıp selamlayarak gidiyor.

Kenji'yle baş başa kalıyoruz.

"Ne halt etm..."

"Ah," diyor Haider başını bir anda odaya uzatarak, "şefinize et yemediğimi belirtin lütfen."

"Elbette," diyor Kenji başını sallayıp gülümseyerek. "Tabii. Oldu bilin."

WARNER

Karanlıkta sırtımı yatak odası kapısına vermiş otururken kapının açıldığını işitiyorum. Saat daha öğleni biraz geçmiş ama ben burada oturmuş, gözlerimi açılmamış kutulara o kadar uzun süredir dikiyorum ki güneş bile bu bakışlardan yorulmuş belli ki.

Castle'ın söyledikleri beni allak bullak etti.

Castle'a hâlâ güvenmiyorum, ne söylediğine dair herhangi bir fikri olduğuna inanmıyorum ama konuşmamızın sonunda içimdeki, o bilgilerin doğrulaması için yalvaran berbat, korkutucu hissi üzerimden atamadım. Olasılıkları düşünmek için zamana ihtiyacım var. Düşüncelerimle baş başa kalmaya. Bunu Castle'a söylediğimde de "Dilediğin kadar düşün taşın evlat ama bunun dikkatini dağıtmasına izin verme. Juliette Haider ile tek başına görüşmemeli. Burada bir şeyler doğru değil Bay Warner, yanlarına gitmen gerekiyor. Hemen. Ona sizin dünyanızın nasıl idare edileceğini göster."

Ama bunu bir türlü yapamadım.

İçimde onu korumak için sahip olduğum her türlü içgüdüye rağmen onu bu şekilde baltalamayacağım. Benden bugün yardım istemedi. Olanları bana anlatmamayı tercih etti. Benim ani ve istenmeyen bir şekilde araya girişim ona Castle'la aynı fikirde olduğumu, işini kendi başına yapabilme konusunda güvenmediğimi düşündürmekten başka bir işe yaramazdı. Oysa ben Castle'a *katılmıyorum*, onu hafife aldığı için tam bir budala olduğunu düşünüyorum. Öyle olunca ben de düşünmek için buraya, bu daireye geldim. Babamın açılmamış sırlarına gözlerimi dikip bakmak için. Onun gelişini beklemek için.

Ve işte şimdi...

Juliette'in ilk yaptığı, ışığı açmak oluyor.

"Hey," diyor dikkatle. "Neler oluyor?"

Derin bir nefes alıp dönüyorum. "Bunlar babamın eski dosyaları," diyorum bir elimle kutuları işaret ederek. "Delalieu benim için toparlamış. Karıştırıp işe yarar bir şey var mı diye bakarım diye düşünmüştüm."

Kutuların ne olduğunu öğrenince "Vay canına," diyor gözleri ışıldayarak "Bunların ne olduğunu merak ediyordum." Odayı geçip kutu yığınlarının yanına çöküyor ve parmaklarını dikkatle üzeri işaretsiz kutularda gezdiriyor. "Ofisine taşımana yardım edeyim mi?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Ayıklamana yardım etmemi ister misin peki?" diyor omzunun üzerinden bakarak. "Seve seve ya..."

"Hayır," diyorum çabucak. Ayağa kalkarken sakin kalmak için büyük bir çaba gösteriyorum. "Hayır, gerek yok."

Kaşlarını kaldırıyor.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Onlarla baş başa kalmak istiyorum sanırım."

Bunun üzerine Juliette başını sallıyor, her şeyi yanlış anlıyor ve anlayışlı gülümsemesi göğsümü sıkıştırıyor. İçimde bir yerlere belli belirsiz, buz gibi bir hissin bıçak gibi saplandığını hissediyorum. Acımla baş etmek için biraz mesafe istediğimi sanıyor. Babamın eşyalarına bakmanın benim için zor olacağını düşünüyor.

Bilmiyor ki. Keşke ben de bilmeseydim.

"Ee," diyor kutuları bırakıp yatağa doğru yürürken. "İlginç bir... gün oldu."

Göğsümdeki baskı artıyor. "Öyle mi?"

"Az önce eski bir arkadaşınla tanıştım," diyor ve kendini yatağa sırtüstü bırakıyor. Başına uzanıp atkuyruğunu açıyor ve iç geçiriyor.

"Eski bir arkadaşım mı?" diyorum. Ama o konuşurken sadece yüzüne bakıyorum, yüzünün şeklini inceliyorum. Şu dakika Castle'ın bana söylediklerinin doğru olup olmadığını bilemiyorum ancak cevapları babamın bu odaya yığılmış dosyalarında bulacağımı biliyorum.

Buna rağmen henüz açıp da bakacak cesareti bulabilmiş değilim.

"Hey," diyor elini yataktan bana sallayarak. "Orada mısın?"

"Evet," diyorum gayri ihtiyari. Keskin bir nefes alıyorum. "Buradayım aşkım."

"Ee... hatırlıyor musun onu?" diyor. "Haider İbrahim'i?"

"Haider." Başımı sallayarak onaylıyorum. "Evet, elbette. Asya başkomutanının büyük oğlu. Bir de kız kardeşi var," diyorum ama bunları tam bir robot gibi söylüyorum.

"Hımm, kız kardeşini bilmiyorum," diyor, "ama Haider burada. Birkaç hafta kalacakmış. Akşam yemeğini hep beraber onunla yiyeceğiz."

"Onun emriyle olmuştur eminim."

"Evet." Gülüyor. "Nereden bildin?"

Gülümsüyorum. Belli belirsiz. "Haider'ı iyi tanırım."

Bir süre sessiz kalıyor. Sonra "Birbirinizi çocukluğunuzdan bu yana tanıdığınızı söyledi."

O anda tam emin olmasam da odada aniden bir gerginlik hissediyorum. Başımı sallamakla yetiniyorum.

"Uzun bir süre bu," diyor.

"Evet. Çok uzun bir süre."

Yattığı yerde doğruluyor. Çenesini eline yaslayıp gözlerini bana dikiyor. "Bana hiç arkadaşın olmadığını söylemiştin sanırım."

Bu söylediği karşısında gülüyorum ama çıkan sesin içi dolu değil. "Aslına bakarsan birbirimize arkadaş diyebilir miyim bilmiyorum."

"Değil misiniz?"

"Hayır."

"Bunu açıklama zahmetinde bulunmayacak mısın?"

"Söyleyecek pek bir şey yok."

"Pekâlâ... Tam olarak arkadaş değilseniz buraya neden geldi?"

"Bir takım şüphelerim var."

İç geçiriyor. "Benim de öyle," diyor ve yanağının içini ısırıyor. "Eh olay burada başlıyor sanırım ha? Herkes bu ucube gösterisini görmek istiyor. Yaptıklarımızı... Kim olduğumu. Biz de iş birliği yapıyormuşuz gibi davranmak zorundayız."

Ama dediklerinin yarısını duyuyorum, yarısını duymuyorum.

Gözlerim onun arkasında duran kutularda. Castle'ın sözleri zihnimde dolanıyor. Konuşmadan kopmadığımı göstermek için bir şey söylemem gerektiğini hatırlıyorum, herhangi bir şey. Ben de gülümseyerek "Bana onun geldiğini söylemedin. Bir şekilde yardımcı olmak için orada olmak isterdim," diyorum.

Bir anda utançla kızaran yanakları bir şey, dudakları başka bir şey söylüyor. "Sana sürekli her şeyi söylemem gerektiğini bilmiyordum. Bazı şeyleri kendi başıma halledebilirim."

Keskin ses tonu beni o kadar şaşkına çeviriyor ki tüm dikkatimi vermek zorunda kalıyorum. Doğruca gözlerime bakan gözlerine bakıyorum, acı ve öfkeyle parlıyorlar.

"Demek istediğim hiç de bu değildi," diyorum. "Her şeyi yapabileceğini düşündüğümü biliyorsun aşkım. Ama sana yardımcı olabilirdim. Bu insanları tanıyorum."

Yanakları nasıl oluyorsa şimdi daha da pembeleşiyor. Gözlerime bakamıyor.

"Biliyorum," diyor sessizce. "Biliyorum. Sadece son zamanlarda biraz fazla bunalmış hissediyorum kendimi. Castle'la bu sabahki sohbetimiz de kafamı iyice bulandırdı." İç geçiriyor. "Bugün cidden bir tuhafım."

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Castle'la mı konuştunuz?"

Başını yukarı aşağı sallıyor.

Nefes almayı unutuyorum resmen.

"Seninle bazı konuları konuşmam gerektiğini söyledi." Başını kaldırıp yüzüme bakıyor. "Yeniden Kuruluş'la il-

gili bana anlatmadığın konular gibi."

"Yeniden Kuruluş'la ilgili anlatmadığım konular mı?"

"Evet, yani, bana anlatmadığın bir şeyler var mı?"

"Sana anlatmam gereken bir şeyler."

"Ee dediklerini böyle habire tekrar mı edeceksin acaba?" diyerek gülüyor.

Göğsümün gevşediğini hissediyorum. Birazcık.

"Hayır, hayır, elbette tekrar etmeyeceğim," diyorum. "Sadece... Özür dilerim aşkım. İtiraf edeyim dikkatim bugün dağınık biraz." Başımı odadaki kutulara doğru sallıyorum. "Görünen o ki babamla ilgili daha öğrenilecek çok şey var."

Büyük ve hüzünlü gözlerle başını iki yana sallıyor. "Çok üzgünüm. Onun tüm bu eşyalarıyla uğraşmak zorunda olmak korkunç olsa gerek."

Tuttuğum nefesi bırakarak "Tahmin bile edemezsin," diyorum, ondan ziyade de kendime diyorum sonra da başımı çeviriyorum. Gözlerim hâlâ yerde, başım gün içinde olanlarla ağırlamış durumdayken çekinerek bana uzanıyor ve tek bir kelime çıkıyor ağzından.

"Aaron?"

İşte o anda hissediyorum, sesindeki değişimi, korkuyu, acıyı hissedebiliyorum. Kalbim hâlâ tüm gücüyle çarpıyor ama şu anki sebebi büsbütün farklı.

"Ne oldu?" diyorum başımı hızla kaldırarak. Yatağa geçip yanına oturuyorum ve gözlerine bakıyorum. "Ne var?"

Başını sağa sola sallıyor. Açık duran ellerine bakıyor. Konuşurken sesi fısıltıyla çıkıyor. "Sanırım bir hata yaptım."

Onu izlerken gözlerim irileşiyor. Yüzü düşüyor. Duyguları hâkimiyetini kaybederek bana tüm vahşilikleriyle saldırıyor. Korkuyor. Öfkeli. Korktuğu için kendine öfke duyuyor.

"Seninle ben çok farklıyız," diyor. "Bugün Haider ile buluşunca ben..." diyor iç geçirerek, "Ne kadar farklı olduğumuzu hatırladım. Ne kadar farklı şekilde büyüdüğümüzü."

Donup kalıyorum. Kafam karışıyor. Korkusunu ve kaygısını hissedebiliyorum ama lafı nereye getireceğini, ne demeye çalıştığını bilmiyorum.

"Bir hata yaptığını düşünüyorsun öyle mi?" diyorum. "*Bizimle*... ilgili mi?"

Dediğimi anlayınca aniden panikliyor. "Hayır, Tanrım, hayır, bizimle ilgili değil," diyor çarçabuk. "Hayır, ben sadece..."

İçim rahatlıyor.

"Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var," diyor. "Bir şeyleri... yönetme konusunda hiçbir şey bilmiyorum." Sesi sabırsız ve öfkeli. Sözcükleri ağzından zar zor çıkarıyor. "Neye giriştiğime dair hiçbir fikrim yok. Bu yetmiyormuş gibi kendimi her gün öyle beceriksiz hissediyorum ki... Bazen sana yetişebilir miyim emin olamıyorum. Tüm bu olaylara..." diyor duraksayarak. Ardından da sakince "Bu iş senin olmalıydı, sen de biliyorsun. Benim değil," diyor.

"Hayır."

"Evet." Başını sallarken artık yüzüme bakmıyor. "Söylemiyorlar ama herkes düşünüyor. Castle. Kenji. Eminim askerler bile böyle düşünüyorlardır."

"Hepsinin canı cehenneme."

Gülümsüyor ama azıcık. "Bence haklı olabilirler."

"İnsanlar aptaldır aşkım. Onların düşüncelerinin bir değeri yok."

"Aaron," diyor kaşlarını çatarak. "Benim adıma sinirlendiğin için teşekkür ederim cidden ama *tüm* insanlar aptal de..."

"Beceriksiz olduğunu düşünüyorlarsa aptallardır. Onların on yıllardır yapamadığını aylar içinde başardığını unutanlar aptaldır. Nereden başladığını, neleri aştığını, onlar zar zor dayanırken senin savaşacak cesareti ne kadar çabuk bulduğunu unutmuşlar."

Başını kaldırıp bakıyor, yenilmiş görünüyor. "İyi de siyaset konusunda hiçbir şey bilmiyorum."

"Tecrübesizsin, orası doğru. Ama böyle şeyleri öğrenebilirsin. Hâlâ vaktin var. Hem ben de sana yardımcı olacağım." Elini tutuyorum. "Tatlım, sen bu mıntıkadaki insanlara yanında *savaşa* gidecek gücü verdin. Kendi hayatlarını, sevdiklerinin hayatlarını ateşe attılar çünkü sana inandılar. Gücüne. Sen de onları yüz üstü bırakmadın. Yaptığının ne kadar muazzam bir şey olduğun unutma," diyorum. "Kimsenin de bunu elinden almasına izin verme."

Işıldayan, kocaman gözlerle bana bakıyor. Gözlerini kırpıştırarak yanağına kaçan bir damla yaşı silerken başını çeviriyor.

"Tüm dünya seni ezmeye çalıştı," diyorum daha nazik bir ses tonuyla. "Sense kırılıp parçalanmayı reddettin. Her yenilgiden daha güçlü bir insan olarak çıktın, etrafındaki herkesi şaşırtarak küllerinden doğdun. Seni hafife alanların kafasını karıştırmaya ve onları şaşırtmaya

da devam edeceksin. Burası kaçınılmaz. Bu, sonu belli bir sonuç.

Ama şunu bilmelisin ki lider olmak kimsenin takdir etmediği bir iştir. Çok az kişi yaptıkların ya da değiştirdiklerin için minnettar olur. Hafızaları kısa ve çıkarcı olur. Her türlü başarın mercek altına alınır. Yaptıkların bir kenara atılır, anca ve anca etrafındakilerde daha büyük umutlar doğurur. Gücün seni arkadaşlarından uzaklaştırır." Başımı çevirerek iki yana sallıyorum. "Kendini yalnız hissedeceksin. Kaybolmuş. Bir zamanlar sevdiklerinin tasdikini almak için kıvranacaksın, eski dostlarını memnun etmek ile doğru olanı yapmak arasında kalıp ıstırap çekeceksin."

Başımı kaldırıyorum. Ona bakarken yüreğim gururla kabarıyor. "Ama aptalların kafanın içine girmesine katiyen izin vermemelisin. Onlar seni sadece yanlış yola saptırır."

Gözleri akmayan yaşlarla parlıyor. "İyi de nasıl?" diyor, son kelimeyi söylerken sesi çatallaşıyor. "Onları kafamdan nasıl uzak tutacağım?"

"Yak gitsin."

Gözleri alabildiğine açılıyor.

"Zihninin içinde yani," diyorum gülümsemeye çalışarak. "Seni zora sokanları ateşe ver." Uzanıp parmaklarımla yanağına dokunuyorum. "Aptallar son derece yanıcıdır aşkım. Bırak cehennemde yansınlar."

Gözlerini kapatıyor. Yüzünü avucuma yaslıyor.

Ben de onu kendime çekip alnımı alnına yaslıyorum. "Seni anlamayanlar her daim senden şüphe ederler."

Geri çekiliyor ama yalnızca bir, iki santim. Yüzüme bakıyor.

"Ama ben," diyorum, "senden asla şüphe etmedim."

"Hiç mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Bir kere bile."

Başını çevirip başka yöne bakıyor. Gözyaşlarını siliyor. Yanağına bir öpücük kondurup gözyaşlarının tuzunu tadıyorum.

Bana dönüyor.

Bana bakarken hissedebiliyorum, duygularının başka bir şekle büründüğünü hissedebiliyorum. Yanakları kızarıyor. Teni aniden ellerimin altında alev alev oluyor, elektrikleniyor. Kalbim daha hızlı çarpıyor. Onun tek kelime etmesine gerek yok, aramızdaki sıcaklığın değiştiğini hissedebiliyorum.

"Hey," diyor. Ama gözü dudaklarımda.

"Merhaba."

Burnunu benimkine dokunduruyor ve içimde bir şeyler hayat buluyor. Nefesimin sekteye uğradığını işitiyorum. Gözlerim kendiliğinden kapanıyor.

"Seni seviyorum," diyor.

Bu sözcükleri ne zaman duysam bana bir şeyler yapıyor. Beni değiştiriyor. İçimde yepyeni bir şeyler inşa ediyor. Güçlükle yutkunuyorum. Ateş zihnimi sömürüyor.

"Biliyor musun?" diye fısıldıyorum. "Bunu söylemenden hiç usanmıyorum."

Gülümsüyor. Burnunu çeneme sürterken dönüp dudaklarını boynuma bastırıyor. Nefesimi tutuyorum, hareket etmeye, bu anı kaybetmeye korkuyorum.

"Seni seviyorum," diyor yeniden.

Damarlarım kaynıyor. Onu kanımda hissedebiliyorum, fısıltıları duyularımı kabartıyor. Aniden, çaresiz bir

saniye boyunca rüya gördüğümü zannediyorum.

"Aaron," diyor.

Ve savaşı kaybediyorum. Yapmamız gereken, hallet-memiz gereken çok iş var. Kalkmamız gerek, kendimizi toparlamamız gerek ama yapamıyorum. Düşünemiyorum.

Sonra kucağıma çıkıyor, hızlı, can atan bir soluk alırken acı ve hazzın ani hücumuyla savaşıyorum. O bana bu kadar yakınken hiçbir şekilde rol yapamıyorum; beni hissedebildiğini, onu ne kadar çok istediğimi hissedebildiğini biliyorum.

Ben de onu hissediyorum.

Sıcaklığını. Arzusunu. Benden istediklerini saklamıyor. Ona yapmamı istediklerini. Ve bunu bilmek çektiğim sancıyı daha da şiddetlendiriyor.

Beni bir kere yavaşça öpüyor ve ellerini kazağımdan içeri sokup kollarını bana doluyor. Onu kendime çekiyorum, bana doğru kayıp kucağıma iyice yerleşiyor, ben de acı dolu, ıstıraplı bir nefes daha alıyorum. Tüm kaslarım kasılıyor. Hareket etmeye çalışıyorum.

"Saat geç oldu biliyorum," diyor. "Yapmamız gereken bir dolu iş olduğunu da biliyorum. Ama seni özledim." Aşağıya uzanıp parmaklarını pantolonumun fermuarında dolaştırıyor ve o parmakları beni resmen kavuruyor. Gözlerim bulanıyor. Bir anlığına beynimde atan kalbim dışında hiçbir şey duymuyorum.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diyorum.

"Aaron," diye kulağıma fısıldarken gülümseyişini hissedebiliyorum. Pantolonumun düğmesini açıyor. "Lütfen."

Ve ben, ben dağılıyorum.

Elimin biri bir anda boynunun arkasına, diğeri beline dolanıyor ve onu öpüyorum, içine doğru eriyorum, sırtüstü yatağa düşerken onu da kendimle birlikte çekiyorum. Eskiden bunu hayal ederdim, böyle zamanları; onun pantolonunun fermuarını açmanın, parmaklarımı onun çıplak teninde dolaştırmanın, onun sıcak, yumuşak tenini tenimde hissetmenin nasıl olacağını.

Aniden duruyorum. Çekiliyorum. Onu görmek, incelemek istiyorum. Kendime onun gerçekten burada olduğunu, gerçekten benim olduğunu hatırlatmak için. Onun da beni en az onu istediğim kadar istediğini hatırlatmak için. Göz göze geldiğimde yaşadığım his beni dört koldan istilâ ederek boğmakla tehdit ediyor. Sonra ben soluklarımla mücadele ederken o beni öpüyor ve her şey, tüm düşünce ve endişeler süzülüp gidiyor, yerini onun tenimdeki dudaklarının, bedenimi kavrayan ellerinin hissi alıyor.

Tanrım, bu dayanılmaz bir uyuşturucu.

Beni bunu biliyormuş gibi öpüyor. Buna, ona, bu rahatlık ve kendini bırakışa ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu... biliyormuş gibi.

Onun da aynı şekilde ihtiyacı varmış gibi.

Kollarımı ona sarıp onu öyle hızlı çeviriyorum ki şaşkınlıktan küçük bir çığlık atıyor. Burnunu öpüyorum, yanaklarını, dudaklarını. Bedenlerimiz birbirine kaynıyor. Çözülüp saf bir duyguya dönüştüğümü hissederken onun dudakları aralanarak tadıma bakıp ağzımda inliyor.

"Seni seviyorum," diyorum nefes nefese. "*Seni seviyorum.*"

Akşamüzeri kestirmeleri yapan bir kişiye bu denli çabuk dönüşmem cidden çok ilginç bir durum. Eskiden za-

manımı asla uykuyla harcayan biri değildim. Kaldı ki o kişi nasıl rahatlanır onu da bilmezdi. Uyku gaddar, kaypak bir şeydi. Ama bu...

Gözlerimi kapatıp yüzümü onun ensesine bastırarak soluyorum.

Neredeyse hissedilemeyecek şekilde bana doğru kımıldanıyor.

Çıplak vücudu, vücudum üzerinde tüm sıcaklığıyla uzanırken kollarım onu tamamen sarmış durumda. Saat altı, yapacak binlerce işim var ve yerimden kımıldamak bile istemiyorum.

Omzunun üzerine bir öpücük kondurunca sırtını yay gibi gerip aldığı nefesi veriyor ve bana dönüyor. Onu iyice kendime çekiyorum.

Gülümsüyor. Beni öpüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bedenim hâlâ onun anısıyla alev alev yanıyor. Ellerim vücudunun şeklini, sıcaklığını yokluyor. Bu kadar yumuşak olması karşısında her defasında büyük bir şaşkınlığa uğruyorum. Hatları ne kadar nazik ve pürüzsüz. Kaslarım özlemle kasılıyor ve onu bu kadar istememe kendim de şaşıyorum.

Yine.

Bu kadar çabuk.

"Giyinsek iyi olur," diyor. "Kenji'yle görüşüp bu akşamla ilgili konuşmam gerek."

Bir anda geri çekiliyorum.

"Vay be," diye fısıldıyorum dönerek. "Söylemeni beklediğim şey hiç de bu değildi."

Kahkaha atıyor. Yüksek sesle. "Hımm. Kenji'yi duyunca senin için işler değişiyor tabii. Farkındayım."

Kendimi kenara itilmiş hissederek kaşlarımı çatıyorum.

Gelip beni burnumdan öpüyor. "İkiniz arkadaş olmanızı gerçekten çok isterdim."

"Adam yürüyen felaket," diyorum. "Şu saçlarıma yaptığına bak."

"Ama o benim en iyi arkadaşım," diyor gülümsemeye devam ederek. "Ben de asla ve asla ikinizin arasında bir seçim yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

Göz ucuyla ona bakıyorum. Doğrulmuş oturuyor, üzerinde yatak örtüsünden başka bir şey yok. Kahverengi saçları uzun darmadağın, yanakları pembe pembe, gözleri büyük ve yuvarlak, ayrıca hâlâ biraz uykulu.

Ona hayır diyebileceğimi hiç sanmıyorum.

"Lütfen ona iyi davran," diyor usul usul üzerime tırmanırken. Yatak örtüsü dizinin altında sıkışıp kalıyor ve tüm iradesini bozuveriyor. Ben de örtünün kalanını çekince çıplak kalan bedenine şaşırıp nefesi kesiliyor. Kendimi tutamayıp bu andan istifade ederek onu yeniden altıma çekiyorum.

"Neden," diyorum boynunu öperek "şu örtülerle bu kadar içli dışlısın?"

Kızararak başını çeviriyor, bense yeniden onu öperek kendimi kaybediyorum.

"Aaron," diyor nefes nefese. "Cidden bak... Gitmem gerek."

"Gitme," diye fısıldıyorum boynuna ufak öpücükler kondururken. "Gitme." Yüzü kızarmış, dudakları kıpkırmızı. Gözleri zevkten kapalı.

"Gitmek istemiyorum," diyor, alt dudağının dişlerimin

arasına alınca nefesi yarıda kalıyor. "Bak gerçekten istemiyorum ama Kenji..."

İnleyerek kendimi geriye atıp başımın üzerine bir yastık çekiyorum.

JULIETTE

"Neredesin sen ya?"

"Ne? Hiçbir yerde," diyorum tüm vücudumu ateş basarken. "Sadece..."

"Ne demek hiçbir yerde?" diyor Kenji yanından geçip gitmeye çalışırken resmen tepeme binerek. "Neredeyse iki saattir seni bekliyorum burada."

"Biliyorum... Özür dilerim..."

Omzumu yakalayıp döndürüyor beni. Yüzüme şöyle bir bakıyor...

"Off iğrençsin J, ne demeye..."

"Ne?" Yüzüm alev alev yansa da gözlerim tüm masumluğuyla kocaman açılıyor.

Kenji gözlerini bana dikiyor.

Öksürerek boğazımı temizliyorum.

"Sana gidip ona bir *soru* sor demiştim."

"Sordum!"

"Of ya!" Kenji telaşla alnını ovuşturuyor. "Yer ve zaman kavramı sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Ha?"

Gözlerini kısıp bana bakıyor.

"Çok rezilsiniz ya."

"Kenji," diyorum uzanarak.

"Iyy dokunma bana..."

"İyi be!" Kaşlarımı çatıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Başını iki yana sallayarak gözlerini başka yöne çeviriyor. Suratını asıp "Ne var biliyor musun?" diyor, sonra da "Neyse, boş ver," deyip iç çekiyor. "Sana en azından işe yarar bir şeyler söyledi mi? Yani siz... konuyu değiştirmeden önce?"

Haider ile ilk buluştuğumuz salona doğru öylece yürüyoruz.

"Evet söyledi," diyorum kararlılıkla. "Konuştuğum kişiyi gayet iyi tanıyordu."

"Ee?"

Koltuklara oturuyoruz, Kenji bu defa karşıma geçiyor. Hafifçe öksürüyorum. Çay mı istesek diyorum.

"Yok çay may," diyor Kenji arkasına yaslanıp sağ bileğini sol dizine koyup bacak bacak üstüne atarken. "Warner Haider için ne dedi?"

Yüzüme öyle dikkatli ve öyle bağışlamaz bir ifadeyle bakıyor ki kendimle ne yapsam bilemiyorum. Hâlâ tuhaf bir utanç duyuyorum, keşke saçımı yeniden toplamak aklıma gelseymiş. Şimdi ikide bir yüzümden saç çekiyorum.

Daha da dik oturuyorum. Kendime bir çeki düzen veriyorum. "Onunla hiç arkadaş olmadıklarını söyledi."

Kenji'nin yüzü asılıyor. "Hiç şaşırmadım nedense."

"Ama onu hatırlıyor," diyorum özellikle bir konuya değinmeden.

"Ee? Ne hatırlıyormuş?"

"Hımm. Şey..." Kulağımın arkasında olmayan bir kaşıntıyı kaşıyorum. "Bilmiyorum."

"Sormadın mı?"

"Ee... Unuttum."

Kenji gözlerini deviriyor. "Hay sıçayım, kendim gidecektim işte."

Ellerimin üzerine oturup gülümsemeye çalışıyorum. "Biraz çay ister misin?"

"Çay yok," dedim. Kenji bana ters ters bakıyor. Bacağının yanına hafif hafif vurarak düşünüyor.

"Peki acaba..."

"Warner nerede şimdi?" diyor Kenji sözümü keserek.

"Bilmiyorum," diyorum. "Odasındadır hâlâ herhalde. Halledeceği bir yığın koli vardı..."

Kenji bir anda yerinden fırlıyor. Parmağını havaya kaldırıyor. "Hemen döneceğim."

"Dur! Kenji... Bence iyi bir fikir değil..."

Ama gitti bile.

Kanepeye çöküp iç geçiriyorum.

Tam da tahmin ettiğim gibi. İyi bir fikir değilmiş.

Warner kanepede, yanımda Kenji'nin yüzüne doğru düzgün bakmadan kaskatı oturuyor. Sanırım korkunç saçları için onu henüz affetmemiş, suçlayamam da. Warner o altın sarısı saçları olmayınca farklı görünüyor, yani kötü değil ama farklı işte. Saçları şimdi bir santim ya var ya yok, hepsi tek boyda, sarı tonları artık pek fark edilmiyor. Ancak en ilginç değişim son günlerde tıraş olmayı unutmuş gibi yüzünde yumuşak ve hafif gölgeler oluşma-

sı oldu ki bunun beni rahatsız etmemesine şaşırdım. Genleri öyle basit bir saç kesimiyle değiştirilemeyecek kadar fazla yakışıklı ve işin aslı hoşuma da gitti. Bunu gerçek bir iltifat olarak düşünmez diye Warner'a söylemeye çekinmiştim ama bu, hoş bir değişim oldu. Artık o kadar katı görünmüyor, hatları biraz olsun yumuşadı. Şimdi daha az güzel ama nasıl oluyorsa dayanılmaz şekilde...

Daha yakışıklı.

Kısa ve karışık olmayan saçlar, kirli sakal, çok ciddi bir yüz.

Ona yakıştı.

Kolları her zamanki gibi geriye çekilmiş, hoş, lacivert bir kazak ile paçaları parlak siyah botlarına giren dar kesim, siyah bir pantolon giyiyor. Öyle çok da çaba gösterilmemiş bir görünüş. Şimdi de normalden daha asık duran bir suratla kolları göğsünde, ayaklarını çaprazlamış, kolonlardan birine yaslanıyor, ben de manzaramın keyfini çıkarıyorum.

Kenji böyle düşünmüyor tabii.

İkisi de hiç olmadıkları kadar kızgın, bunun için gerginliği suçluyorum. Onları birlikte daha çok zaman geçirmeleri için zorlayıp duruyorum. Sürekli, birbirlerini yeteri kadar görürlerse Kenji'nin Warner'ın sevdiğim yönlerini göreceğini, Warner'ın da Kenji'yi benim sevdiğim gibi sevmeyi öğreneceğini umuyorum ama pek de işe yarıyor gibi görünmüyor. Onları birlikte zaman geçirmeye zorladıkça geri tepiyor.

"Ee," diyorum ellerimi çırparak. "Konuşacak mıyız?"

"Tabii," diyor Kenji ama gözlerini duvara dikmiş. "Haydi konuşalım."

Kimse konuşmuyor ama.

Warner'ın dizine dokunuyorum. Bana bakınca oturmasını işaret ediyorum.

Oturuyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Kaşlarını çatıyor.

Nihayet, gönülsüz de olsa iç çekiyor. "Bana soracağın sorular olduğunu söyledin."

"Evet, ilk sorum. Neden bu kadar pisliksin?"

Warner ayağa kalkıyor. "Tatlım," diyor sakince. "Umarım birazdan onun yüzüne yapacaklarım için beni affedersin."

"Hey bana bak göt herif, seni duyuyorum herhalde burada."

"Tamam, bakın, çok ciddiyim, kesin artık şunu." Warner'ın kolunu çekiştirerek onu oturtmaya çalışıyorum ama yerinden bile kımıldamıyor. Süper kahraman gücüm Warner'da zerre işe yaramıyor, tüm gücümü soğuruyor. "Lütfen oturun. İkiniz de. Bana bak sen de kışkırtıp durma," diyorum Kenji'yi işaret ederek. Kenji elinin birini havada sallayıp bu söylediğime inanamıyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Tabii hep benim hatam değil mi? Aman ya sizinle uğraşamayacağım."

"Hayır," diyorum ağır ağır. "Senin hatan değil. Benim hatam."

Kenji'yle Warner aynı anda dönüp şaşkınlıkla bana bakıyorlar.

"Buna," diyorum ikisini göstererek, "ben sebep oldum. Arkadaş olmanızı istediğim için özür dilerim. Arkadaş olmak zorunda değilsiniz. Birbirinizi sevmek zorunda bile

değilsiniz. Dediklerimin hepsini unutun."

Warner'ın kolları düşüyor.

Kenji'nin kaşları kalkıyor.

"Söz veriyorum," diyorum. "Sizi daha fazla beraber takılmaya zorlamaca yok. Ben olmadan tek başınıza zaman geçirmek yok. Tamam mı?"

"Söz mü bak?" diyor Kenji.

"Söz veriyorum."

"Of şükürler olsun," diyor Warner.

"*Aynen* birader. Aynen."

Sinirlenerek gözlerimi deviriyorum. Bir haftadan fazla zamandır üzerine uzlaştıkları ilk konu bu; onların arkadaş olma umutlarımdan ortaklaşa nefretleri.

Ama en azından Kenji artık gülümsüyor. Kanepeye oturuyor, rahatlamışa benziyor. Warner da yanıma oturuyor, hâlâ soğuk ama artık o kadar gergin değil.

İşte bu. Hepsi buymuş. Gerginlik bitti gitti. Şimdi birbirlerinden nefret etmekte özgürler, harika arkadaşlarmış gibi görünüyorlar. Bir gıdım anlamıyorum ikisini de.

"Ee, sorun neydi Kishimoto?"

Kenji başını sallayıp öne doğru eğiliyor. "Evet, şöyle ki şu İbrahim ailesiyle ilgili hatırladığın ne varsa öğrenmek istiyorum. Haider'ın akşam yemeğinde önümüze süreceği ne varsa hazırlıklı olalım ki," diyor Kenji saatine bakıp kaşlarını çatarak, "yemeğe şunun şurasında yirmi dakika kaldı, hiç de sayenizde diyemeyeceğim fakat o adamın olası hareketleri hakkında söyleyeceğin ne varsa merak ediyorum. O herifin bir adım önünde olmak istiyorum."

Warner başını sallıyor. "Haider'ın ailesinin açılması biraz zaman alacaktır. Genel olarak göz korkutuyorlar.

Ama Haider o kadar karmaşık değildir. Aslında bu görev için tuhaf da bir seçim. İbrahim'in onun yerine kızını göndermediğine şaşırdım."

"Neden?"

Warner omuzlarını silkiyor. "Haider biraz daha beceriksizdir. Kendini beğenmiştir. Şımarıktır. Kibirlidir."

"Bir dakika, bir dakika, kendini mi tarif ediyorsun Haider'ı mı?"

Warner bu dokundurmaya aldırış etmemişe benziyor. "Aramızdaki farkı yanlış yorumluyorsun," diyor. "Kendime güvendiğim doğru. Ama Haider kibirlidir. Aynı değiliz."

"Bana gayet aynı gibi geliyor."

Warner ellerini kenetleyip iç geçirirken tıpkı zorlu bir çocuk karşısında sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Kibir, yanlış bir kendine güvendir," diyor. "Güvensizlikten doğar. Haider korkmuyormuş gibi davranır. Olduğundan daha zalimmiş gibi davranır. Çok kolayca yalan söyler. Bu onu hem tahmin edilemez hem de bazı konularda daha tehlikeli bir düşman hâline getiriyor. Ancak hareketleri genellikle korku kaynaklıdır." Warner başını kaldırıp Kenji'nin gözünün içine bakıyor. "Bu da onu zayıf kılıyor."

"Hımm. Pekâlâ." Kenji iyice koltuğuna gömülüp söylenenleri değerlendiriyor. "Peki, onunla ilgili herhangi özel, ilginç bir durum var mı? Hani kaçınmamız gereken?"

"Pek yok aslında. Haider çoğu konuda vasattır. Nadiren başarı gösterir. Fiziğine takıktır, keskin nişancılıkta çok iyidir."

Kenji'nin başı kalkıveriyor. "Fiziğine takık öyle mi? Akraba falan olmadığınıza emin misin?"

Bunu duyunca Warner'ın yüzü ekşiyor. "Ben kaslarıma falan..."

"Tamam, tamam sakin ol." Kenji elini havada sallıyor. "O güzel, küçük suratını üzmene gerek yok."

"Senden nefret ediyorum."

"Birbirimiz hakkında aynı şeyi hissetmemize bayılıyorum."

"Tamam beyler," diyorum yüksek sesle. "Odaklanın. Haider'la yemeğe beş dakika kaldı ve burada süper yetenekli bir keskin nişancı olmasını bir tek dert ediyormuşum gibi geliyor."

"Evet ya, belki de buraya," diyor Kenji parmaklarını silah gibi yapıp önce Warner'a sonra kendine yönelterek "nişancılığı için alıştırma yapmaya gelmiştir."

Warner başını iki yana sallarken hâlâ biraz öfkeli görünüyor. "Haider safi şovdur. Ben olsam ondan endişe etmezdim. Dediğim gibi kız kardeşi burada olsaydı endişelenirdim ama bu demek oluyor ki çok yakında ondan da endişe etmemiz gerekecek." Tuttuğu nefesi veriyor. "Ardından onun geleceği kesin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "O kadar korkutucu mu?"

Warner başını yana eğiyor. "Kokutucu değil tam olarak," diyor. "Kafası fena."

"Ne yani? Kız... psikopat mı?" diyor Kenji."

"Hiç de değil. Ama malum, insanları ve duygularını hissedebiliyorum, ondan hiçbir zaman güzel şeyler alamadım. Zihni çok hızlı hareket ediyor sanırım. Düşünme şekli, nasıl desem, çok... değişken... Arıkuşu gibi." İç geçirerek başını kaldırıyor. "Her neyse, onu aylardır görmedim ama değiştiğini hiç sanmıyorum."

"*Arıkuşu* gibi mi?" diyor Kenji. "Yani, hızlı mı konuşuyor çok, ne yapıyor?"

"Hayır," diyor Warner. "Esasında genelde çok sessiz sakindir."

"Hımm. Anladım, tamam. Burada olmadığına seviniyorum o zaman," diyor. "Çok sıkıcıymış."

Warner gülümser gibi oluyor. "Burada olsa karnını deşerdi."

Kenji gözlerini deviriyor.

Ben de tam başka bir soru soracakken aceleyle basılan zil konuşmamızı bölüyor.

Delalieu bizi yemeğe çağırmaya gelmiş.

Birinin bana sarılmasından hiç mi hiç hoşlanmam.

Yalnızca birkaç tane istisnam var ve Haider onlardan biri değil. Buna rağmen ne zaman görüşsek sarılayım diye tutturur. Yüzümün iki yanını havadan öper, ellerini omuzlarıma bastırıp cidden arkadaşıymışım gibi gülümser bana.

"*Hela habibi shlonak?* Seni görmek ne güzel."

Gülümsemeye çalışıyorum. "*Ani zeyn, shkuran.*" Başımı masaya doğru sallıyorum. "Otur lütfen."

"Elbette, elbette," diyor ve etrafına bakınıyor. "*Wenha Nazeera?..*"

"Ah," diyorum şaşırarak. "Yalnız geldin sanıyordum."

"*La, habibi,*" diyor otururken. "*Heeya shwaya mitakhira.* Ama şimdi gelir. Seni göreceği için çok heyecanlı."

"Ondan şüpheliyim."

"Hımm affedersin ama Arapça bildiğini bilmeyen bir ben miyim burada?" Kenji fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyor.

Haider kahkahayı basarken ışıldayan gözlerle yüzümü inceliyor. "Bakıyorum da yeni arkadaşların seni pek tanımıyor." Sonra da Kenji'ye dönüp "Başkomutan yardımcınız Warner yedi dil biliyor."

"*Yedi* dil mi konuşuyorsun?" diyor Juliette koluma dokunarak.

"Bazen işte," diyorum sessizce.

Bu akşam yemekte çok kalabalık değiliz; Juliette masanın başına oturuyor. Ben, sağına oturuyorum, benim sağımda da Kenji oturuyor.

Haider İbrahim tam karşımda.

Kenji'nin karşısıysa boş.

"Ee," diyor Haider ellerini çırparak. "Yeni hayatın bu mu artık? Seni son gördüğümden bu yana çok şey değişmiş."

Çatalımı elime alıyorum. "Burada ne yapıyorsun Haider?"

"*Wallah*," diyor elini göğsüne bastırarak, "beni gördüğüne sevinirsin sanmıştım. Yeni arkadaşlarınla tanışmak istedim. Ve elbette yeni başkomutanla da tanışmam gerekiyordu." Juliette'i gözünün ucuyla şöyle bir tartıyor, bunu öyle hızlı yapıyor ki gözümden kaçıracak oluyorum. Sonra da peçetesini alıp kucağına seriyor ve son derece sakin bir sesle, "*Heeya jidan helwa*," diyor.

Göğsüm sıkışıyor.

"Senin için yeterli mi bu?" Bir anda öne eğilip öyle kısık sesle konuşuyor ki onu sadece ben duyuyorum. "Güzel bir yüz görüyorsun ve arkadaşlarına bu kadar çabuk ihanet ediyorsun, öyle mi?"

"Buraya kavga etmeye geldiysen oturup da yemek yemekle uğraşmayalım lütfen."

Haider kahkaha atıyor. Su bardağını alıyor. "Henüz değil *habibi*." Suyunu içiyor ve arkasına yaslanıyor. "Yemeğe her zaman vakit vardır."

"Kız kardeşin nerede?" diyorum bakışlarımı ondan çekerek. "Neden beraber gelmediniz?"

"Neden kendin sormuyorsun?"

Başımı kaldırıp bakınca Nazeera'nın kapıda durduğunu görüp şaşırıyorum. Odayı inceliyor; gözleri bir anlığına Juliette'in yüzünde durup ardından herkese bakıp tek kelime etmeden yerine geçiyor.

"Millet bu, Nazeera," diyor Haider ayağa fırlayıp kocaman gülümseyerek. Kız ona aldırış etmese de kolunu kardeşinin omuzlarına sarıyor. "Benimle beraber burada kalacak. Onu da beni karşıladığınız kadar sıcak karşılayacağınızı umuyorum."

Nazeera selam bile vermiyor.

Haider'ın yüzünde apaçık, abartılı bir mutluluk ifadesi var. Ancak Nazeera'nın yüzünden hiçbir şey okunmuyor. Gözleri boş, çenesi dik. Bu iki kardeş sadece fiziksel yönden birbirlerine benziyorlar, Nazeera kardeşine inanılmaz derecede benziyor; aynı esmer ten, aynı açık kahve gözler, yüz ifadesini hepimizden duvar gibi saklayan aynı uzun, koyu kirpikler. Ama son gördüğümden bu yana bir hayli büyümüş. Gözleri Haider'ınkilerden daha iri ve daha derin, alt dudağının altında, orta kısmında küçük, elmas bir piercing var. Sağ kaşının üzerinde iki elmas daha var. İkisinin arasındaki tek fark göremediğim saçları.

Başında ipekten bir örtü var.

İster istemez epey bir şaşkınlık yaşıyorum. Yeni bir du-

rum bu. Benim hatırladığım Nazeera saçını örtmüyordu, neden örtsündü ki? Taktığı başörtüsü eskiden kalma bir eşya, geçmiş hayatımızın bir parçası. Yeniden Kuruluş'ta artık olmayan bir dinin ve kültürün eseri. Hareketimiz uzun zaman önce tüm sembol, inanç ve kültür uygulamalarını kimlik ve bağlılıkları yeniden düzenlemek amacıyla ortadan kaldırmış hatta ibadet yerleri dünyada yıkılan ilk alanlar olmuştu. Sivillere Yeniden Kuruluş'tan başka bir şeye boyun eğmeyecekleri söylenmişti. Haçlar, hilaller, Davut'un Yıldızı, türban, takke, eşarp, rahibe kıyafetleri...

Hepsi yasadışıydı.

Bir başkomutanın kızı olan Nazeera İbrahim şaşırtıcı bir cüret sergiliyordu. Çünkü bu basit örtü, diğer bir deyişle bu ufak ayrıntı açık bir isyandan başka bir şey değil. O kadar şaşkınım ki kelimeler ister istemez dökülüyor ağzımdan.

"Başını mı örtüyorsun artık?"

Bu sorum karşısında Nazeera başını kaldırıp bana bakıyor. Çayından uzun bir yudum alıp beni inceliyor. Sonra da nihayet...

Hiçbir şey söylemiyor.

Yüzümün şaşkınlığımı açığa vurmak üzere olduğunu hissediyorum, sakin kalmam gerek. Belli ki konuyu tartışmaya niyeti yok. Ben de devam etmeye karar veriyorum. Tam Haider'a bir şey söyleyecekken "Ne yani, kimsenin fark etmeyeceğini mi sanıyordunuz? Başını örttüğünüzü yani?" diyor Kenji, bir yandan da yemeğini çiğnemeyi sürdürüyor. Parmaklarımı dudağıma götürüp başka yöne bakarak içimde yükselen tepkiyi saklamaya çabalıyorum.

Nazeera çatalını tabağındaki marula batırıyor ve yiyor.

"Demek istediğim," diyor Kenji çiğnemeye devam ederek, "hapis cezası olan bir suç işlediğinizi bilmeniz gerekiyor."

Kenji'nin konuyu devam ettirmesine şaşırmış görünüyor, ona aptalın tekiymiş gibi bakıyor. "Özür dilerim," diyor kız usulca ve çatalını masaya bırakıyor, "siz kim oluyorsunuz tam olarak acaba?"

"*Nazeera*," diyor Haider, gülümsemeye çalışırken ona yan yan temkinli bakışlar atıyor. "Burada konuk olduğumuzu unutm..."

"Burada kıyafet kuralı olduğunu fark etmemişim."

"Ya... *Burada* kıyafet kuralımız yok yalnız," diyor Kenji lokmalarının arasında gerilimden bihaber biçimde. "Tabii yeni başkomutanımız psikopat olmadığı için. Yoksa böyle giyinmek yasalara aykırı," diyor çatalıyla kızın yüzünü göstererek, "tıpkı diğer her yerde olduğu gibi. Yanılıyor muyum?" Etrafına bakıyor ama kimseden cevap gelmiyor. "Öyle değil mi?" diyor bana bakarak, hevesle bir onay bekliyor.

Başımı sallıyorum. Yavaşça.

Nazeera çayından büyük bir yudum daha alıp fincanını dikkatle tabağa koyuyor sonra da arkasına yaslanıp gözümüzün içine içine bakıyor. "Size bunu umursayacağımı düşündüren nedir?"

"Nasıl yani?" diyor Kenji kaşlarını çatarak. "Umursamıyor musun? Babanız bir başkomutan. Böyle giyindiğinizi biliyor mu acaba? Bu şeyi..." Bir kere daha Nazeera'nın başını kısaca işaret ederek "Halk içinde? Kızmaz mı?"

İşler hiç de iyiye gidecek gibi değil.

Nazeera çatalını yeniden eline alıp tabağından biraz daha yemek alıp sonra çatalı yine bırakarak iç çekiyor. Kardeşinin aksine İngilizceyi aksansız şekilde mükemmel konuşuyor.

Sadece Kenji'ye bakıp "Bu şeyi mi?"

"Kusura bakma," diyor Kenji süklüm püklüm, "adının ne olduğunu bilmiyorum."

Kız ona gülümsüyor ama hiç de sıcak bir gülümseme değil. Sadece uyarır cinsten. "Erkekler," diyor, "kadınların kıyafetleri karşısında sürekli bir şaşkınlık yaşıyor. Kendilerine ait olmayan bir bedene dair ne çok fikirleri var böyle. Yok örtün, yok örtünme..." Elini havada alelade sallıyor. "Bu, kimsenin verebileceği bir karar değil."

"Ama benim demek istediğim o de..." demeye çalışıyor Kenji.

"Ama sen benim bana kıyafetlerimin hangisinin yasal hangisinin yasadışı olduğunu söyleyen biri hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," diyor gülümsemeye devam ederek.

Ortadaki iki parmağını kaldırıyor.

Kenji resmen boğuluyor.

"Hiç durma," diyor kız öfkeyle parlayan gözlerle çatalını yeniden eline alırken. "Koş söyle babama. Orduyu falan ayağa kaldır. Zerre kadar umurumda değil."

"*Nazeera*..."

"Bir kapa çeneni Haider."

"Oo, hey, özür dilerim," diyor Kenji hemen, paniklemiş görünüyor. "Ben öyle demek..."

"Aman neyse ne," diyor Nazeera gözlerini devirerek. "Aç değilim." Aniden ayağa kalkıyor. Son derece zarif bir

şekilde. Öfkesinin tuhaf bir yanı var ve bariz protestosunun. Ayakta duruşuysa daha da etkileyici.

Kardeşiyle aynı uzun bacaklara, uzun, ince cüsseye sahip ve kendini öyle bir büyük gururla taşıyor ki sanki o görev ve ayrıcalık için doğmuş. Üzerinde hoş, ağır bir kumaştan gri bir tünik var, dar, deri pantolon, ağır botlar ve iki elinde birden altın birer muşta.

Gözümü dikip bakan da bir tek ben değilim.

Bütün bu süre boyunca olayı sessizce seyreden Juliette de şaşkınlıkla ona bakıyor. Düşünce akışını âdeta görebiliyorum, bir anda kaskatı kesilerek kendi kıyafetlerine bakıyor ve pembe kazağını saklamak istercesine kollarını göğsünde kavuşturuyor. Çekip koparabilirmiş gibi kollarını çekiştiriyor.

Öyle tatlı ki onu hemen şimdi öpesim geliyor.

Nazeera'nın gidişinin ardından ağır, rahatsız edici bir sessizlik çöküyor ortama. Hepimiz Haider'dan derinlemesine bir sorgulama bekliyoruz ama Haider yorgun ve utanmış bir hâlde sessizce yemeğini dürtüyor. Ne para bizi sevimsiz aile yemeklerinin ıstırabından kurtarabiliyor ne saygınlık.

"Bir şey demek zorunda mıydın?" Kenji beni dürtünce irkilip şaşırıyorum.

"Pardon?"

"Senin hatan," diye tıslıyor alçak ve gergin bir sesle. "Örtüsüyle ilgili bir şey söylememen gerekirdi."

"Ben *tek bir* soru sordum," diyorum sertçe. "Zorlayıp duran sendin..."

"Öyle ama sen başlattın! Ne demeye laf ettin ki?"

"O, başkomutanın kızı," diyorum sesimi alçak tutmak için uğraşarak. "Yeniden Kuruluş kuralları çerçevesinde giydiği kıyafetin yasal olmadığını herkesten daha iyi biliyor."

"Of Tanrım," diyor Kenji başını iki yana sallayarak. "Sadece sus tamam mı? Sus..."

"Sen nasıl olur da..."

"Ne fısıldaşıyorsunuz siz öyle?" diyor Juliette eğilerek.

"Erkek arkadaşının çenesini nerede kapatacağını bilmediğini," diyor Kenji bir kaşık daha yemek alırken.

"Çenesini kapalı tutamayan *sensin*." Başımı çeviriyorum. "Ağzında lokma varken bile kapalı tutmayı beceremedin. Bütün o iğrenç şeyler..."

"Kes sesini dostum. Açız herhalde."

"Sanırım ben de istirahate çekileceğim," diyor Haider birden ve ayağa kalkıyor.

Hepimiz başımızı kaldırıp ona bakıyoruz.

"Tabii," diyorum. Ona doğru düzgün bir iyi geceler dilemek üzere ayağa kalkıyorum.

"*Ani aasef*," diyor Haider yarısı yenmiş yemeğine bakarak. "Bu akşam daha verimli bir sohbet etmeyi umuyordum ama kardeşim burada olmaktan pek memnun değil galiba, evden ayrılmayı istememişti zaten." İç çekiyor. "Ama Babayı biliyorsun," diyor bana. "Ona pek de seçenek sunmadı." Haider omuzlarını silkiyor. Gülümsemeye çalışıyor.

"Ne yaptığımızı, artık nasıl yaşadığımızı henüz pek anlamıyor..." Duraksıyor. "Bize verilen hayat bu. Hiçbirimizin bir seçeneği yok."

Ve o akşam beni ilk defa şaşırtıyor, gözlerinde tanıdık

bir şeyler görüyorum. Bir acı kıvılcımı. Sorumluluğun ağırlığı. Beklentinin.

Bir Yeniden Kuruluş başkomutanının oğlu olmanın, karşı çıkmaya çalışmanın nasıl olduğunu gayet iyi bilirim.

"Öyle," diyorum ona. "Anlıyorum."

Gerçekten anlıyorum.

JULIETTE

Warner Haider'a dairesine kadar eşlik ediyor, onların gidişinin ardından grubun kalanı da dağılıyor. Sürprizlerle dolu tuhaf ve çok kısa bir yemekti; şimdiyse başım çatlıyor. Yatmaya hazırım. Kenji'yle sessiz sessiz Warner'ın odasına doğru yürüyoruz, ikimiz de düşüncelere dalmış durumdayız.

İlk konuşan Kenji oluyor.

"Ee... Bu akşam bayağı sessizdin," diyor.

"Evet." Gülüyorum ama sesimde canlılıktan eser yok. "Yorgunluktan ölüyorum Kenji. Garip bir gündü. Akşamı daha da garipti."

"Nasıl garip?"

"Hımm, bilemiyorum, Warner'ın *yedi dil* bilmesinden başlasak mesela?" Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Yani nasıl ya? Bazen onu çok iyi tanıdığımı sanıyorum sonra aynı buna benzer bir şeyler oluyor ve..." Başımı iki yana sallıyorum. "Beynim patlayacak gibi oluyor. Haklıydın," diyorum. "Onunla ilgili bilmediğim hâlâ bir dolu şey

var. Hem ben ne yapacaktım ki? Yemekte bir şey konuşmadım çünkü ne söyleyeceğime dair tek bir fikrim bile yok."

Kenji nefesini yüksek sesle dışarı üflüyor. "Evet. Öyle. Yani yedi dil tam bir çılgınlık. Ama unutma ki o bunun için doğdu, değil mi? Warner senin hiç almadığın eğitimleri aldı."

"Ben de tam olarak bunu diyorum işte."

"Tamam, merak etme sen," diyor Kenji omzumu sıkarak. "Her şey yoluna girecek."

"Tam bu işi yapabilirim demeye başlıyordum," diyorum ona. "Daha bugün Warner'la bu konuları konuştum ve kendimi daha iyi hissettim. Ama şimdi nedenini bile hatırlayamıyorum." İç çekiyorum. Gözlerimi kapatıyorum. "Kendimi çok aptal hissediyorum Kenji. Her geçen gün daha da aptal hissediyorum."

"Belki de yaşlanıyorsundur. Seni bunak." Parmağıyla başına hafifçe vuruyor. "Anlarsın ya..."

"Of kapa çeneni."

"Bak, şey," diyor gülerek, "garip bir akşamdı, tüm olanlar falan filan biliyorum ama... Ne düşünüyorsun? Yani genel olarak?"

"Ne konuda?" Ona şöyle bir bakıyorum.

"Haider ve Nazeera konusunda," diyor. "Düşüncelerin. Hislerin. Sosyopatlar mı sence? Evet mi hayır mı?"

"Hımm." Kaşlarımı çatıyorum. "Yani, birbirlerinden çok farklılar. Haider fazla gürültülü. Nazeera ise... Bilemiyorum. Onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmadım. Babasına ve Yeniden Kuruluş'a karşı direnmesine saygı duyuyorum sanırım ama asıl gerekçelerinin ne olduğunu

bilmiyorum dolayısıyla ona şimdilik o kadar fazla prim vermeli miyim emin değilim." Derin bir nefes alıyorum. "Bunun dışında... Çok öfkeli görünüyor."

Ve de çok güzel. Çok göz korkutucu.

Acı verici gerçek şu ki daha önce hiç başka bir kız gözümü böylesine korkutmamıştı ve bunu nasıl dile getireceğimi hiç bilmiyorum. Son birkaç haftadır kendimi her gün sahtekâr gibi hissediyorum. Çocuk gibi. Kendime olan güvenimi bu denli çabuk kaybedip kazanmaktan, eskiden olduğumla olabileceğim kişi arasında bu kadar bocalamaktan nefret ediyorum. Geçmişin kolları hâlâ üzerimde, kendimi ışığa doğru itelesem de iskelet eller beni tutup çekiyor. İster istemez büyürken beni birileri cesaretlendirmiş olsaydı bugün ne kadar farklı olurdum diye merak etmeden edemiyorum. Önümde hiç güçlü bir kadın rol modelim olmadı. Bu akşam Nazeera ile tanışıp da onun ne kadar dik, gururlu ve cesur olduğunu görünce böyle olmayı nerede öğrendiğini merak ettim.

Keşke bir ablam olsaydı dedim. Ya da annem. Bir şeyler öğrenebileceğim, yaslanabileceğim birileri. Bana bu beden ve bunca erkek içinde nasıl cesur olacağımı öğreten bir kadın.

Hiç böyle bir imkânım olmadı.

Onun yerine sürekli azar ve alay dolu öğünler, yüreğime batırılan bıçaklar, yüzüme atılan tokatlarla büyüdüm. Sürekli değersiz olduğumu duyup durdum. Canavar olduğumu.

Hiç sevilmedim. Hiç dünyadan korunmadım.

Nazeera diğer insanların ne düşündüğünü umursamı-

yor gibi, ben de kendime o kadar güvenmeyi ne çok isterdim. Çok değiştiğimi, eskiden olduğum hâlimden bu yana çok yol kat ettiğimi biliyorum ama kendime güvenli, kim olduğum ve nasıl hissettiğim konusunda özür diler havada olmayan biri olmayı, mütemadiyen bu kadar çok çabalamak zorunda olmamayı her şeyden çok istiyorum. O yönümle ilgili çalışmaya devam ediyorum.

"Haklısın," diyor Kenji. "Çok öfkeli. Ama..."

"Pardon?"

Onun sesiyle ikimiz de hızla arkamıza dönüyoruz.

"İti an çomağı hazırla," diyor Kenji alçak sesle.

"Özür dilerim, kayboldum galiba," diyor Nazeera. "Bu binayı iyi biliyorum sanıyordum ama bir dolu inşaat yapılıyor... Yönümü şaşırdım. Dışarı nasıl çıkabileceğimi gösterebilir misiniz?"

Gülümser gibi oluyor.

"Ah, tabii," diyorum ben de aynı şekilde gülümser gibi.

"Aslında," diyorum duraksayarak, "binanın yanlış tarafına geldiniz sanırım. Hangi girişten girdiğinizi hatırlıyor musunuz?"

Bir durup düşünüyor. "*Galiba* güney tarafta kalıyoruz," diyor. Bana ilk defa gülümseyerek bakıyor. Sonra bir an bocalıyor. "Yok, yok. Güneydi dedim ama tam emin değilim. Özür dilerim," diyor yüzünü buruşturarak. "Geleli daha birkaç saat oldu... Haider benden önce gelmişti."

"Anlıyorum," diyorum elimi kaldırıp sözünü keserek. "Hiç sorun değil, inşaatın arasında yolumu bulana kadar ben de bir süre karıştırdım. Aslında var ya Kenji etrafı benden daha iyi bilir. Bu, Kenji bu arada, akşam resmen tanıştırılmadınız..."

"Evet, selam," diyor gülümsemesi bir anlığına kaybolarak. "Hatırlıyorum."

Kenji kızın yüzüne gözünü dikmiş tam bir aptal gibi ona bakıyor. Gözlerini kocaman açmış, kırpıştırıyor. Dudakları hafifçe aralanmış. Kolunu dürtünce irkilerek ciyaklıyor ama kendine de geliyor. "Ay, evet," diyor çarçabuk.

"Selam, selam, evet, ee, şey, yemekte olanlar için özür dilerim."

Kız bir kaşını kaldırıyor.

Ve bunca zamandır tanıdığım Kenji ilk defa kızarıyor. *Kızarıyor.* "Yok, gerçekten," diyor. "Şey, yani... Bence örtün cidden hoş."

"Hı hı."

"Neden yapılmış?" diyor Kenji uzanıp başına dokunarak. "Çok yumuşak görünü..."

Kız onun eline vurarak bu loş ışıkta bile fark edilebilecek şekilde geri çekiliyor. "Ne oluyor ya? Dalga mı geçiyorsun?"

"Ne?" diyor Kenji şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak. "Ne yaptım ya?"

Nazeera gülüyor, yüzünde tiksinmeyle karışık bir şaşkınlık ifadesi var. "Bu işte nasıl bu kadar beceriksiz olabiliyorsun?"

Kenji olduğu yerde ağzı bir karış açık kalakalıyor. "Şey ben sadece... Yani kurallar falan nedir bilmiyorum. Hani seni arayabilir miyim ya da..."

Bir anda kahkahayı basıyorum, yüksek sesli ve tuhaf bir kahkaha olurken bir yandan da Kenji'nin kolunu cimciriyorum.

Kenji bağırarak küfrederken bana öfkeli öfkeli bakıyor. Yüzüme kocaman bir gülümseme yapıştırıp Nazeera'ya dönüyorum. "Güney çıkışına gitmek istiyorsanız en iyisi bu yolu geri dönüp üçüncü sola sapmak bence," diyorum hızlıca. "Orada sağ tarafta çift kanatlı bir kapı göreceksiniz. Askerlerden birine söyleyin sizi götürür."

"Teşekkürler," diyor Nazeera benim gülüşüme karşılık verip Kenji'ye garip bir bakış atarak. Kenji'yse hâlâ cimcirilmiş kolunu ovuşturmakla meşgul, elini hafiften sallayarak ona veda ediyor.

Kızın gitmesiyle arkamı dönmem bir oluyor. "Derdin ne senin ya?" diye tıslıyorum. Kenji koluma yapışıyor ve dizlerinin bağı çözülmüş bir hâlde

"Tanrım, âşık oldum galiba," diyor.

Ona aldırış etmiyorum.

"Hayır, cidden," diyor. "Böyle mi oluyor yani? Daha önce âşık olmadığım için bu aşk mı yoksa besin zehirlenmesi mi bilemiyorum."

"Daha onu tanımıyorsun bile," diyorum gözlerimi devirerek. "O yüzden besin zehirlenmesidir muhtemelen."

"Öyle mi dersin?"

Kısık gözlerle onu şöyle bir bakıyorum ama bu tek bakış tüm öfkemi bir çırpıda alıp götürüyor. Yüz ifadesi öyle tuhaf, öyle şapşal, öyle şaşkın ki kendimi bildiğin kötü hissediyorum.

İç çekerek onu öne itiyorum. Sebepsiz yere olduğu yerde duruyor. "Bilemiyorum. Belki de onu sadece çekici bulmuşsundur. Of Kenji ya Adam ve Warner'la ilgili bana bir çuval laf ettin, şimdi de kalkmış hormonlarınla..."

"Ne ya? Borçlusun bana."

Kaşlarımı çatıyorum.

Omuzlarını silkerken yüzü hâlâ ışıldıyor. "Yani bilemiyorum. Muhtemelen sosyopatın teki. Beni kesin uykumda falan öldürür ama yani... Vay be..." diyor. "Kız deli güzel. Hani adama uykuda öldürülmek o kadar da kötü olmayabilir dedirtecek cinsten."

"Evet," diyorum ama çok alçak sesle.

"Değil mi ama?"

"Sanırım."

"Ne demek 'sanırım'? Kız tartışmasız güzel işte."

"Tabii."

Kenji durup omzumu tutuyor. "Sorun ne J?"

"Neden bahsettiğini bil..."

"Yok artık," diyor şoka uğrayarak. "Kıskanıyor musun?"

"*Hayır*," diyorum ama derken bağırıyorum.

Haliyle Kenji kahkahayı basıyor. "Deli misin ya? Ne diye kıskanıyorsun?"

Omuzlarımı silkip bir şeyler mırıldanıyorum.

"Ne?" Ne dedin, ne dedin?" diyor elini kulağına götürerek. "Demek seni başka bir kadın bırakacağımdan endişeleniyorsun."

"Kes sesini Kenji. Kıskanmıyorum."

"Ayy J."

"Kıskanmıyorum dedim. Yemin ederim. Kıskançlık falan yok ortada. Sadece... İşte..."

Zor zamanlar geçiriyorum.

Ama bunu bir türlü dile getiremiyorum. Kenji bir anda beni tutup çevirerek kaldırıyor.

"Ay kıskanınca çok şirin oluyor..."

Dizini tekmeliyorum. Sertçe. Beni yere bırakıp dizini tutuyor ve yarısını bilmediğim bir dolu küfür savuruyor. Yarı suçlu, yarı mutlu hissederek kaçarken, arkamdan sabah kıçımı tekmeleme vaatleri yankılanıyor.

WARNER

Bugün sabah yürüyüşünde Juliette'e katılıyorum.

Şuan hiç olmadığı kadar gergin görünüyor ve başkomutan olarak karşılaşabilecekleri konusunda onu daha iyi hazırlamadığım için kendimi suçluyorum. Dün gece panikle odamıza gelip keşke daha çok dil konuşabilseydim, dedi sonra da bu konuda konuşmak istemedi.

Sanırım benden saklanıyor.

Ya da ben ondan saklanıyorum.

Kendi kafam ve kendi sorunlarımla öylesine meşguldüm ki onunla son günlerde yaptıklarıyla ilgili enine boyuna konuşma şansım olmadı pek. İyi bir lider olmakla ilgili endişelerini ilk kez dün gelip açtı, öyle olunca bu korkuları ne kadar çok zamandır taşıdığını merak ediyorum. Her şeyi ne kadar zamandır içine attığını. Bunları konuşacak daha çok zaman yaratmalıyız ama ikimiz de ortaya çıkacak gerçekler içinde boğuluruz diye kaygılanıyorum.

Ben boğulurum, orası kesin.

Aklım hâlâ Castle'ın saçmalığına takılı durumda. Yanlış bilgi edindiğinden, bazı can alıcı bilgileri yanlış anladığından bir hayli eminim. Öyle de olsa gerçek cevaplar için yanıp tutuşuyorum, babamın dosyalarına bir türlü göz atamadım.

O yüzden burada, bu belirsizlikle kalakalmış durumdayım.

Bugün biraz zaman bulurum diyordum ama Haider'la Nazeera'ya onları Juliette'le başbaşa bırakacak kadar güvenmiyorum. Haider'la tanışırken Juliette'e gerekli mesafeyi tanıdım ama onu şu an o ikisiyle yalnız bırakmak sorumsuzluk olur. Konuklarımız buraya çok yanlış sebeplerle geldiler ve yüksek ihtimalle onun duygularıyla zalimce zihin olimpiyatları yapacak bir fırsat gözetiyorlar. Juliette'i korkutup onun zihnini bulandırmak, onu yıldırarak cesaretsizliğe sürüklemek istemiyorlarsa asıl o zaman şaşırırım. Nitekim endişelenmeye başlıyorum.

Juliette'in bilmediği çok şey var.

Galiba nasıl hissettiğini anlamak için yeteri kadar çabalamadım. Askeri hayatı fazla kanıksadım, oysa benim gözümde gayet belli olan şeyler onun için henüz çok yeni. Bunu aklımdan çıkarmam gerek. Ona kendi cephanesi olduğunu söylemem gerek. Özel araç filosu, özel şoförü olduğunu. Emrinde bekleyen özel jetler ve pilotlar olduğunu. Derken bir anda ömründe uçağa hiç binmiş midir merak ediyorum.

Durup bunu düşünüyorum.

Elbette binmemiştir. 45. Mıntıka'dan başka bir yerde yaşanmış bir hayata dair hiçbir anısı yok. Okyanusun ortasında bir yelkenliyle seyahati bırak *yüzmeye* gittiğin-

den bile şüpheliyim. Kitaplar ve hatıraları dışında yaşadığı hiçbir yer yok.

Öğrenmesi gereken hâlâ çok şey var. Üstesinden gelmesi gereken. Yaşadığı zorlukları son derece iyi anlarken bu işin muazzamlığındaki rolüne hiç mi hiç imrenmiyorum. Sonuçta başkomutanlık işini istemememin basit bir nedeni var...

Hiçbir zaman sorumluluk almak istemedim.

Bir insanın bekleyebileceğinden çok, çok daha az özgürlükle aşırı miktarda iş var, daha da fenası bu görev çok fazla yetenek istiyor. Bir insanı bir anda hem cezbedip aklını çelmek hem de öldürmeyi kapsayan türden yetenekler. Bense ikisinden de nefret ediyorum.

Juliette'i babamın yaptığı işi yapmaya son derece yetenekli olduğuna ikna etmeye çalıştım ama pek de ikna olmuşa benzemiyor. Aslında şu an Haider ve Nazeera buradayken onun neden her zamankinden daha tereddütlü olduğunu anlıyorum. İkisi de –aslında sadece Haider– bu sabah Juliette'in denize kadar olan yürüyüşüne katılmak istedi. Kenji'yle ikisi konuyu alçak sesle konuşmuşlardı ama Haider'ın kulağı düşündüğümüzden daha keskinmiş. İşte biz de şu an buradayız, beşimiz birden sahilde sessizce yürüyoruz. Haider, Juliette ve ben kendiliğinden bir grup olduk. Nazeera ile Kenji de birkaç adım arkamızdan geliyorlar.

Kimse konuşmuyor.

Yine de kumsal, sudan yükselen iğrenç kokuya rağmen sabahı geçirmek için o kadar da kötü bir yer değil. Hatta huzurlu bile sayılır. Kırılan dalgaların sesi zaten stresli olan güne yatıştırıcı bir arka plan yaratıyor.

"Ee," diyor Haider nihayet bana hitap ederek," bu yılki Kıtasal Sempozyum'a katılacak mısın?"

"Elbette," diyorum derhal. "Her zaman nasıl katılıyorsam." Duruyorum. "Peki sen kendi etkinliğine katılmak üzere eve dönecek misin?"

"Maalesef hayır. Nazeera'yla ikimiz Kuzey Amerika ayağında sana eşlik etmeyi umuyorduk ama... Başkomutan Ferrars..." diyor Juliette'e bakarak, "kendi gitmek ister mi bilemediğimden..."

Juliette irileşen gözlerle eğiliyor. "Affedersiniz konu nedir?"

Haider bu soru karşısında kısa bir an kaşlarını çatıyor ama şaşkınlığının büyüklüğünü hissedebiliyorum. "Kıtasal Sempozyum," diyor. "Duymuşsunuzdur herhalde?"

Juliette şaşkın şaşkın bana bakıyor sonra da...

"Ah evet, elbette duydum," diyor hatırlayarak. "Bu konuyla ilgili bir sürü mektup aldım. O kadar büyük bir olay olduğunu fark etmemiştim."

Utançtan iki büklüm olmamak içim mücadele veriyorum.

Bu da diğer bir dikkatsizliğim.

Juliette'le ikimiz sempozyumdan konuştuk elbette ama derinlemesine değil. Bu, yılda iki kere tüm kıtadaki 555 başkomutan naibinin katıldığı bir kongre. Tüm mıntıkaların liderleri bir araya geliyor.

Devasa bir etkinlik.

Haider başını yana eğerek Juliette'i inceliyor. "Çok büyük bir olaydır. Babamız Asya etkinliğini hazırlamakla meşgul o yüzden son zamanlarda kafamda sürekli bu konu vardı. Ama merhum Başkomutan Anderson halka

açık toplantılara hiç katılmadığından sizin de onun yolundan gidip gitmeyeceğinizi merak ediyordum."

"Yok hayır, geleceğim," diyor Juliette çarçabuk. "Ben onun yaptığı gibi dünyadan saklanmıyorum. Elbette geleceğim."

Haider'ın gözleri hafifçe büyüyor. Bakışlarını benden çekip ona yöneltiyor ardından yine bana dönüyor.

"Tam tarihi neydi?" diyor Juliette ve Haider'ın hayretinin bir anda daha da yoğunlaştığını hissediyorum.

"Davetiyenize bakmadınız mı?" diye soruyor gayet masum bir şekilde. "Etkinlik iki gün sonra."

Juliette bir anda dönüyor ama o dönene dek yanaklarının kızardığını görüyorum tabii. Yaşadığı ani utancı hissediyorum ve içim buruluyor. Haider'ın onunla böyle oyuncak gibi oynamasından nefret ediyorum.

"Çok meşguldüm," diyor sakince.

"Benim hatam," diyorum araya girerek. "Bu konuyu benim takip etmem gerekiyordu ama unuttum. Programı bugün nihai haline getiririz. Delalieu zaten her türlü ayrıntıyı ayarlamakla meşgul."

"Harika," diyor Haider bana. "Nazeera ile size katılmayı sabırsızlıkla bekliyoruz. Daha önce hiç Asya dışında bir sempozyuma katılmadım."

"Elbette," diyorum. "Bizimle olmanızdan memnuniyet duyarız."

Haider başını kaldırıp Juliette'e bakıyor sonra da başını eğip kıyafetini, saçını, örgüsünü, yıpranmış spor ayakkabılarını inceliyor, hiçbir şey söylemese de Juliette'le ilgili memnuniyetsizliğini, şüpheci yaklaşımını ve son olarak da hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

Onu okyanusa fırlatasım geliyor.

"Buradaki ziyaretinizin kalanında ne gibi planlarınız var?" diye soruyorum onu pürdikkat izleyerek.

Tam bir umursamazlıkla omuzlarını kaldırıp indiriyor. "Planlarımız öyle keskin değil. Sadece sizlerle vakit geçirmek istiyoruz." Bana kısa bir bakış atıyor. "Eski dostların birbirini görmeleri için bir sebep mi gerekir hem?" Bir anlığına, çok kısacık bir anlığına bu sözlerinin arkasında içten bir acı seziyorum. İhmal edilmişlik hissi.

Bu da beni şaşırtıyor.

Ama sonra kaybolup gidiyor.

"Zaten," diyor Haider, "Başkomutan Ferrars diğer arkadaşlardan da bir yığın mektup almıştır herhalde. Gerçi onların istekleri yanıt bulmamış belli ki. Onlara Nazeera'yla beraber burada olduğumuzu söylediğimde biraz alındılar maalesef..."

"Ne?" diyor Juliette önce bana sonra Haider'a bakarak. "Hangi diğer arkadaşlar? Diğer başkomutanlar mı demek istiyorsunuz? Çünkü hiç..."

"Ha, yok, hayır," diyor Haider. "Hayır, hayır, diğer başkomutanlar değil. Henüz değil en azından. Sadece biz çocuklar. Ufak bir grup olarak toplanalım diyorduk. Çok uzun zamandır tüm grubu bir araya getiremedik."

"Tüm grup," diyor Juliette alçak sesle. Sonra da kaşlarını çatıyor. "Başka kaç çocuk var peki?"

Haider'ın o coşkusu bir anda tuhaf bir hâl alıyor. Soğuklaşıyor. Bana aynı anda hem öfke hem şaşkınlıkla bakarken "Ona bizden hiç bahsetmedin mi?" diyor.

Şimdi gözünü dikip bakma sırası Juliette'te. Gözleri fark edilir şekilde irileşiyor, korkusunun aniden arttığını

hissedebiliyorum. Ona dert etmemesi gerektiğini söylemenin bir yolunu bulmaya çalışırken Haider kolumu sertçe tutup beni çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" diyor fısıltıyla telaşlı ve saldırgan kelimelerle. "Bize sırtını döndün... Ne için? Bunun için mi? Bir çocuk için mi? *Inta kullish ghabi*," diyor. "Çok ama çok aptalca. Seni temin ederim *habibi* bu işin sonu hiç de iyi bitmeyecek."

Uyarır gözlerle bakıyor.

İşte tam o anda hissediyorum, Haider aniden kendini salıp o gizli sırrını kalbinden çıkarınca midemin ortasında korkunç bir şey gelip yerleşiyor. Bir kusma hissi. Kötü bir korku.

Ve nihayet anlıyorum.

Komutanlar kendilerinin gelmeye değmeyeceğini düşündükleri için zemin hazırlamak üzere çocuklarını göndermişler. Yavruları üssümüze sızsın buraları incelesin, yaşlarını kullanarak Kuzey Amerika'nın yeni, genç komutanının aklını çelsin, sahte arkadaşlıklar kursun sonra da bilgi versin istemişler. İttifak kurmak gibi bir dertleri yok.

Sadece bizi yıkmak için ne kadar uğraşmak gerekir onu anlamaya gelmişler.

Öfke tüm soğukkanlılığımı tehdit etmeye başladığından dönüyorum ama Haider kolumu daha da sert sıkıyor. Dönüp gözlerine bakıyorum. Üzerimdeki parmaklarını kırmayıp Juliette'in iyiliği için işleri medeni seviyede tutan tek şey kararlılığım.

Haider'ın canını yakmak dünya savaşı başlatmaya yeter de artar bile.

Bunu kendisi de biliyor.

"Sana ne oldu böyle?" diyor kulağıma tıslamaya devam ederek. "Aptal, psikopat kızın birine âşık olduğunu duyduğumda inanmamıştım. Sana olan inancım daha fazlaydı. Seni *savundum*. Ama bu," diyor başını iki yana sallayarak," bu cidden içler acısı bir durum. Bu kadar değiştiğine inanamıyorum."

Parmaklarım kasılıyor, yumruk olmak için kıvranıyor ve tam cevap verecekken bizi biraz öteden dikkatle izleyen Juliette araya giriyor. "Bırak onu."

Sesinin kararlılığı, sözcüklerindeki kendini zor tutan öfke Haider'ın dikkatini çekiyor.

Şaşkınlıkla kolumu bırakıp dönüyor.

"Ona bir kere daha dokunursan," diyor Juliette sakince, "kalbini bedeninden sökerim."

Haider gözlerini dikip ona bakıyor. "Pardon?"

Juliette öne bir adım atıyor. Bir anda son derece korkutucu görünüyor. Gözleri alev alev. Hareketlerinde ölümcül bir katılık var. "O ellerini bir kere daha ona dokundurduğunu görecek olursam o göğsünü açıp kalbini çıkarırım," diyor.

Haider'ın kaşları alnında alabildiğine yukarı kalkıyor. Gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırıyor. Tereddüt ediyor. Sonra da "Böyle bir şey yapabileceğinizi fark etmemiştim," diyor.

"Söz konusu sen olunca bunu zevkle yaparım."

Haider şimdi gülümsüyor. Hatta kahkahalarla gülüyor. Aslına bakılırsa geldiğinden bu yana ilk defa samimi görünüyor. Gözleri keyifle kamaşıyor. "Sakıncası yoksa," diyor, "Warner'ı bir süreliğine alabilir miyim? Söz veriyo-

rum, ellerimi ona sürmeyeceğim. Sadece konuşmak istiyorum."

Bunun üzerine Juliette sorar gözlerle bana bakıyor.

Ama benim tek yapabildiğim ona gülümsemek oluyor. Onu kucaklayıp götürmek istiyorum. Sakin sessiz bir yere götürüp kendimi onda kaybetmek istiyorum. Kollarımda bu kadar çabuk kızaran kızın aynı zamanda beni inciten bir adamı öldürebilecek kız olmasına bayılıyorum.

"Çok sürmez," diyorum.

O anda gülüşüme karşılık veriyor ve yüzü bir kere daha baştan aşağı değişiyor. Sadece birkaç saniye sürüyor ama nasıl oluyorsa zaman bu anın birçok ayrıntısı fark etmeme yetecek kadar yavaş akıyor ve onu en sevdiklerimin arasına katıyor. Duyguları hissedebildiğim bu alışılmadık, doğaüstü yeteneğime aniden şükrediyorum. Bu, hâlâ çok az kişi tarafından bilinen, babamdan, diğer komutanlardan ve onların çocuklarından saklamayı başardığım bir sırrım. Bunun beni kendimi bildim bileli tanıdığım insanlardan ayrı, farklı hissettirmesi hoşuma gidiyor. Ama en güzeli Juliette'in beni ne kadar derinden sevdiğini anlamamı sağlaması. Sözlerindeki, gözlerindeki coşkulu duyguyu her daim hissedebiliyorum. Benim için savaşmasındaki kesinliği. Beni korumasındaki. Ve bunu bilmek kalbimi öylesine dolduruyor ki bazen yan yanayken nefes almakta zorlanıyorum.

Acaba onun için her şeyi yapabileceğimi biliyor mu merak ediyorum.

"Aa bak! Balık!" Suya doğru koşuyorum, Kenji beni belimden yakalayıp hızla geri çekiyor.

"O su *iğrenç* J. Yanına yaklaşma bile."

"Ne? Neden ki?" diyorum elimle işaret etmeye devam ederek. "Balığı görmüyor musun? Çok uzun zamandır hiç balık görmemiştim."

"Eh muhtemelen ölüdür."

"Ne?" Gözlerimi kısarak yeniden bakıyorum. "Hayır... Bence değil..."

"Ah evet kesinlikle ölü."

İkimiz de başımızı kaldırıp bakıyoruz.

Nazeera'nın sabahtan beri söylediği ilk şey. Çok sessizdi, her şeyi ürkütücü bir sessizlikle izleyip dinliyordu. Aslında daha ziyade kardeşini izlediğini fark ettim. Benimle Haider kadar ilgilenmiyor gibi ki bana kalırsa bu epey kafa karıştırıcı. Burada tam olarak bulunma nedenlerini henüz anlayabilmiş değilim. Kim olduğumu merak ettiklerini biliyorum –ki bunu gerçekten anlaya-

biliyorum– ama konu bir tek bu olmasa gerek. Ve işin bu bilinmeyen kısmını –ki buna iki kardeşin arasındaki gerginlik de dâhil– anlayamıyorum.

Haliyle lafına devam etmesini bekliyorum.

Ama etmiyor.

Hâlâ Warner'la beraber biraz ileride duran abisini seyrediyor, duyamadığımız bir şeyler tartışıyorlar.

İkisini yan yana görmek garip bir manzara.

Warner bugün koyu, kan kırmızı bir takım giyiyor. Kravat yok, dışarısı buz gibi olsa da pardösüsü yok, sadece siyah bir gömlek, üstünde ceket ve altında siyah botlar. Elinde bir evrak çantası, yine aynı elinde eldivenlerini tutuyor. Yanakları soğuktan pembeleşmiş. Onun yanında duran Haider'ın saçları ise bu gri sabah ışığında darmadağınık, hırçın bir tutam karaltıya benziyor. Dar kesim siyah bir pantolon ile dünkü zincirli üstü giyiyor, üzerinde de uzun, mavi kadifeden bir palto var ve esen rüzgârın ceketini havalandırıp da son derece yapılı, bronz göğsünü ortaya çıkarmasından hiç mi hiç rahatsızlık duymuyor gibi. Hatta bana kalırsa bilerek yapıyor. İkisinin bu ıssız kumsalda ağır botlarının izini bıraka bıraka bir başlarına sırım gibi yürümeleri dikkat çekici bir görüntü yaratıyor ama böylesi bir ortam için fazla giyindikleri kesin.

Dürüst davranacak olsaydım Haider'ın bu gömlek giyme isteksizliğine rağmen kız kardeşi kadar güzel olduğunu itiraf etmek durumunda kalırdım. Ama kendisi bir şekilde aleyhine olan yakışıklılığının gayet farkında. Ama her ne olursa olsun bir önemi yok. Benim tek ilgilendiğim yanında duran çocuk. O yüzden ben dalmış Warner'a bakarken Kenji bir şey söyleyince aniden olduğum ana dönüyorum.

"Üsse dönsek iyi olur J." Daha yeni yeni takmaya başladığı saatine bakıyor. "Castle seninle mümkün olan en kısa zamanda konuşması gerektiğini söyledi."

"Yine mi?"

Kenji başını sallıyor. "Evet, benim de James'in ilerleyişiyle ilgili olarak kızlarla konuşmam gerekiyor biliyorsun. Castle rapor bekliyor. Bu arada Winston'la Alia kıyafetini nihayet düzelttiler sanırım, hatta senin için yeni bir tasarım yapmışlar, fırsat bulunca gidip bir bak. Biliyorum gelen postaların kalanına bakacaksın bugün ama hani olur da bitirirsen belki birlikte..."

"Hey," diyor Nazeera bize doğru el sallayarak yürürken. "Üsse dönüyorsanız bana da bir iyilik yapsanız da mıntıkayı biraz kendi başıma dolaşacak ortam sağlasanız?" Bana gülümsüyor. "Neredeyse bir yıldır gelmedim, biraz etrafa bakınayım istiyorum. Neler değişmiş bir bakalım."

"Tabii," diyorum ben de aynı şekilde gülümseyerek. "Girişteki askerler yardımcı olur. Onlara adını söyle, ben de izin için Kenji'yi..."

"Aa evet, evet, aslında var ya? Ben sana göstereyim etrafı?" diyor Kenji parıldayan gözlerle. "Burası geçen yıldan bu yana çok değişti. Seve seve rehberlik ederim."

Nazeera duraksıyor. "Daha az önce bir dolu işinizin olduğunu işittim."

"Ne? Yok, hayır ya..." diyor gülerek. "Yapacak hiç işim yok. Emrine amadeyim. Her ne olursa. Sen de biliyorsun..."

"*Kenji...*"

Kenji beni arkamdan dürtünce çekilerek kaşlarımı çatıyorum.

"E peki madem," diyor Nazeera. "Daha sonra zamanın olursa..."

"Şu an zamanım var," diyor ona şapşal şapşal gülümseyerek. Ama tam bir şapşal gibi, öyle böyle değil. Onu kendisinden nasıl kurtaracağımı bilemiyorum. "Gidelim mi?" diyor. "Şuradan başlayabiliriz. Sana yerleşkeleri gösteririm istersen. Ya da denetimsiz bölgeden başlayabiliriz." Omuzlarını silkiyor. "Hangisini istersen. Söyle yeter."

Nazeera aniden epey bir etkilenmişe benziyor. Kenji'ye onu doğrayıp da güvece katabilirmiş gibi bakıyor.

"Sen Başkomutan Muhafızı değil misin? Kendisi üsse güvenle dönene dek onun yanında kalman gerekmiyor mu?"

"Hımm, ee, şey... Ona bir şey olmaz," diyor çabucak. "Hem bu çocuklar var..." Hemen arkamızdaki altı askeri gösteriyor. "Onlar sürekli onu izliyor zaten, güvende yani."

Onu sertçe belinden cimciriyorum. Kenji bir anda kesilen nefesiyle arkasına dönüyor. "Üsse beş dakika uzaklıktayız sadece. Kendi başına dönmen sorun olmaz değil mi?" diyor.

Gözümü ona dikiyorum. "Elbette tek başıma dönebilirim," diyorum fısıldayan bir bağrışla. "Ben ona kızmıyorum. Yapacak milyonlarca işimiz var ve sen seninle ilgilenmediği gün gibi ortada olan bir kızın önünde kendini rezil ediyorsun, ona kızıyorum."

Kenji geri çekilirken incinmiş görünüyor.

"Ne diye kalbimi kırmaya çalışıyorsun ki J? Nerede kaldı yüreklendirmen? Hani nerede şu zor zamanlarda

ihtiyaç duyduğum sevgin ve desteğin? Benim sağkolum olman lazım."

"Sizi duyabiliyorum biliyorsunuz değil mi?" Nazeera kollarını gevşekçe göğsüne bağlayarak başını yana eğiyor. "Hani hemen burada duruyorum."

Bugün her nasılsa daha da bir göz alıcı görünüyor; saçları ışıkta sıvı bir altın gibi görünen ipeklere sarılmış. Üzerinde karışık örgülü kırmızı bir kazak, siyah, dokulu deri bir tayt, ayağında da çelik tabanlı siyah botlar var. İki elinin üzerinde de hâlâ şu altın muştalar var.

Keşke ona kıyafetlerini nereden aldığını sorabilseydim.

Ama dayanamayıp hafifçe öksürdüğünde Kenji'yle ikimizin ona fazlaca uzun baktığımızı fark ediyorum. Kollarını salıp öne doğru temkinli bir adım atıyor, bir anda nefesi kesilen Kenji'ye katı denmeyecek bir şekilde gülümsüyor. "Bak," diyor sakince. "Çok şirinsin. Cidden. Harika bir yüzün var. Ama böyle bir şey," diyor eliyle ikisini göstererek, "yok."

Kenji onu pek de işitmişe benzemiyor. "Harika bir yüzüm olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kız aynı anda hem gülüyor hem kaşlarını çatıyor. İki parmağını sallayarak, "Hoşça kal," diyor.

Hepsi bu. Yürüyüp gidiyor.

Kenji tek kelime etmiyor. Gözleri Nazeera'nın gitgide gözden kaybolan suretine sabitlenmiş.

Koluna hafifçe vurarak anlayışlı bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum. "Merak etme," diyorum. "Reddedilmek..."

"Muhteşemdi..."

"Ha. Ne?"

Dönüp bana bakıyor. "Yani, her zaman harika bir yüzüm olduğunu biliyordum. Ama şimdi harika bir yüzüm olduğunu kesinkes biliyorum. Onaylanmış oldu."

"Biliyor musun? Bu yönünü sevmiyorum sanırım."

"Böyle olma J." Burnuma bir fiske atıyor. "Kıskanç olma."

"Kıskanmı..."

"Yani, benim de mutlu olmaya hakkım var, değil mi?" Bir anda sessizleşiyor. Gülümsemesi kayıyor, gülüşü soluyor ve sadece bir anlığına... üzgün görünüyor. "Belki bir gün."

Yüreğimin sıkıştığını hissediyorum.

"Hey," diyorum nazikçe. "Dünyadaki en mutlu kişi olmayı hak ediyorsun."

Kenji elini saçlarından geçirip iç geçiriyor. "Evet. Bakalım."

"Onun kaybı," diyorum.

Bana şöyle bir bakıyor. "Bugüne dek ki reddedilişlere bakarsak epey düzgündü bence."

"Seni daha tanımıyor," diyorum. "Yoksa kaçırılacak adam değilsin."

"Öyle ama değil mi? İnsanlara bunu söylemeye çalışıp duruyorum işte."

"İnsanlar aptal." Omuzlarımı silkiyorum. "Bence sen harikasın."

"Harika demek ha?"

"Evvet," diyorum kolumu onunkine dolayarak. "Akıllısın, komiksin, naziksin..."

"Yakışıklıyım," diyor. "Es geçmeyelim lütfen."

"Çok yakışıklısın," diyorum başımı sallayarak.

"Evet, sağ ol, gururum okşandı J ama seni bu şekilde sevmiyorum."

Ağzım bir karış açılıyor.

"Sana kaç kere daha sakın bana âşık olma demek zorundayım?"

"Bana bak!" diyorum onu itekleyerek. "Çok pisliksin."

"Hani harikaydım ya?"

"O, saatine göre değişiyor."

Kahkahayı basıyor. "Tamam ufaklık tamam. Dönelim mi artık?"

İç geçirerek uzaklara doğru bakıyorum. "Bilmem. Galiba benim biraz daha tek başıma kalmaya ihtiyacım var. Kafamda hâlâ bir dolu şey var. Halletmem gereken çok konu var."

"Anlıyorum," diyor bana anlayışlı bir bakış atarken. "Ne gerekiyorsa yap o zaman."

"Teşekkürler."

"Peki ben gitsem bir sorun olur mu? Onca şaka bir yana bugün yapacak cidden çok işim var."

"Merak etme iyiyim ben. Sen git."

"Emin misin? Burada böyle tek başına iyi olacak mısın?"

"Evet, evet," diyorum öne itekleyerek. "İyiden de öte olacağım. Zaten kendi başıma da kaldığım yok." Elimle askerleri gösteriyorum. "Beyler sürekli peşimde."

Kenji başını sallayarak kolumu kısacık sıkıp koşar adımlarla gidiyor.

Saniyeler sonra tek başıma kalıyorum. Derin bir nefes alarak suya dönüyorum, dönerken de kumu tekmeliyorum.

Kafam karman çorman.

Türlü türlü endişenin arasında sıkışıp kaldım, bir lider olarak kaçınılmaz başarısızlığımın korkusuyla Warner'ın gizemli geçmişiyle ilgili korkuları arasında kısılıp kaldım. Bugün Haider'la olan konuşmaları da bu gizemli geçmiş konusunda hiç de yardımcı olmadı. Warner'ın bana birlikte büyüdüğü diğer ailelerden, çocuklardan bahsetme zahmetine bile girmemesinin ortaya çıkmasıyla yaşadığı şok beni allak bullak etti. Kim bilir daha bilmediğim ne çok şey var. Daha gün yüzüne çıkmamış neler var.

Gözlerine baktığımda ne hissettiğimi tam olarak biliyorum ama bazen Warner'la olmak beni âdeta kamçılıyor. Herhangi biriyle en temel konuları konuşmaya öyle yeni başladı ki onunla geçirilen her gün beraberinde yeni keşifler getiriyor. Bu keşifler öyle hepten kötü değil hatta onun hakkında öğrendiğim çoğu konu onu daha çok sevmemi sağlıyor ama en zararsız olanları bile insanın kafasını karıştırıyor.

Geçen hafta onu ofisinde oturmuş eski vinil plakları dinlerken buldum. Plak koleksiyonunu daha önce görmüştüm; eski kitaplar ve sanat çalışmalarının yanı sıra Yeniden Kuruluş'un ona verdiği koca bir yığın plağı var, hangisini tutup hangisi atacağına karar vererek bu işi halletmesi gerekiyordu. Ama onu hiç oturup müzik dinlerken görmemiştim.

O gün içeri girdiğimi fark etmemişti.

Kımıldamadan oturmuş öylece duvara bakıyor, sonradan Bob Dylan kaydı olduğunu öğrendiğim plağı dinliyordu. Nereden biliyorum? Çünkü o çıktıktan saatler sonra ofisine gidip bakmıştım. Merakımı bir türlü yenememiş-

tim, Warner plaktaki tek bir şarkıyı dinliyordu sadece, iğneyi şarkı her bittiğinde başa çekiyordu, ben de ne dinlediğini öğrenmek istemiştim. Şarkının adı *Like a Rolling Stone*'muş.

O gün gördüklerimi ona daha söylemedim, bana kendisi anlatacak mı görmek istedim. Ama hiç bahsetmedi, ona o öğleden sonra ne yaptığını sorduğumda bile. Yalan söylemedi, yani tam olarak yalan değildi ama bu olayı atlaması onu benden neden sakladığını merak ettirmişti.

Bir yanım onun geçmişini yırtıp açmak istiyor. İyi, kötü ne varsa bilmek istiyorum sonra da tüm o sırları öğrenip bu işe bir son vermek istiyorum. Çünkü şu an hayal gücümün onun gerçeklerinden çok daha tehlikeli olduğunu hissediyorum.

Gel gör ki bu nasıl olacak hiç bilmiyorum.

Hem şu an her şey çok hızlı oluyor. Hepimiz, sürekli çok meşgulüz, kendi düşüncelerimi bile yerli yerinde tutmaya çalışmak bana yeterince zor geliyor. Direnişimiz şu an ne yönde ilerliyor hiç bilmiyorum. Her şey beni endişelendiriyor. Castle'ın endişeleri beni endişelendiriyor. Warner'ın sırları beni endişelendiriyor. Başkomutanların çocukları beni endişelendiriyor.

Derin bir nefes alıyorum, nefes veriyorum, uzun uzun ve yüksek sesle.

Gözlerimi suyun üzerinde boydan boya gezdirip dikkatimi okyanusun akışkan hareketlerine vererek zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. Daha üç hafta önce kendimi tüm hayatım boyu hissettiğimden çok daha güçlü hissediyordum. Güçlerimi nasıl kullanacağımı nihayet öğrenmiştim, gücümü nasıl azaltacağımı, nasıl yönlendireceğimi,

en önemlisi de bu yeteneklerimi nasıl açıp kapatacağımı öğrenmiştim. Sonrasında Anderson'ın bacaklarını çıplak ellerimle ezip kırmıştım. Askerler üzerime onlarca kurşun yağdırırken kıpırdamadan durmuştum. Yenilmezdim.

Peki ya şimdi?

Bu yeni iş beklediğimin çok ötesinde.

Görünüşe göre politika henüz pek anlamadığım bir bilim. Bir şeyleri öldürmek, bir şeyleri kırmak... yıkmak. Ben bunlardan anlıyorum. Sinirlenip savaşa girmekten anlıyorum. Ama sabırla dünyanın dört bir yanındaki bir grup yabancıyla kafa karıştırıcı bir satranç oynamak?

Yavaş yavaş üsse gitmeye koyuluyorum, giderken de ayakkabılarım kumla doluyor. Castle'ın benimle konuşacağı konu resmen ödümü koparıyor ama dışarı çıkalı çok oldu. Yapacak çok iş var ve bundan kaçış yok. Yüzleşmem gerek. Her ne ise üstesinden gelmem gerek. İç çekerken yumruklarımı bir sıkıyorum bir açıyorum ve gücün bedenime girip çıktığını hissediyorum. Kendimi kendi irademle açıp kapatmak benim için hâlâ tuhaf bir heyecan. Etrafta çoğu zaman güçlerim kapalı şekilde dolaşabilmek çok güzel, Kenji'ye onu incitme korkusu olmadan kazara dokunabilmek çok güzel. Eğilip yerden iki avuç kum alıyorum. Gücümü açıyorum, yumruğumu kapatıyorum ve kumlar toz olup uçuşuyor. Gücümü kapatıyorum, kumlar tenimde belli belirsiz çukurlar meydana getiriyor.

Kumu atıp avuçlarımda kalan parçaları da temizliyorum sonra da sabah güneşinde gözümü kısarak arkamdan gelen askerleri aranıyorum çünkü niyeyse bir anda

onları göremez oldum. Garip çünkü daha bir dakika önce görmüştüm onları.

Sonra hissediyorum...

Acı

Sırtımda patlıyor.

Keskin, insanın etini dağlayan, şiddetli bir acı ve o acıyla bir anda gözüm kararıyor. Anında sersemleten bir öfkeyle arkamı dönüyorum, duyularımı kontrol altına almaya çalışsam da zayıflıyorlar. Enerjimi açıyorum ve bir anda *electricum* titreşiyor, gücümü açmayı unutma aptallığıma şaşıyorum, hele hele böyle açıkta bir yerdeyken. Dikkatim çok dağınıktı. Çok üzgün ve öfkeliydim. Kürek kemiğimdeki beni güçsüz bırakan kurşunu hissedebiliyorum ama bana saldıranı bulmak için bu acıyla savaşıyorum.

Yine de fazla yavaş kalıyorum.

Bir diğer kurşun da uyluğuma geliyor ama bu defa kurşunun sadece etimde bir yara bırakarak sektiğini hissediyorum. Enerjim zayıf ve her dakika daha da zayıflıyor, kan kaybettiğim için galiba diye düşünüyorum ve bu kadar çabuk alt edildiğim için öyle bir hüsrana uğruyorum ki...

Aptal aptal aptal...

Kumun üzerinde hızla ilerlemeye çabalarken sendeliyorum, burada hâlâ açık hedefim. Saldırganım herhangi biri olabilir, herhangi bir yerde olabilir ve ben daha nereye bakacağımı bile bilemeden üç kurşun daha yiyorum; mideme, el bileğime, göğsüme. Kurşunlar vücudumu bitiriyor ve kan kaybetmeye devam ediyorum ama kurşun sırtıma gömüldükçe gömülüyor ve damarlarımdan kör

edici parlamalar gönderiyor. Nefesim kesilirken ağzım öylece açık kalakalıyor, nefes alamıyorum, acı öylesine çok ki elimde olmadan bunun özel bir silah olup olmadığını düşünüyorum, atılanların özel mermiler olup olmadığını...

Ah...

Bedenimden ufak, soluksuz bir ses çıkarken dizlerim kuma çarpıyor ve şu an bu kurşunların zehirli olduğundan bir hayli emin oluyorum ki bu da bu, bu yaraların bile tehlikel...

Başım dönerken kuma sırtüstü düşüyorum, öyle bir sersemliyorum ki doğru düzgün göremiyorum. Dudaklarım uyuşuyor, kemiklerim kendini bırakıyor ve kanım, kanım öyle hızlı ve garip şekilde boşalıyor ki gülmeye başlıyorum, gökyüzünde bir kuş görüyorum sanırım, hayır bir de değil, bir sürü kuş, hepsi beraber uçuyor, uçuyor, uçuyorlar...

Bir anda nefes alamıyorum.

Biri kolunu boynumdan geçiriyor, beni geriye doğru sürüklüyorlar; boğuluyorum, tükürüyorum, ciğerlerim çöküyor, dilimi hissedemiyorum, kumu öyle sert tekmeliyorum ki ayakkabılarım çıkıyor ve işte, diye düşünüyorum ölüm yeniden geldi ve o kadar çabuk o kadar çabuk geldi ki, ben de çok yorgundum zaten. Ve sonra...

O baskı gidiyor

Çok büyük bir hızla

Zar zor nefes alıyorum, öksürüyorum, saçlarımda ve dişlerimde kum var, renkler ve kuşlar görüyorum, çok fazla kuş derken başım dönüyor ve...

Çatırt!

Biri bir şey kırıyor, kemik kırılması gibi bir ses. Bir anlığına görüşüm netleşiyor ve önümde bir şeyler görüyorum. Birini. Gözlerimi kısıyorum, ağzım kendi kendine yutkunabilirmiş gibi hissediyorum, zehirden olsa gerek diyorum ama değil, önümdeki kişi Nazeera; önümde öyle güzel, öyle güzel ki, elleri bir adamın gevşek boynuna sarılmış. Sonra onu yere atıyor...

Beni kucaklıyor.

O kadar güçlü, o kadar güzel ki, *ben de senin gibi olmak istiyorum*, diye mırıldanıyorum ona.

O da bana şşşt diyor, hareket etmememi, iyi olacağımı söylüyor

ve beni alıp götürüyor.

WARNER

Panik, dehşet, suçluluk; kontrolsüz korkular.

Onlar yere düşerken ayaklarımı zar zor hissediyorum, kalbim öyle kuvvetli çarpıyor ki resmen canımı acıtıyor. Yıldırım gibi on beşinci kattaki yarısı bitmiş medikal bölümüne koşarken kendi düşüncelerimin karanlığında boğulmamaya çalışıyorum. Koşarken bir içgüdüyle gözlerimi sıkıca kapatmak zorunda kalırken acil durum merdivenlerini ikişer ikişer çıkıyorum. Neden? Çünkü en yakındaki asansör elbette inşaat sebebiyle geçici olarak kapalı.

Hiç bu denli aptal olmamıştım.

Ne düşünüyordum? *Ne* düşünüyordum? Öylece yürüdüm gittim. Hata üstüne hata yapıyorum. Kishimoto'nun çirkin kelime dağarcığına hiç bu kadar çaresizce yapışmamıştım. Tanrım, ah o söyleyebilmeyi istediklerim. Haykırmak istediklerim. Kendime hiç bu kadar kızmamıştım. İyi olduğuna çok emindim, açık alanda asla korumasız şekilde kalmayacağını bildiğine çok emindim...

İçimi birden büyük bir korku sarıyor.

Uzaklaştırmak istiyorum.

Göğsüm tükenmişlik ve öfkeyle kabarsa bile uzaklaştırmak istiyorum. Istıraba karşı öfkelenmek resmen akıl dışı, bu acıya sinirlenmek nafile biliyorum ama buradayım işte. Kendimi güçsüz hissediyorum. Onu görmek istiyorum. Ona sarılmak istiyorum. *Tek başına*, hem de *açık alanda* yürürken gardını nasıl düşürmüş olabileceğini sormak istiyorum.

Üst kata ulaştığımda göğsümde bir şeyler parçalanacakmış gibi geliyor, ciğerlerim harcadığım güçten yanıyor. Kalbim öfkeyle çarpıyor. Buna rağmen koridordu hışımla geçiyorum. Çaresizlik ve korku onu bulma ihtiyacımı besliyor.

Panik geri geldiğinde olduğum yerde zınk diye duruyorum.

Bir korku dalgası sırtımı büküyor ve olduğum yerde iki büklüm oluyorum, ellerimi dizlerime koyup nefes almaya çalışıyorum. Bu acı aniden, davetsizce geliyor. Çok kuvvetli ve karşı konulmaz. Gözlerimin arkasında ürkütücü bir batma hissediyorum. Gözlerimi sertçe kırpıştırıp bu duygu akınıyla mücadele ediyorum.

Bu nasıl oldu? diye sormak istiyorum.

Birinin seni öldürmeye kalkabileceğini *fark etmedin mi?*

Onu tuttukları odaya girdiğimde neredeyse titriyorum. Onun o gevşek, kanlar içinde metal masada yatan vücudunu algılayamıyorum sanki. Yarı görür gözlerle ileri koşup Sonya ve Sara'dan daha önce yaptıklarını yine yapmalarını istiyorum: Onu iyileştirmeme yardımcı olmalarını.

Anca o anda odanın dolu olduğunu fark ediyorum.

Ceketimi çıkarırken görüyorum diğerlerini. Duvara yaslanmış duran suretler, muhtemelen tanıdığım, isimlerini aklıma getirmeye yeltenemeyeceğim insan görünümlü şekiller. Yine de niyeyse *o* yanımda duruyor.

Nazeera.

Ellerimi şu an boğazına geçirebilirim.

"Çık buradan," diyorum kulağıma kendime aitmiş gibi gelmeyen sesimde boğularak.

Kız ciddi anlamda şoka uğramış görünüyor.

"Bunu nasıl becerdin bilmiyorum," diyorum, "ama bu, senin hatan, senin ve kardeşinin, bunu ona siz yaptınız..."

"Şayet yapan kişiyle tanışmak istersen," diyor dümdüz ve soğuk bir sesle, "buyur, hiç çekinme. Kendisinin kimliği yok ama kolundaki dövmeler komşu mıntıkadan olabileceğini gösteriyor. Cesedi yer altında bir hücrede tutuluyor."

Kalbim duruyor sonra atmaya başlıyor. "Ne?"

"Aaron?" Bu, Juliette, Juliette, benim Juliette'im...

"Merak etme aşkım," diyorum hemen. "Bunu halledeceğiz, tamam mı? Bak, kızlar burada ve bunu yeniden yapacağız, tıpkı geçen sefer olduğu gibi..."

"Nazeera," diyor kapalı gözlerle dudakları hafiften mırıldanarak.

"Evet?" diyorum donup kalarak. "Ne olmuş Nazeera'ya?"

"Hayatımı," diyor –dudakları hareketin ortasında bir anda duruyor, yutkunuyor– "kurtardı."

Ancak ondan sonra Nazeera'ya bakıyorum. İnceliyorum. Bu kaosun ortasında taştan oyulmuşçasına hiç kımıldamadan duruyor. Yüzünde meraklı bir bakışla Juliette'e

bakıyor, onu bir türlü okuyamıyorum. Ancak bu kızla ilgili ters bir şeylerin olduğunu söylemek için doğaüstü güçlere sahip olmaya gerek yok. Temel insan içgüdülerim bana onun bir şey bildiğini, bana söylemediği bir şeyler bildiğini söylüyor, bu da ondan tiksinmeme neden oluyor.

Kız nihayet bana döndüğünde gözleri derin, kararlı ve korkutucu derecede ciddi bakıyor, göğsümü delip geçen bir korku hissediyorum.

Juliette şu an uyuyor.

Böylesi kötü bir zaman yaşarken diğer insanların enerjilerini alıp aktarmak gibi insanüstü yeteneğime hiç bu kadar memnun olmamıştım. Juliette'in ölümcül dokunuşunu kapatıp açmayı öğrenmesinin ardından hepimiz Sonya ve Sara'nın onu iyileştirebileceğini, acil bir durumda kendi güvenliklerinden endişe duymadan ellerini onun üzerine koyabileceklerini umuyorduk. Ama Castle, Juliette'in vücudu iyileşmeye başladığı sırada, yarı iyileşmiş travmasının içgüdüsel olarak eski savunma mekanizmasını Juliette'in iradesi dışında geri getirebileceğini söylemişti. Acil bir durumda Juliette'in cildi ister istemez yeniden ölümcül olabilir. Bu da karşılaşmayı bir daha asla istemeyeceğimiz bir risk –deneyim– olur. Peki ya şimdi?

Ya yanında olmasaydım? Ya böylesi bir yeteneğim olmasaydı?

Bunu düşünmeden edemiyorum.

O yüzden burada, başım ellerimin arasında oturuyorum. Kapısının önünde yaralarından uyanmasını bekliyorum. İyileştirici etkiler vücudunda çalışmaya devam ediyor.

O zamana dek de duygu dalgaları beni taciz etmeyi sürdürecek.

Öfkem ölçülebilir gibi değil. Juliette'i orada yalnız başına bırakan Kenji'ye olan öfkem. Kimliği bilinmeyen tek bir saldırganla silahları ve yetileri kolaylıkla saf dışı edilen altı askere olan öfkem. Ama en çok da, *Tanrım*, en çok da kendime öfkeliyim.

Çok ihmalkâr davrandım.

Bunun olmasına izin verdim. Benim dikkatsizliğim. Kendi babama olan aptalca hayranlığım, onun ölümüyle kendi hislerime gömülmem, geçmişimin acınası olayları. Dikkatimin dağılmasına izin verdim, kendime gömüldüm, kafamı kendi kaygı ve günlük sorunlarıma taktım.

Benim hatam.

Yanlış anlamak benim hatam.

İyi olduğunu, bana gün içinde daha fazla ihtiyacı olmadığını, daha fazla cesarete, motivasyona, daha fazla rehberliğe ihtiyacı olmadığını düşünmem benim hatam. Bu şekilde çok aşırı büyüme ve değişme anları sergilemesi gardımı düşürdü. O anların hepsinin yanıltıcı olduğunu ancak şimdi fark ediyorum. Yeni gücünü pekiştirmek için daha fazla zamana ve fırsata ihtiyacı var. Alıştırma yapması lazım, alıştırma yapmaya yönlendirilmesi lazım. Boyun eğmemesi için, her zaman ama her zaman kendisi adına savaşması için.

Ve buraya kadar geldi.

Bugün, o ilk tanıdığım zamanki titrek genç kızla alakası bile yok. Artık güçlü. Hiçbir şeyden korkmuyor. Ama hâlâ on yedi yaşında. Bu işi de çok kısa bir süredir yapıyor.

Bunu sürekli unutuyorum.

Başkomutanlık işini devralmak istediğinde onu bilgilendirmeliydim. Ta o zamanlar bir şeyler söylemeliydim. Kendini soktuğu işin büyüklüğünü anladığından emin olmalıydım. Düşmanlarının onun *canını* almak için girişimlerde bulunacağının kaçınılmaz olduğu konusunda onu uyarmalıydım...

Ellerimi yüzümden çekiyorum. Bilinçsiz bir hareketle parmaklarımı etime öyle sert bastırıyorum ki kendime yepyeni bir baş ağrısı yaratıyorum.

İç geçirip arkama yaslanarak ayaklarımı uzatırken başım arkamdaki soğuk, beton duvara çarpıyor. Kendimi uyuşmuş ve nasıl oluyorsa hâlâ elektrikli hissediyorum. Öfkeden. Acizlikten. Dayanılmaz biçimde birine, herhangi birine bağırma ihtiyacından. Yumruklarım kenetleniyor. Gözlerimi kapatıyorum. İyi olmak zorunda. Kendi iyiliği için, benim iyiliğim için iyi olmak zorunda çünkü ona ihtiyacım var, çünkü güvende olmasına ihtiyacım var...

Biri hafifçe öksürüyor.

Castle gelip yanıma oturuyor. Başımı ondan yana çevirmiyorum.

"Bay Warner," diyor.

Cevap vermiyorum.

"Nasılsın evlat?"

Ne salak bir soru bu böyle.

"Bu," diyor sessizce elini onun odasına doğru sallayarak, "herhangi bir kişinin dile getireceğinden çok daha büyük bir sorun. Sanırım siz de biliyorsunuz."

Taş kesiliyorum.

Gözlerini bana dikip bakıyor.

Ona doğru sadece birkaç santim dönüyorum. Alnının ve gözlerinin etrafındaki yorgun çizgileri fark ediyorum. Boynuna gelen düzgün rasta saçların arasından gümüş rengi teller parlıyor. Castle kaç yaşında bilmiyorum ama babam olacak yaşta olduğunu düşünüyorum. "Diyeceğin bir şey mi var?"

"Bu direnci kaldıramaz," diyor gözlerini kısıp uzakta bir şeye bakarak. "Daha çok küçük. Çok tecrübesiz. Çok öfkeli. Bunu sen de biliyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"O kişi sen olmalıydın," diyor Castle. "Omega Noktası'na geldiğin günden bu yana içten içe hep o kişinin sen olmasını umuyordum. Bize katılmanı. Bizi yönetmeni." Başını iki yana sallıyor. "Bunun için doğdun. Çok da güzel idare ederdin."

"Bu işi istemiyorum," diyorum keskin ve kısa bir şekilde. "Milletimizin değişime ihtiyacı var. Yüreği ve tutkuları olan bir lidere ihtiyacı var, ben o kişi değilim. Juliette bu insanları umursuyor. Onların ümitlerini, korkularını önemsiyor... ve onlar için benim asla yapmayacağım bir şekilde savaşacak."

Castle iç çekiyor. "Eğer ölürse kimse için savaşamaz evlat."

"Juliette iyileşecek," diyorum kızgınlıkla. "Şu an dinleniyor."

Castle bir müddet sessiz kalıyor.

Nihayet sessizliği bozduğunda "Çok yakında beni yanlış anlıyormuş gibi davranmaktan vazgeçmen en büyük umutlarımdan. Bu oyunu sürdürmek için zekâna çok

fazla saygı duyuyorum." Gözlerini yere dikiyor. Kaşlarını birleştiriyor. "Nereye varmak istediğimi gayet iyi biliyorsun."

"Nereyeymiş?"

Bana dönüyor. Kahverengi gözler, kahverengi ten, kahverengi saçlar. Konuşurken ışıldayan bembeyaz dişler. "Onu sevdiğini söylemiyor musun?"

Kalbimin aniden hızla çarpmaya başladığını hissediyorum, kulaklarımda davul çalınıyormuşçasına bir ses var. Böyle şeyleri dile getirmek benim için çok zor. Özellikle de bu kadar yabancı birine.

"Onu gerçekten seviyor musun?" diyor yeniden.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Seviyorum."

"O zaman durdur onu. Onlar yapmadan sen durdur. Bu deney onu mahvetmeden önce."

Kabaran göğsümle dönüyorum.

"Bana hâlâ inanmıyorsun," diyor. "Sana gerçeği söylememe rağmen."

"Tek bildiğim, bana gerçeği söylediğini *zannetmen*."

Castle başını iki yana sallıyor. "Anne ve babası onun için geliyor," diyor. "Geldiklerinde de seni yanlış yönlendirmediğimi anlayacaksın. Ama işte o zaman çok geç olacak."

"Bu teorin hiçbir şey ifade etmiyor," diyorum hüsrana uğrayarak. "Elimde Juliette'in biyolojik anne babasının uzun zaman önce öldüğüne dair belgeler var."

Castle gözlerini kısıyor. "Belgeler üzerinde oynamak çok kolaydır."

"Bu durumda değil," diyorum. "Mümkün değil."

"Emin ol öyle."

Başımı sağa sola sallamayı sürdürüyorum. "Anladığını sanmıyorum," diyorum. "Elimde Juliette'e ait tüm dosyalar var, biyolojik anne babasının ölüm tarihleri gayet açık şekilde belirtilmiş. Belki de bu kişileri onu *evlat edinen* anne babasıyla karıştırıyorsundur..."

"Evlat edinen ebeveynler sadece tek bir çocuğun, Juliette'in velayetini almışlar, doğru mu?"

"Evet."

"O zaman ikinci çocuğu nasıl açıklıyorsun?"

"Ne?" diyorum gözlerimi dikerek. "Hangi ikinci çocuk?"

"Ablası Emmaline. Emmaline'i hatırlıyorsundur mutlaka."

Artık Castle'ın kaçık olduğundan iyice emin oluyorum. "Tanrım," diyorum. "Cidden kafayı sıyırmışsın."

"Saçmalama," diyor. "Emmaline ile birçok defa görüştünüz Bay Warner. Onun o zamanlar kim olduğunu bilmiyor olabilirsiniz ama onun dünyasında yaşadınız. Onunla uzun uzun görüştünüz. Öyle değil mi?"

"Maalesef çok fena yanılıyorsun."

"Hatırlamaya çalış evlat."

"*Neyi* hatırlamaya çalışayım?"

"On altı yaşındaydın. Annen ölüyordu. Babanın 45. Mıntıka'nın komutanı ve naipliğinden Kuzey Amerika başkomutanlığına terfi edeceği söylentileri vardı. Birkaç yıl içinde seni başkente taşıyacağını biliyordun. Gitmek istemiyordun. Anneni arkada bırakmak istemiyordun, bu sebeple de onun yerini almayı, 45. Mıntıka'yı devralmayı önerdin. Bunun için ne olsa yapmaya razıydın."

Kanımın donduğunu hissediyorum.

"Baban da sana işi verdi."

"Hayır," diye fısıldadım.

"Sana ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Açık duran, boş ellerime bakıyorum. Nabzım yükseliyor. Zihnim büklüm büklüm oluyor.

"Hatırlıyor musun evlat?"

"Ne kadarını biliyorsun?" diyorum ama yüzümün felç olduğunu hissediyorum. "Benim hakkımda?.. Bunlar hakkında?"

"Senin bildiğinden fazlasını değil. Ama epey çok."

Sandalyeye gömülüyorum. Oda etrafımda dönüyor.

Babam hayatta olup da şimdi bu anı görseydi ne derdi tahmin edebiliyorum. *Seni zavallı. Zavallının tekisin. Kendinden başka suçlayacak kimse yok,* derdi. *Her şeyi her zaman berbat ediyorsun, duygularını görevinin önüne geçiriyorsun...*

"Ne kadar zamandır biliyorsun?" Ona bakıyorum, yaşadığım kaygı nahoş dalgalar göndererek sırtımı alev alev yakıyor. "Neden hiçbir şey demedin?"

Castle sandalyesinde kıpırdanıyor. "Bu konuda neyi ne kadar söylemem gerekiyor emin değilim. Size ne kadar güvenebileceğimi bilmiyorum."

"*Bana* güvenemiyor musun?" diyorum kontrolümü kaybederek. "Bunca zamandır kendini tutan sensin," diyorum ve bir anda bir şey fark ederek başımı kaldırıp bakıyorum. "Kishimoto biliyor mu?"

"Hayır."

Yüz hatlarım değişiyor. Şaşkınım.

Castle iç geçiriyor. "Yakında öğrenecek. Diğer herkesin öğreneceği gibi."

Aklım almayarak başımı iki yana sallıyorum. "Yani bana... o kız... onun kız kardeşi mi diyorsun?"

Castle başıyla onaylıyor.

"Mümkün değil."

"Gerçek bu."

"Bu nasıl gerçek olabilir?" diyorum daha da dik oturarak. "Öyle olsaydı *bilirdim*. Elimde gizli bilgiler vardı, bana söylenirdi..."

"Daha çocuktunuz Bay Warner. Bunu bazen unutuyorsunuz. Babanızın size her şeyi söylemediğini unutuyorsunuz."

"Madem öyle sen nereden biliyorsun? Bunları nasıl bilebiliyorsun?"

Castle beni şöyle bir süzüyor. "Delinin teki olduğumu düşündüğünüzü biliyorum," diyor "ama umduğunuz kadar basit biri değilim. Ben de bir zamanlar bu milleti yönetmeye çalıştım, yeraltında olduğum süre boyunca da kendi araştırmamı yapmak için bir hayli emek verdim. Omega Noktası'nı yapmak için onlarca yılımı harcadım. Sizce bunu düşmanlarımı anlamadan yapar mıydım? Her başkomutanla, her birinin ailesiyle ilgili, kişisel alışkanlıklarından en sevdikleri renklere dek kapı kadar dosyalarım var." Gözlerini kısıyor. "O kadar saf olduğumu sanmadığınıza eminim."

"Dünyadaki başkomutanların pek çok sırrı vardır," diyor Castle. "Bende ancak bir kısmı mevcut. Ama Yeniden Kuruluş'un ilk zamanlarıyla ilgili topladığım bilgilerin doğru oldukları kanıtlandı."

Ona öylece bakıyorum, kavrayamıyorum.

"Öğrendiklerime dayanarak 45. Mıntıka'daki bir akıl

hastanesinde ölümcül dokunuşu olan genç bir kadın tutulduğunu biliyordum. Siz onu, yani diğer adıyla Juliette Ferrars'ı ilk keşfettiğinizde ve kendi araştırmalarınız için ne kadar faydalı olabileceğini fark ettiğinizde benim ekibim çoktan bir kurtarma görevi planlamıştı. Durum böyle olunca biz de Omega Noktası'nda beklemeye koyulduk. Zamanı kolladık. O esnada ben Kenji'yi orduya kaydettirdim. Babanız onu akıl hastanesinden çıkarma isteğinizi sonunda onaylayana dek aylar boyu bilgi topladı. Kenji 45. Mıntıka'ya benim emrimle sızdı, görevi de en başından beri Juliette'i getirmekti. O tarihten beri de Emmaline'i araştırıyorum."

"Hâlâ anlamış değilim," diye fısıldıyorum.

"Bay Warner," diyor sabırsızlıkla, "Juliette ile ablası on iki yıl boyunca Yeniden Kuruluş'un vesayetindeydi. İki kardeş de devam eden bir genetik deneyin ve oyunun parçasıydılar, ayrıntılarını çözmek için çalışmalarımı sürdürüyorum."

Beynim şu an patlayabilir.

"Bana artık inanıyor musunuz?" diyor. "Hayatınızla ilgili zannettiğinizden fazlasını bildiğimi yeterince kanıtlayabildim mi?"

Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım kupkuru, kelimeler ağzımın içini çiziyor. "Babam hasta, sadist bir adamdı," diyorum. "Ama böyle bir şey yapmazdı. Bana bunu yapmış olamaz."

"Gelin görün ki yaptı," diyor Castle. "Juliette'i üsse getirmenize izin verirken onun kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Babanızın işkence ve deneylere rahatsız edici bir takıntısı vardı."

Kendimi nefes almaya zorlasam da zihnimden, bedenimden koptuğumu hissediyorum. "Onun gerçek anne babası kim peki?"

Castle başını iki yana sallıyor. "Henüz bilmiyorum. Her kimseler Yeniden Kuruluş'a olan bağlılıkları son derece derin. Bu kızlar ailelerinden çalınmadı," diyor. "İsteyerek verildiler."

Gözlerim alabildiğince açılıyor. Aniden midem bulanıyor.

Castle'ın sesi değişiyor. Öne doğru eğilirken gözleri keskinleşiyor. "Bay Warner," diyor. "Bu bilgileri sizi incitmeye çalıştığım için paylaşmıyorum. Bunun benim için de eğlenceli olmadığını anlamanız gerek."

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

"Yardıma ihtiyacım var," diyor suratımı inceleyerek. "O iki yıl boyunca ne yaptığınızı bilmem gerek. Emmaline ile ilgili görevinizin ayrıntılarını bilmem gerek. Neyle görevlendirilmiştiniz? O kız ne sebeple tutuluyordu? Onu ne şekilde kullandılar?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Bilmiyorum."

"Biliyorsunuz," diyor. "Bilmen lazım. Düşün evlat. Hatırlamaya çalış..."

"Bilmiyorum!" diye bağırıyorum.

Castle şaşkınlıkla doğruluyor.

"Bana söylemedi hiç," diyorum sertçe solurken. "İş buydu. Sorgulamadan emirleri yerine getirmek. Yeniden Kuruluş'un benden istediklerini yapmak. Sadakatimi kanıtlamak."

Castle yılgın ve hayal kırıklığına uğramış şekilde sandalyesine bırakıyor kendini. Dağılmış bir hâli var. "Sen

benim tek umudumdun," diyor. "Bu işi nihayet çözebileceğimi sanmıştım."

Kalbim hızla çarparken kısa bir an ona bakıyorum. "Benim hâlâ neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Bu kardeşler hakkında kimsenin gerçeği bilmemesinin bir sebebi var Bay Warner. Emmaline'in neden böylesi bir yüksek güvenlik altında tutulduğunun sebebi var. Onun bir şekilde Yeniden Kuruluş'un bünyesinde çok önemli bir rolü var ve ben hâlâ nedenini nasılını bilmiyorum. Onlar için ne yaptığını bilmiyorum." Doğruca gözümün içine bakıyor, bakışları resmen beni delip geçiyor. "Lütfen," diyor. "Hatırlamaya çalışın. Babanız sizden ona ne yapmanızı istedi? Hatırladığınız herhangi bir şey... Herhangi bir şey..."

"Hayır," diyorum fısıltıyla. Kelimeyi haykırmak istiyorum. "Hatırlamak istemiyorum."

"Bay Warner," diyor. "Bunun sizin için zor olduğunu anlıyorum..."

"*Benim için zor mu?*" Aniden ayağa fırlıyorum. Vücudum öfkeyle titriyor. Etrafımızdaki duvarlar, sandalyeler, masalar titremeye başlıyor. Lambalar titreşerek yanıyor, armatürler üzerimizde tehlikeli bir şekilde sallanıyor. "Bunun benim için zor olduğunu mu düşünüyorsun?"

Castle hiçbir şey söylemiyor.

"Bana şu an Juliette'in buraya, hayatıma büyük bir deneyin, babamın sır gibi sakladığı bir deneyin parçası olarak yerleştirildiğini söylüyorsun. Bana Juliette'in düşündüğüm kişi olmadığını söylüyorsun. Juliette Ferrars'ın onun gerçek adı bile olmadığını. Bana onun yaşayan bir anne babası olduğunu söylemekle kalmıyor,

bir de ablasına iki yıl boyunca bilmeden işkence yaptığımı söylüyorsun." Ona bakarken göğsün inip kalkıyor. "Doğru mudur?"

"Dahası da var."

Yüksek sesle kahkaha atıyorum. Anlamsız, delice bir ses çıkıyor.

"Bayan Ferrars tüm bunları yakında öğrenecek," diyor Castle. "Dolayısıyla bütün bunların önüne geçmenizi tavsiye ediyorum. Ona her şeyi mümkün olan en kısa zamanda anlatın. İtiraf etmeniz lazım. Hemen şimdi."

"Ne?" diyorum şaşkınlıkla. "Neden ben?"

"Çünkü ona siz söylemezseniz emin olun Bay Warner başkası gelip söyleyecek."

"Umurumda değil," diyorum. "Sen söyle."

"Beni işitmiyorsunuz. Bunları *sizden* duyması şart. Size güveniyor. Sizi seviyor. Bunu kendi başına, daha güvenilmez bir kaynaktan duyarsa onu kaybedebiliriz."

"Buna asla izin vermem. Onu birinin yeniden incitmesine asla izin vermem, onu kendim korumam gerekse bile..."

"Hayır, evlat." Castle lafımı kesiyor. "Beni yanlış anlıyorsun. Onu fiziki olarak kaybetmekten bahsetmiyorum." Gülümsüyor ama dışa vurumu bir tuhaf oluyor. Daha ziyade korkutucu. "Ben onu kaybetmek derken, burayı," diyor başını göstererek "ve burayı kastediyorum." Eliyle kalbine hafifçe vurarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Basitçe inkâr ederek yaşamamanız gerektiğini. Juliette Ferrars sizin düşündüğünüz kişi değil, oyalanıp ciddiye alınmayacak biri değil. Zaman zaman büsbütün

savunmasız görünüyor. Saf. Hatta masum. Ama onun kalbinde yaşamaya devam bir avuç öfkeyi unutmamanız gerek."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor.

"Okudunuz değil mi? Günlüğünde," diyor. "Aklının gittiği yerleri... Ne kadar karanlıkta olduğunu..."

"Sen nasıl..."

"Evet," diyor. "Gördüm. O sessiz öfkenin kontrolünü nasıl kaybettiğini kendi gözlerimle gördüm. Babandan çok daha öncesinde hepimizi Omega Noktası'nda yerle bir ediyordu az kalsın. Sadece basit bir *yanlış anlama* sebebiyle parlayan çılgın bir yumrukla yeri kırdı," diyor. "Bay Kent'e yaptığımız testlere kızmıştı. Çünkü kafası karışmış, biraz da korkmuştu. Mantıklı düşünemiyordu... Ve hepimizi öldürmesine ramak kalmıştı."

"O farklıydı," diyorum başımı iki yana sallayarak. "O, uzun zaman önceydi. Şimdi çok farklı." Onun bu inceden suçlamaları karşısındaki kızgınlığıma hâkim olamayarak başımı çeviriyorum. "O şimdi *mutlu*..."

"Geçmişinin üstesinden gelemezse nasıl tam anlamıyla mutlu olabilir ki? Hiç yüzleşmedi... Yalnızca bir kenara itekledi. Geçmişini deşecek ne zamanı ne imkânı oldu. Ve o öfke, böylesi bir öfke..." diyor Castle başını iki yana sallayarak, "bu kadar kolay yok olup gitmez. Çok dengesiz ve tahmin edilemez. Sözüme kulak ver evlat, onun o öfkesi yeniden alevlenecek."

"Hayır."

Yüzüme bakıyor. Bu iddiamı gözleriyle çürütüyor. "İçten içe inanmıyorsun."

Cevap vermiyorum.

"Bay Warner..."

"O şekilde değil," diyorum. "Eğer o öfke geri gelirse o zamanki gibi olmaz. Sinirlenir belki, evet ama öyle deli bir öfke olmaz. Kontrolsüz, iplerinden kopmuş bir öfke olmaz..."

Castle gülümsüyor. O kadar ani, o kadar beklenmedik ki cümlemin ortasında duruyorum.

"Bay Warner," diyor. "Geçmişiyle ilgili gerçek en nihayetinde ortaya çıktığında neler olur sizce? Gerçekten sessiz sakin kabulleneceğini mi düşünüyorsunuz? Soğukkanlılıkla? Şayet kaynaklarım doğruysa ki genelde öyle oluyorlar yeraltındaki söylentiler onun buradaki zamanının dolduğunu söylüyor. Deney sonuna yaklaştı. Juliette bir başkomutanı öldürdü. Sistem onun bu şekilde, kontrolsüz ve zincirlerinden kurtulmuş gücüyle devam etmesine izin vermeyecek. Planın 45. Mıntıka'yı yok etmek olduğunu duydum." Duraksıyor. "Juliette'e gelinceyse," diyor, "onu da büyük ihtimalle öldürecekler ya da başka bir tesise kapatacaklar."

Beynim dönüp duruyor, âdeta patlıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Castle kısa bir kahkaha atıyor. "Omega Noktası'nın Kuzey Amerika'daki tek direniş grubu olduğunu sanmıyorsunuzdur herhalde Bay Warner. Yeraltıyla bağlarım kuvvetlidir. Amacım da hâlâ aynı." Duruyor. "Juliette yakında geçmişini bir araya getirecek bilgilere erişecek. O veya bu şekilde sizin de bütün bunlardaki rolünüzü öğrenecek."

Önce başımı çeviriyorum sonra da irileşen gözler ve çatallaşan bir sesle yeniden ona dönüyorum. "Anlamıyor-

sun," diye fısıldıyorum. "Benden asla vazgeçmez."

Castle başını sağa sola sallıyor. "Ya onun evlatlık olduğunu en baştan beri bildiğinizi başkasından öğrenirse? Ablasına işkence ettiğinizi başkasından duyarsa?" Bu defa başını yukarı aşağı sallıyor. "Evet, doğru, muhtemelen sizden asla vazgeçmez."

Korkunç bir anlığına dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyorum. Oturmaya mecbur kalıyorum, kemiklerim titriyor.

"İyi de bilmiyorum ki," diyorum bu söylediğimin kulağa gelişinden nefret ederek, çocuk gibi hissetmekten nefret ederek. "O kızın kim olduğunu bilmiyordum, Juliette'in bir kardeşi olduğunu bilmiyordum... Bilmiyordum..."

"Bir önemi yok. Siz olmadan, herhangi bir bağlam olmadan, bir açıklama ya da özür olmadan tüm bu olanları bağışlamak çok daha zor olacaktır. Ama ona kendiniz söylerseniz, *hemen şimdi* söylerseniz, ilişkinizin bir şansı olabilir." Başını iki yana sallıyor. "Öyle ya da böyle ona anlatmalısınız Bay Warner. Çünkü onu uyarmamız gerekiyor. Neyin geldiğini bilmesi gerek, plan yapmamız gerek. Bu konudaki sessizliğiniz sadece yıkımla sonuçlanır."

JULIETTE

Ben bir hırsızım.

Bu defterle kalemi doktorların birinden, bana bakmadığı bir sıra önlüklerinin birinden çalıp ikisini de pantolonuma sokuşturdum. Hemen sonrasında doktor şu adamları çağırıp beni almalarını emretti. Hani şu kalın eldivenli, gözlerini gizleyen buğulu plastik camları olan gaz maskeli garip kıyafetleri olanlar. Uzaylılar, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Uzaylı olmalılar çünkü ellerimi arkamdan kelepçeleyip beni sandalyeye bağlayanların insan olmaları mümkün değil diye düşündüğümü hatırlıyorum. Derime üst üste şok tabancası dayadılar, çığlıklarımı duymaktan başka hiçbir nedeni yoktu ama çığlık atmayacaktım. İnledim ama asla tek kelime etmedim. Yanaklarımdan yaşlar süzüldüğünü hissettim ama ağlamıyordum.

Bu onları kızdırdı galiba.

Geldiğimizde gözlerim açık olmasına rağmen beni uyandırmak için tokatladılar. Biri kelepçeleri çıkarmadan iplerimi çözdü, iki diz kapağımdan birden tekmeledi son-

ra da kalkmamı emretti. Ben de denedim. Denedim ama yapamadım, öyle olunca altı el birden beni kapıdan dışarı itti, yüzümden betona kan damlıyordu. Beni içeri sürüklediklerini kısmı gerçekten hatırlayamıyorum.

Sürekli üşüyorum.

İçimde, bu kabuğun altında kalan tek organ olan kırık kalbim dışında hiçbir şey yokmuş gibi bomboş hissediyorum. İniltilerin içimde yankılandığını hissediyorum, iskeletimin güm güm titreştiğini hissediyorum. Bilim, bir kalbim olduğunu söylüyor toplumsa bir canavar olduğumu. Biliyorum, elbette biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Anlayış beklemiyorum. Ama bazen düşünüyorum da –bazen merak ediyorum– acaba bir canavar olsaydım bunu şimdiye kadar hissetmez miydim?

Kendini öfkeli, hırçın ve intikam dolu hissederdim. Gözü dönmüş bir öfke, kana susamışlık ve hınç hissederdim.

Oysa ben içimde öyle derin, öyle karanlık bir boşluk hissediyorum ki içini göremiyorum, içinde ne var göremiyorum. Ne olduğumu ya da başıma neler geleceğini gerçekten bilmiyorum.

Daha önce yaptıklarımı yine yapar mıyım bilemiyorum.

JULIETTE'İN AKIL HASTANESİNDEKİ GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

Rüyamda yeniden kuşları görüyorum.

Gitsinler istiyorum. Onları düşünmekten, onları umut etmekten yoruldum. Kuşlar, kuşlar, kuşlar... Neden çekip gitmiyorlar? Sanki bu düşünceyi yok edecekmişçesine ba-

şımı iki yana sallıyorum ama hatamı anında anlıyorum. Kafamın içi hâlâ külçe gibi ve bulanık, zihnim karmaşa içinde yüzüyor. Gözlerimi kırpıştırarak yavaşça, tereddütle açıyorum ama kendimi açmaya ne kadar zorlarsam zorlayayım hiç ışık görmüyorum. Gecenin bir yarısı uyandığımı anlamam uzun sürüyor.

Keskin bir nefes alıyorum.

Bu benim, benim sesim, benim nefesim, benim hızlı hızlı çarpan kalbim. Başım nerede peki? Neden bu kadar ağır? Gözlerim hızla kapanıyor, kirpiklerime kum yapışmış, tutam tutam olmuşlar. Bu pusu aralamaya çalışıyorum, hatırlamaya çalışıyorum ama bazı yerlerim hâlâ uyuşuk; dişlerim meselâ, ayak parmaklarım, kaburgalarımın arası ve bir anda gülüyorum, neden bilmiyorum...

Vuruldum.

Gözlerim zınk diye açılıyor, aniden soğuk terler boşalıyor.

Tanrım, vuruldum, vuruldum, vuruldum.

Doğrulmaya çalışıyorum, olmuyor. Kendimi kanla, kemikle ağır, çok ağır hissediyorum ve bir anda donup kalıyorum, tenim buz kesiyor, bağlı olduğum metal sedye üzerinde yapış yapış oluyor ve birden bire

ağlamak istiyorum

bir anda akıl hastanesine dönüyorum; soğuk, metal, acı, hezeyan, hepsi birden kafamı bulandırıyor sonra sessizce ağlıyorum, sıcak yaşlar yanağımı ısıtıyor, konuşamıyorum ama korkuyorum, onları duyuyorum, onları duyuyorum

diğerlerini

çığlık atıyorlar

Gece vakti kemikler kırılıyor, mırıl mırıl, boğuk sesler –bastırılmış sesler– geliyor, hiç görmediğim hücre arkadaşlarımın sesleri.

Kimdi onlar? Merak ediyorum.

Onları o kadar çok düşünmemiştim. Onlara olanları. Nereden geldiklerini. Arkamda kimleri bıraktım?

Gözlerim sımsıkı kapanıyor, dudaklarım sessiz bir korkuyla aralanıyor. Çok, çok ama çok uzun zamandır zihnime böyle girmemişlerdi.

İlaçlardan, diye düşünüyorum. *O kurşunlarda zehir vardı.*

Bu yüzden mi kuşları görebiliyorum?

Gülümsüyorum. Kıkırdıyorum. Onları sayıyorum. Salt beyaz olanları, başlarının tepesinde taç duran altın şeritli beyaz renklileri değil, mavi olanları, siyah olanları, sarı kuşları da sayıyorum. Gözlerimi kapattığımda onları görüyorum, bugün sahilde de gördüm ve çok ama çok gerçek görünüyorlardı.

Neden?

Neden biri beni öldürmeye çalıştı?

Duyularım bir şokla daha sarsılıyor ve birden biraz daha ayılıyorum, biraz daha kendim oluyorum, panik bir anlığına zehri dağıtıp zihnimi berraklaştırıyor, kendimi dirseklerimin üzerinde kaldırabiliyorum, başım dönüyor, gözlerim delicesine karanlığı tarıyor ve tam tükenen gücümle geri yatmak üzereyken bir şey görüyorum...

"Uyanık mısın?"

Şaşkın bir hâlde keskin bir nefes alarak sese anlam vermeye çalışıyorum. Sözcükler, onları suyun altından duyuyormuşum gibi biçimsiz biçimsiz geliyor, onlara doğ-

ru yüzüyorum, uğraşıyorum, çabalıyorum çenem göğsüme düşerken savaşı kaybediyorum.

"Bugün herhangi bir şey gördün mü?" diyor ses bana. "Herhangi... tuhaf bir şey?"

"Kim... Nerede, neredesiniz?.." diyorum el yordamıyla karanlığın içine uzanarak, gözlerim şimdi yarı yarıya açık. Bir direnç hissedince parmaklarımı etrafına doluyorum. El galiba? Tuhaf bir el öyleyse. Metal ve et karışımı, kenarları keskin, çelikten bir yumruk.

Hoşuma gitmiyor.

Bırakıyorum.

"Bugün herhangi bir şey gördün mü?" diyor yeniden.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyorum.

"Ne gördün?"

Hatırlayarak gülüyorum. Onları duyabiliyorum... suyun üzerinde süzülürken çıkardıkları *gak gak* seslerini duyuyorum, kumsal boyunca yürüyen o küçük ayaklarını duyabiliyorum. Sürü hâlindeler. Kanatlar, tüyler, keskin gagalar, pençeler...

Bir dolu hareket.

"*Ne* gördün?.." diye soruyor ses bir kez daha ve kendimi bir tuhaf hissediyorum.

"Üşüyorum," diyorum ve yeniden yatıyorum. "Neden bu kadar soğuk?"

Kısa bir sessizlik oluyor. Bir hışırtı. Üzerime halihazırda serili olan ince örtünün üstüne ağır bir battaniye seriliyor.

"Bak, seni incitmek için burada olmadığımı bilesin," diyor ses.

"Biliyorum," diyorum neden böyle söylediğimi bilmeden.

"Ama güvendiğin insanlar sana yalan söylüyor," diyor ses. "Diğer başkomutanların tek istekleri seni öldürmek."

Kuşları hatırlayarak kocaman gülümsüyorum. "Merhaba," diyorum.

Biri iç çekiyor.

"Sabah görüşürüz. Başka zaman konuşuruz," diyor. "Kendini iyi hissettiğinde."

Şimdi sıcacık oldum, ısındım, yoruldum ve yeniden o tuhaf rüyalara, karman çorman anılara dalıyorum. Sanki bir bataklıkta yüzüyorum, ne kadar hareket etsem o kadar hızlı yutuluyorum ve tek düşünebildiğim

burada

karanlıkta, zihnimin tozlu köşelerinde

tuhaf bir rahatlık hissettiğim.

Yalnızlığımın, hüznümün, bu uçurumun kapısı

bana her daim açık, anımsadığım bir ritmi var. Sürekli ve aynı şekilde düşen yaşlar, inzivaya çekilmenin cazibesi, geçmişimin gölgesi

unutmayı seçtiğim hayat

beni asla

ama asla

unutmayacak

WARNER

Tüm gece uyanıktım.

Önüm alabildiğine kutuyla dolu, içindekiler odanın dört bir yanına saçılmış durumda. Masaların üzeri, yerler kâğıt yığınlarıyla dolu. Dosyalarla çevriliyim. Binlerce sayfa evrak. Babamın eski raporları, çalışmaları, hayatına hükmeden belgeler...

Hepsini okudum.

Takıntılı bir şekilde. Gözüm dönmüşçesine.

Ve bu sayfalarda bulduğum hiçbir şey içimi soğutmadı, hiç...

Gözüm dönmüş bir hâldeyim.

Babamın ofisinde yerde bağdaş kurmuş oturuyorum, babamın fazla okunaklı karalamaları ve tanıdık dizgiler beni dört koldan boğuyor. Sağ elim başımın arkasında yolmak için umutsuzca saç arıyor ama hiçbir şey bulamıyor. Bu, korktuğumdan da kötü ve niye bu kadar şaşkınım ben de bilmiyorum.

Babamın benden ilk sır saklayışı değil.

Juliette 45. Mıntıka'da kaçtıktan, Kent ve Kishimoto ile gittikten sonra babam buraya dağınıklığı temizlemeye gelmişti ve babamın onların dünyasını bildiğini işte ilk defa o zaman öğrenmiştim. Yetenekleri olanların dünyasını.

Bunu benden çok uzun süre saklamıştı.

Askerlerden, sivillerden çeşitli gerçeküstü olaylar, hikâyelerle ilgili söylentiler duyuyordum elbette ama hepsini saçmalık olarak görüp kale almıyordum. İnsanlar kendi acılarından kaçmak için sihirli kapılar bulmak isterler.

Ama vardı işte, hepsi gerçekti.

Babamın bana anlattıklarından sonra bilgi açlığım bir anda doymak bilmez bir hal almıştı. Daha fazla öğrenmeliydim; bu insanlar kimdi, nereden geliyorlardı, haklarında ne kadar bilgi sahibiydik...

Her geçen gün keşke unutabilsem dediğim gerçekleri keşfettim.

Dünyanın her yerinde tıpkı Juliette'in kaldığı gibi akıl hastaneleri vardı. Yeniden Kuruluş'un verdiği adla *doğal olmayanlar* bilim ve keşif adı altında oralarda tutuluyorlardı. Ama şimdi nihayet her şeyin nasıl başladığını anlıyorum. Burada, bu kâğıt yığınları içinde aradığım tüm korkunç cevapları buldum.

Juliette ve ablası Yeniden Kuruluş'un bulduğu ilk Doğal Olmayan kişilerdendi. Bu kızların doğaüstü güçlerinin keşfi tüm dünyada onlara benzer kişileri keşfetmenin önünü açacaktı. Yeniden Kuruluş bulabildiği kadar Doğal Olmayan toplamaya başlamıştı, sivillere yaşlı ve hasta olanları ayırıp diğerlerini daha yakından tıbbi muayene için kamplarda tuttuklarını söylüyorlardı.

Ama gerçek çok daha karmaşıktı.

Yeniden Kuruluş işe yarar Doğal Olmayan'ları yetenekleri kullanışsız olanlardan derhal ayıklıyordu. En iyi yetenekliler sisteme dâhil ediliyor, Yeniden Kuruluş'un gazabını sürdürmek üzere kişisel kullanımları için başkomutanlar arasında paylaştırılıyorlardı, diğerleri ise bertaraf ediliyordu. Bu, Yeniden Kuruluş'un nihai yükselişini sağlarken birçok akıl hastanesi de dünyanın dört bir yanındaki diğer Doğal Olmayanlar'ın evi olmuştu. Daha ayrıntılı araştırmalar için, deniyordu. Deney yapmak için.

Juliette, ailesi tarafından Yeniden Kuruluş'a bağışlandığında yeteneklerini henüz göstermemişti. Hayır. Bunların hepsini başlatan *ablası* olmuştu.

Emmaline. Doğaüstü güçleriyle etrafındakileri korkutan kişi Emmaline'di, istemeden de olsa dikkatleri kendisine ve ailesine çeken kişi ablası Emmaline'di. Adları belirtilmeyen ebeveynler sürekli olarak, inanılmaz psikokinetik olaylar sergileyen kızlarından korkuyorlardı.

Ayrıca Yeniden Kuruluş'a kökten bağlı kişilerdi.

Babamın dosyalarında çocuklarını deney için gönüllü şekilde veren bu ebeveynlerle ilgili bilgi kısıtlı. Tüm belgeleri didik didik arayıp çeşitli notlar ve bu karakterlerin ürkütücü tasvirleriyle ilgili konu dışı ayrıntıları derlesem de gerekçeleriyle ilgili çok ama çok az bir bilgi edinebildim. Görünüşe göre bu insanların Yeniden Kuruluş'a karşı fazlasıyla sağlıksız bir takıntıları varmış. Juliette'in biyolojik ebeveynleri bu hareket daha uluslararası bir ivme kazanmadan çok uzun süre önce kendilerini buna adamışlar ve kızlarının araştırılmasının mevcut dünya-

ya ve dünyanın pek çok sorununa ışık tutmaya yardım edebileceğini düşünmüşler. Eğer bu durum Emmaline'e oluyorsa başkalarına da olabilir ve belki de edinilecek bilgiler daha bir dünya yaratmaya yardımcı olabilir şeklinde bir mantık yürütmüşler. Çok geçmeden de Yeniden Kuruluş Emmaline'i gözetimi altına almış.

Beraberinde Juliette de önlem olarak götürülmüş.

Olur da abla inanılmaz becerileri olduğu konusunda kendini kanıtlayabilirse Yeniden Kuruluş küçük kardeşin de aynı şekilde olabileceği kanısındaymış. Juliette o sıra henüz beş yaşındaymış ve yakın incelemeye alınmış.

Tesisteki bir ayın ardından Juliette hiçbir özel yetenek emaresi göstermemiş. Öyle olunca da hafızasının önemli kısımlarını yok edecek bir ilaç verilerek 45. Mıntıka'ya, babamın gözetimine gönderilmiş. Emmaline gerçek adını korurken gerçek dünyaya salınan küçük kız kardeşe başka bir isim verilmesi gerekmiş. Onlar da ona Juliette adını verip zihnine sahte hatıralar yerleştirerek çocuksuz ailelerine bir çocuk gelecek olmasına dünden hazır bir çifte evlatlık vermişler ve evlatlık olduğunun asla söylenmemesini tembih etmişler. İzlendiklerine dair de hiçbir fikirleri yokmuş. Diğer Doğal Olmayanlar genellikle öldürülürken Juliette'i doğal bir ortamda daha fazla gözlemlemeyi tercih etmişler. Bir ev yaşantısının potansiyel yeteneğini ortaya çıkarabileceğini ummuşlar. Son derece yetenekli olan Emmaline'le kan bağı sebebiyle öyle çabucak çöpe gidemeyecek kadar değerliymiş.

Juliette'in hayatının bu bir sonraki aşamasını gayet iyi biliyorum.

Juliette'in evde yaşadığı sorunları ve pek çok hareke-

tini biliyorum. Ailesinin hastane ziyaretlerini biliyorum. Polisi arayışlarını. Juliette'in çocuk ıslahevlerinde kalışlarını. Eskiden Güney California olan genel bölgede yaşamış sonra da şu an 45. Mıntıka'ya ait olan bir şehre, babamın sürekli elinin altında olabileceği bir yere yerleştirilmişti. Onun dünyadaki normal insanlar arasında yetiştirilmesi neye dönüştüğünü anlamak amacıyla polis raporları, öğretmenlerinin şikâyetleri ve tıbbi dosyalarla belgelenmekteydi. Sonunda Juliette'in ölümcül dokunuşlarının sınırlarını keşfetmek üvey anne babası olarak seçilen aşağılık insanların onu ergenlik çağının kalanı boyunca suistimal etmesi ve sonuç olarak da onu almaya seve seve razı olan Yeniden Kuruluş'a dönmesiyle sonuçlandı.

Yeniden Kuruluş –bizzat babam– onu yeniden tecride soktu. Daha fazla test yapabilmek için. Daha fazla gözlem için.

Ve dünyalarımız da işte o esnada kesişti.

Bu akşam, bu dosyalarda nihayet korkunç olduğu kadar tehlikeli de olan bir şeyin farkına varabildim: Dünyadaki tüm başkomutanlar Juliette Ferrars'ı en başından beri tanıyordu.

Büyümesini izlemişlerdi. O ve ablası Yeniden Kuruluş'a sadakatleri her şeyi bastıran psikopat anne babaları tarafından öylece verilmişlerdi. Bu kızları istismar edip güçlerini anlamaya çalışmak Yeniden Kuruluş'un dünyaya hükmetmesine yardımcı olacaktı. Diğer masum Doğal Olmayanlar'ın kullanılmasıyla Yeniden Kuruluş daha çabuk fethedip insanları ve mekânları çabucak ele geçirerek yönetebilecekti.

Kendini koca bir kıtanın hükümdarı on yedi yaşında bir kıza karşı neden bu kadar sabırlı oldukları şimdi an-

lıyorum. Bu yüzden onun yoldaş komutanlarından birini katletmesine bu kadar sessizce boyun eğmişlerdi.

Ve Juliette hiçbir şey bilmiyor. Kendisiyle nasıl oynandığına, nasıl bir ağa düştüğüne dair hiçbir fikri yok. Burada esasen hiçbir gerçek gücü olmadığını bilmiyor. Bir şeyleri değiştirme şansı olmadığını. Dünyada bir fark yaratma imkânı olmadığını. Onların gözünde bir oyuncaktan farksızdı, bundan sonra da hep öyle kalacak; kontrolden çıkmadığına emin olarak dikkatle gözlenen bilimsel bir deney olarak.

Ama kontrolden çıktı.

Juliette bir ay kadar önce onların testlerini geçemedi ve babam onu öldürmeye çalıştı. Onu öldürmeye çalıştı çünkü onun dikkat dağıtıcı bir unsura dönüştüğüne kanaat getirmişti. Düşman olmaya başlayan bu *Doğal Olmayan* için şans sona ermişti.

Yetiştirdiğimiz canavar kendi oğlumu öldürmeye çalıştı. Bana vahşi bir hayvan gibi saldırarak beni iki bacağımdan birden vurdu. Hiç böylesine bir vahşilik, böylesine gözü dönmüşlük ve insanlık dışı bir öfke görmedim. Zihni hiç uyarı vermeksizin değişiyor. Eve ilk geldiğinde hiç psikoz belirtisi göstermemişti ancak bana saldırırken her türlü akli yapıdan kopmuştu. Onun bu dengesizliğini kendi gözlerimle görmek bana ancak ve ancak yapılması gerekenden çok daha emin olmamı sağlamıştır. Bunu şu an bir kararname ve başkomutan dostlarıma bir uyarı olarak hastane yatağımdan yazıyorum. Aldığım bu yaralardan iyileşememem ve yapılması gerekeni yapamamam halinde bunu şu an bu yazıyı okuyan sizler yapmalısınız. Benim yapamadığımı siz yapın ve bu işi bitirin. Küçük kardeş başarısız bir deney olmuştur. Korkul-

duğu üzere insanlıktan kopmuştur. Daha da kötüsü Aaron'ın dikkatini dağıtan bir unsura dönüşmüştür. Âdeta toksik bir şekilde gelişen olaylarla, kendi güvenliğini tehlikeye atması için bir sebep olmaksızın Aaron umutsuzca ona çekilmektedir. Kızın onun zihnine ne yaptığını bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var, Aaron'un onu üsse getirmesine izin vererek kendi merakıma asla yenik düşmemeliydim. Ablası gibi olmaması gerçekten çok kötü. Juliette Ferrars kendi iyiliğimiz için kesip atmamız gereken tedavi edilemez bir kansere dönüştü.

ANDERSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN BİR ALINTI

Juliette Yeniden Kuruluş'a tehdit olmuştu.

Yanlış giden bir deneydi. Ve bir külfete dönüşmüştü. Yeryüzünden silinmesi gerekiyordu.

Babam da onu yok etmek için var gücüyle uğraşmıştı.

Ve şu an onun başarısızlığının diğer komutanlarda büyük merak uyandırdığını anlıyorum. Babamın günlükleri paylaşılmıştı, tüm başkomutanlar günlüklerini birbirleriyle paylaşırlardı. Altısının birden birbirlerinden haberdar olmalarının, birbirlerinin günlük yaşantısında olan bitenleri öğrenmelerinin tek yolu buydu.

Doğal olarak, babamın hikâyesini biliyorlardı. Ona olan hislerimi biliyorlardı.

Ve ellerinde Juliette'i öldürme emri var.

Ama bekliyorlar. Başka bir şey, onların bu tereddütlerinin başka bir açıklaması olması gerek diye düşünüyorum.

Belki onun rehabilite edilebileceğini düşünüyorlar. Belki Juliette'in tıpkı ablası gibi kendilerine ve davalarına hizmet edip edemeyeceğini merak ediyorlar.

Ablası.

Bir anda onun anısı hücum ediyor aklıma.

Kahverengi saçlı ve zayıf. Suyun altında kontrolsüzce sarsılıyordu. Uzun, kahverengi dalgalar yüzünün çevresinde tıpkı asabi bir yılanbalığı gibi salınıyordu. Derisinin altında tel tel elektrik kabloları geçirilmişti. Boynu ve gövdesine sürekli bağlı duran birkaç tüp vardı. O kadar uzun süredir suyun altında yaşıyordu ki onu ilk gördüğümde insana benzer bir yanı kalmamıştı. Eti süt gibiydi, pörsümüştü, garip bir O şeklinde gergince açık duran ağzına, ciğerlerine hava gönderen bir regülatör bağlanmıştı. Juliette'ten sadece bir yaş büyüktü ve tam on iki yıldır tutsaktı.

Hâlâ hayatta ama ona ne kadar hayat denirse tabii.

Juliette'in ablası olduğunu bilmiyor. Artık herhangi biri olduğunu bildiğini bile sanmıyorum. Görevime ilk atandığımda adı yoktu. Bana sadece yapacaklarım söylenmiş, ben de emirleri yerine getirmiştim. Onun kim olduğunu ya da neye gözetmenlik yapmaya atandığımı bilmiyordum. Sadece onun bir mahkûm olduğu söylenmişti –ona işkence edildiğini biliyordum– ama o zamanlar bunun kızdaki süper güçlerle ilgili olduğunu bilmiyordum. Aptalın tekiydim. Çocuktum.

Başımı arkamdaki duvara vurdum. Bir kez. Sertçe. Gözlerimi sıkıca kapadım.

Juliette gerçek bir ailesi olduğunu –korkunç, kaçık bir ailesi– ama ne olursa olsun bir ailesi olduğunu hiç bilmiyor. Ve Castle'ın sözüne inanacak olursak Yeniden Kuruluş onun için geliyor. Onu öldürmeye. Onu kendi çıkarları için kullanmaya. O yüzden harekete geçmeliyiz. Onu

uyarmam gerek, hem de mümkün olan en kısa sürede.

Ama nasıl? Bunları ona nasıl söyleyeceğim? Tüm bunlardaki payımı açıklamadan nasıl anlatacağım?

En baştan bu yana Juliette'in evlat edinildiğini biliyordum ama işleri daha kötü hâle getireceği için ona bu gerçeği hiç söylememiştim. Elimde Juliette'in biyolojik ailesinin uzun süre önce öldüğü bilgisi vardı. Ona gerçek ama ölmüş bir ailesi olduğunu söylemenin onun hayatını nasıl daha iyi bir hâle getirebilir ki diye düşünüyordum.

Ama bu, bildiğim gerçeğini değiştirmiyor işte.

Ve şimdi de itiraf etmem gerekiyor. Sadece bunu da değil, ablası hakkındaki gerçekleri de; hâlâ hayatta olduğunu, Yeniden Kuruluş tarafından işkence görmeye devam ettiğini. Benim de bu işkenceye dâhil olduğumu.

Ya da

onun sevgisini hiçbir ama hiçbir şekilde hak etmeyen gerçek bir canavar olduğumu.

Gözlerimi kapatıp elimin arkasını ağzıma bastırıyorum ve bedenimin benimle birlikte dağıldığını hissediyorum. Kendimi babamın yarattığı bu pislikten nasıl çekip çıkaracağımı bilmiyorum. İstemeden suç ortağı olduğum bu pislikten. Ortaya çıkması durumunda hayatım boyunca bir araya getirmeyi başardığım bir gıdım mutluluğu yok edecek pislikten.

Juliette beni asla, asla affetmeyecek.

Onu kaybedeceğim.

Ve bu beni öldürüyor.

Ne düşündüklerini merak ediyorum. Annemle babamın. Nerede olduklarını merak ediyorum. Şu an iyiler mi, mutlular mı, nihayet istediklerini elde ettiler mi merak ediyorum. Annemin başka bir çocuğu daha oldu mu merak ediyorum. Biri beni öldürme nezaketi gösterecek mi merak ediyorum, cehennem buradan daha mı iyidir merak ediyorum. Şu an suratım nasıl görünüyor merak ediyorum. Günün birinde yeniden temiz hava soluyabilecek miyim merak ediyorum.

Bir dolu şeyi merak ediyorum.

Bazen sırf bulabildiğim ne var ne yok sayarak günlerce uyanık kalıyorum. Duvarları sayıyorum, duvardaki çatlakları sayıyorum, el parmaklarımı, ayak parmaklarımı. Yataktaki yayları, battaniyedeki ilmekleri, odayı bir uçtan bir uca yürüyüp dönmenin kaç adım olduğunu sayıyorum. Dişlerimi, saçımdaki telleri, nefesimi kaç saniye tutabildiğimi sayıyorum.

Ama bazen o kadar yorgun düşüyorum ki artık bir şey-

ler dilemeye iznim olmadığını unutuyorum ve kendimi her zaman istediğim o tek şeyi isterken buluyorum. Sürekli rüyalarını gördüğüm o tek şeyi.

Bir arkadaşım olmasını istiyorum.

Bunu hayal ediyorum. Olsa nasıl olurdu diye hayaller kuruyorum. Gülümsemek, birinin bana gülümsemesi. Güvenebileceğim biri, bana bir şeyler fırlatmayan, ellerimi alevlere sokmayan ya da doğduğum için beni dövmeyen biri olması. Bir köşeye atıldığımı duyan, beni bulmaya çabalayan ve benden korkmayan biri.

Onları asla incitmeye kalkışmayacağımı bilen biri.

Bu odanın bir köşesine çöküp kendime sarılıyorum ve başımı dizlerime dayayıp bir ileri bir geri, ileri, geri, ileri geri sallanıyorum ve diliyorum, diliyorum, diliyorum ve ağlayarak uykuya dalan dek olması imkânsız şeylerin hayalini kuruyorum.

Bir arkadaşım olsa nasıl olurdu diye merak ediyorum.

Sonra bu akıl hastanesinde tıkılı başka kimse var mı onu merak ediyorum. Diğer çığlıklar nereden geliyor merak ediyorum.

Benden mi geliyor diye merak ediyorum.

JULIETTE'İN AKIL HASTANESİNDEKİ GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

Bu sabah bir tuhaf hissediyorum.

Çamurun içinde yürüyormuşum, kemiklerim kurşunla doluymuş gibi ağır hissediyorum, başım sanki... *Ah*...

İrkilerek kendimi geriye çekiyorum.

Başım hiç böyle külçe gibi olmamıştı.

Damarlarımda hâlâ zehirden kalanlar mı dolaşıyor acaba? Ama bugün bir şeyler yanlış geliyor. Akıl hastanesindeki anılarım aniden fazla yakın tarihli geliyor, beynimin önünden ağrı yarı bellerinden sarkıyorlar. O anıları zihnimden atmayı başardığımı sanıyordum ama hayır, yeniden buradalar işte, karanlığın içinden çıkıp gelmişler. Tam bir tecritte 264 gün. Dışarıya erişim ya da çıkış olmadan geçen yaklaşık bir yıl. Başka bir insan olmadan.

İnsan temasının sıcaklığı olmadan geçen çok, çok, çok ama çok uzun bir süre.

İster istemez titriyorum. Yukarı doğru sıçrıyorum.

Neyim var benim böyle?

Sonya ile Sara beni duymuş olmalılar ki tam önümde dikiliyorlar, sesler net ama nedense titreşimli geliyor. Duvarlardan aksediyor. Kulaklarımın çınlaması geçmiyor. Yüzlerini seçebilmek için gözlerimi kısıyorum ama aniden başım dönüyor, sağım solum şaşıyor, vücudum sanki yan dönüyor, yerde dümdüz yatıyor olabilirim ya da belki de yerde böyle dümdüz yatmam gerekiyordur ya da *ah*...

Of sanırım kusacağım...

"Kova için teşekkürler," diyorum midem bulanmaya devam ederken. Bir şekilde doğrulmaya çalışıyorum da nasıl yaptım ben de hatırlayamıyorum. Soğuk terler dökülüyorum. "Neyim var benim?" diyorum. "Beni iyileştirdiniz... İyileştirdiniz sanmıştım..."

Derken yine gidiyorum.

Başım dönüyor.

Gözlerim ışığın altında kapanıyor. Yerden tavana pencereler güneşin odaya dolmasına engel olamıyor belli ki,

elimde olmadan güneşi daha önce acaba hiç bu kadar parlak gördüm mü diye düşünüyorum. Dünyamız çöktüğünden bu yana geçen on yılda havanın son derece keskin ve ani iniş çıkışlarıyla atmosfer tahmin edilemez hâle geldi. Yağmaması gereken yerde kar yağıyor, olmayacak zamanda yağmur yağıyor, bulutlar her daim gri, kuşlar gökyüzünden silindi gitti. Bir zamanlar yemyeşil olan ağaçlar ve çimenler artık solgun ve çürümekten çıtır çıtır. Mart ayındayız, bahara girdik sayılmamıza rağmen gökyüzünde tek bir değişiklik belirtisi yok. Yeryüzü hâlâ soğuk, hâlâ buzlarla kaplı, hâlâ karanlık ve bataklık.

Yani en azından dün öyleydi.

Birisi alnıma soğuk bir bez koyuyor, tenim ben titrerken bile alev alev yandığından soğuk iyi geliyor. Kaslarım yavaş yavaş gevşiyor. Ama birinin şu parlak güneş ışığına bir çare bulması gerek. Gözlerimi kısıyorum, kapalı gözlerle bile baş ağrımı azdırıyor.

"Yaran tamamen iyileşti," dediğini duyuyorum birinin, "ama görünüşe göre zehir henüz bünyenden çıkmış değil..."

"Anlamıyorum," diyor diğer bir ses. "Nasıl olabilir bu? Onu neden tamamen iyileştiremiyorsunuz?"

"Sonya," demeyi beceriyorum. "Sara?"

"Evet?" İkiz kız kardeşler aynı anda cevap veriyorlar, telaşlı ayak seslerini fark ediyorum, yatağımın yanına koşarlarken adımları beynimde davul çalıyor sanki.

Pencereyi işaret etmeye çalışıyorum. "Şu güneş konusunda bir şey yapabilir misiniz?" diyorum. "Çok parlak."

Beni oturtuyorlar, baş dönmemin biraz geçtiğini hissediyorum. Gözlerimi büyük bir çabayla kırpıştırarak

açıyorum ki biri tam zamanında bana bir bardak su uzatıyor.

"İç bunu," diyor Sonya. "Vücudun çok susuz kaldı."

Susuzluğuma şaşırarak suyu bir çırpıda mideye indiriyorum. Bana bir bardak daha su veriyorlar. Onu da içiyorum. Başımı inanılmaz bir zorlukla kaldıracak durumda gelene dek beş bardak daha su içmem gerekiyor.

Sonunda biraz normal hissetmeye başlayınca etrafa bakınıyorum. Gözlerimi kocaman açıyorum. Başımda dayanılmaz bir ağrı var ama diğer semptomlar kaybolmaya başlıyor.

Önce Warner'ı görüyorum.

Odanın köşesinde kan çanağına dönmüş gözlerle ayakta duruyor, dünkü kıyafetleri buruş buruş olmuş, korkusunu saklamayan gözlerle bana bakıyor ki bu beni şaşırtıyor. Hiç onluk bir iş değil. Warner'ın insanların içinde duygularını gösterdiği çok enderdir.

Keşke bir şey söyleyebilsem ama doğru zaman değilmiş gibi geliyor. Sonya ve Sara, ela gözleri, esmer tenleriyle hâlâ büyük bir dikkatle bana bakıyorlar. Ama ikisi de gözüme bir farklı geliyor. Belki de onları yeraltı haricinde hiç bu kadar yakından görmediğimdendir, parlak güneş ışığında gözbebekleri iğne deliği kadar küçüldüğünden gözleri farklı görünüyor. Daha büyük. *Yeni.*

"Işık bugün bir tuhaf," diyorum elimde olmadan. "Hiç bu kadar parlak olmuş muydu?"

Sonya ve Sara önce şöyle bir pencereye sonra bana ardından da kaşlarını çatarak birbirlerine bakıyorlar. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diyorlar. "Başın hâlâ ağrıyor mu? Baş dönmesi var mı?"

"Başım beni öldürüyor," diyorum gülmeye çalışarak. "O kurşunlarda ne varmış böyle?" Başparmağım ve işaret parmağımla burnumun kemerini sıkıyorum. "Bu baş ağrısı yakında geçer mi sizce?"

"Dürüst olmamız gerekirse... Şu an neler olduğunu bilmiyoruz." Konuşan Sara.

"Yaran iyileşti," diyor Sonya, "ama belli ki zehir hâlâ zihnini etkilemeye devam ediyor. Biz sana yardım edene dek kalıcı bir hasar yarattı mı emin değiliz."

Bu cümleyi duyunca başımı kaldırıyorum. Omurgam kaskatı kesiliyor. "Kalıcı hasar mı?" diyorum. "Beynimde mi? Cidden olabilir mi böyle bir şey?"

Başlarını sallayarak onaylıyorlar. "Seni birkaç hafta boyunca yakından izleyeceğiz. Gördüğün illüzyonlar bir şey çıkmayabilir de."

"Ne?" Etrafıma bakıyorum. Hâlâ konuşmayan Warner'a bakıyorum. "Ne illüzyonu? Sadece başım ağrıyor." Gözlerimi yeniden kısarak pencerenin aksi yönüne çeviriyorum. "Off. Kusura bakmayın," diyorum gözlerimi iyice kısarak, "böyle günler görmeyeli çok oldu." Gülüyorum. "Karanlığa alışmışım sanırım." Elimi gözlerime siper ediyorum. "Bu pencerelere ciddi ciddi gölgelik takmamız gerekiyor. Biriniz hatırlatsın da Kenji'ye söyleyeyim."

Warner'ın beti benzi atıyor. Cildi donmuş gibi görünüyor.

Sonya ile Sara endişeli endişeli birbirlerine bakıyorlar.

Midem gerilirken "Ne var?" diyorum üçüne birden bakarak. "Sorun ne? Ne var da bana söylemiyorsunuz?"

"Bugün güneş yok," diyor Sonya sessizce. "Kar yağıyor yine."

"Hava kapalı ve bulutlu, tıpkı diğer günler gibi," diyor Sara.

"Ne? Ne diyorsunuz siz?" diyorum bir yandan gülüp bir yandan kaşlarımı çatarak. Güneşin sıcaklığını yüzümde *hissedebiliyorum*. Gözlerindeki doğrudan etkisini görebiliyorum, gölgeye geçtiklerinde gözbebekleri büyüyor. "Şaka yapıyorsunuz değil mi? Güneş o kadar parlak ki pencereye bakamıyorum bile."

Sonya'yla Sara başlarını iki yana sallıyorlar.

Warner iki elini ensesinde kenetlemiş, duvara bakıyor.

Kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissediyorum. "Ne yani, bir şeyler mi görüyorum?" diyorum. "Halüsinasyon mu görüyorum?"

Başlarını sallıyorlar.

"Neden ama?" diyorum paniklememeye gayret ederek. "Ne oldu bana?"

"Bilmiyoruz," diyor Sonya ellerine bakarak. "Ama bu etkilerin geçici olduğunu umuyoruz."

Nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Sakin kalmaya çabalıyorum. "Tamam. Güzel. Gitmem gerek. Gidebilir miyim? Yapacak binlerce işim var ve..."

"Belki burada biraz daha kalsan iyi olur," diyor Sara. "Seni birkaç saat daha gözlemleyelim."

Başımı iki yana sallıyorum. "Biraz hava almam gerek... Dışarı çıkmam gerek..."

"*Hayır...*"

Uyandığımdan bu yana Warner'ın ağzından çıkan ilk sözcük ve neredeyse bana bağırarak söylüyor. Sonra da elini sessiz bir özür diler gibi kaldırıyor.

"Olmaz aşkım," diyor tuhaf bir sesle. "Yeniden dışarı

çıkamazsın. Olmaz... Henüz değil. Lütfen."

Yüzündeki ifade kalbimi burmaya yetiyor.

Duruluyorum, ona bakarken nabzımın yavaşladığını hissediyorum. "Çok özür dilerim," diyorum. "Herkesi korkuttuğum için özür dilerim. Tam bir aptallık ânıydı, tamamen benim hatam. Gardımı *sadece bir anlığına* düşürdüm." İç geçiriyorum. "Biri beni izliyormuş galiba, doğru ânı bekliyormuş. Öyle ya da böyle, bir daha olmayacak."

Gülümsemeye çalışıyorum ama Warner kılını bile kıpırdatmıyor. Bana gülümsemiyor.

"Gerçekten," diyorum yeniden. "Endişelenme. Dışarıda beni öldürmek için zayıf ânımı bekleyen insanlar olduğunu bilmeliydim ama..." Gülüyorum. "İnan bana bir dahakine çok daha dikkatli olacağım. Hatta yanıma daha kalabalık bir koruma isteyeceğim."

Başını iki yana sallıyor.

Onu inceliyorum, dehşetini. Anlam veremiyorum.

Ayağa kalmak için çabalıyorum. Üzerimde sadece çoraplarla, hastane kıyafeti var, Sonya ile Sara bana hemen bir sabahlık ve terlik veriyorlar. Onlara yaptıkları her şey için teşekkür ediyorum, ellerimi sıkıyorlar.

"Bir şeye ihtiyacın olursa hemen dışarıdayız," diyorlar aynı anda.

"Yeniden çok teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek. "Ee... Garip görüntülerin," diyorum başımı işaret ederek, "durumunu size bildiririm."

Başlarını sallayıp çıkıyorlar.

Warner'a doğru belli belirsiz bir adım atıyorum.

"Hey," diyorum nazikçe. "İyileşeceğim. Gerçekten."

"Ölebilirdin."

"Biliyorum. Son zamanlarda kafam çok doluydu, doğru düzgün düşünemiyordum. Ama bir hataydı, bir daha asla yapmayacağım." Kısacık gülüyorum. "Cidden bak."

Nihayet iç geçiriyor. Omuzlarındaki gerilim rahatlıyor. Elini tüm yüzünde ve ensesinde gezdiriyor.

Ona daha önce hiç böyle görmedim.

"Seni korkuttuğum için çok üzgünüm."

"Lütfen benden özür dileme aşkım. Benim için endişelenmene gerek yok," diyor başını sağa sola sallayarak. "Asıl *ben* senin için endişeleniyorum. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Halüsinasyonlar dışında mı yani?" Yarım yamalak sırıtıyorum. "İyiyim. Bu sabah kendime gelmem bir dakikamı aldı ama şimdi çok daha iyi hissediyorum. O tuhaf görüntüler de yakın zamanda geçecektir." Kocaman gülümsüyorum, kendimden çok onun için. "Her neyse, Delalieu sempozyumda yapacağım konuşma için onunla görüşmemi istiyor, ben de gidip onu yapayım diyordum. *Yarın* olduğuna inanamıyorum." Başımı iki yana sallıyorum. "Daha fazla zaman kaybedemem. Gerçi," diyorum şöyle bir kendime bakarak, "önce bir duş mu alsam? Üstüme doğru düğün bir şeyler giyeyim."

Onu iyi hissettiğime ikna etmek için yeniden gülümsemeye çalışıyorum ama pek de konuşacak gibi durmuyor. Kan çanağına dönmüş, yorgun gözlerle öylece bana bakıyor. Onu tanımasam ağladığını düşünürdüm.

Tam ona ne sorun olduğunu soracakken o konuşup

"Tatlım," diyor

ve nedense nefesimi tutuyorum.

"Seninle konuşmam gerek."

Fısıldayarak söylüyor aslında.

"Tamam," diyorum tuttuğum nefesi bırakarak. "Konuş."

"Burada olmaz."

Midem altüst oluyor. Sezgilerim bana paniklememi söylüyor. "Her şey yolunda mı?"

Cevap vermesi uzun sürüyor. "Bilmiyorum."

Allak bullak bir kafayla gözlerimi ona dikiyorum.

O da ışıkta soluk yeşil görünen gözleriyle bana bakıyor, öyle ki bir anlığına insan gibi bile görünmüyor. Başka hiçbir şey demiyor.

Derin bir nefes alıyorum. Sakin olmaya çalışıyorum. "Pekâlâ," diyorum. "Tamam. Ama odaya gideceksek en azından önce bir duş alabilir miyim? Üstümdeki şu kumdan ve kurumuş kandan kurtulmak istiyorum."

Başını sallıyor. Herhangi bir duygu belirtisi yok hâlâ.

İşte şimdi cidden paniklemeye başlıyorum.

WARNER

Sabırsızca Juliette'in duşunun bitmesini beklerken odamızın hemen dışındaki koridoru arşınlıyorum. Kafam darmaduman. İsteri saatlerdir iç organlarımı kemiriyor. Juliette'in bana ne diyeceğini bilmiyorum. Ona söylemem gerekenlere nasıl tepki vereceğine dair hiçbir fikrim yok. Az sonra yapmam gerekenler yüzünden öyle fena dehşete düşmüş durumdayım ki birinin bana seslendiğini ta ki koluma dokunana dek duymuyorum.

Ama reflekslerim zihnimden bile önce davranıyor ve hızla arkamı dönüyorum. Eli bileğinden yakaladığım gibi arkasına kıvırıp duvara yapıştırınca Kent olduğunu görüyorum. Karşılık vermiyor, sadece gülüp onu bırakmamı söylüyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Kolunu bırakıyorum. Şaşkınım. Kafamı temizlemek için başımı iki yana sallıyorum. Özür dilemek aklıma gelmiyor.

"İyi misin?" diyor başka biri.

James. Hâlâ çocuk boyutlarında ve her nedense buna şaşırıyorum. Temkinli bir nefes alıyorum. Ellerim titriyor. 'İyi'den öteye geçemedim bir türlü, aklım da yalan söylemeyi aklıma getiremeyecek kadar karışık.

"Hayır," diyorum ona. Geriye bir adım atarak arkamdaki duvara çarpıyorum ve yere çöküyorum. "Hayır," diyorum yeniden ama bu defa kime dediğimi ben de bilmiyorum.

"Oo! Konuşmak ister misin?" diye zırvalamaya devam ediyor James. Kent ne demeye onu durdurmuyor anlamış değilim.

Başımı iki yana sallıyorum.

Ama görünüşe göre bu onu daha da cesaretlendiriyor. Yere, yanıma oturuyor. "Neden ki? Bence konuşmalısın."

"Haydi dostum," diyor Kent sonunda. "Warner'ı biraz yalnız bıraksak daha iyi olur belki."

James ikna olmuyor. Gözlerini yüzüme dikip bakıyor. "*Ağlıyor* muydun sen?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" diye atılıp başımı elimin birine yaslıyorum.

"Saçına ne oldu?"

Afallayarak Kent'e bakıyorum. "Onu alıp götürür müsün lütfen?"

"Soruya soruyla karşılık vermemelisin," diyor James bir elini omzuma koyarak. Kendi derimden fırlayıp çıkacak gibi oluyorum.

"Neden bana dokunuyorsun?"

"E bir sarılmaya ihtiyacın var gibi geldi," diyor. "Sarılmak ister misin? Üzgün olduğumda sarılmak beni her zaman iyi hissettirir."

"Hayır," diyorum keskin ve hızlı bir cevapla. "Sarıl-

mak falan istemiyorum. Üzgün de değilim ayrıca."

Kent güldü gülecek. Birkaç adım ötemizde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, duruma hiçbir şekilde yardım etmeden öylece dikiliyor. Ters ters yüzüne bakıyorum.

"İyi de üzgün görünüyorsun," diyor James.

"Şu an tek hissettiğim öfke," diyorum kaskatı bir şekilde.

"Ama şu an kesin daha iyi hissediyorsundur değil mi?" diye gülümsüyor James. Hafifçe koluma vuruyor. "Bak... Konuşmak iyi gelir demiştim."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. Yüzüne bakıyorum.

Teorisinde tamamen haklı değil ama tuhaf bir şekilde daha iyi hissediyorum. Şu an ona sinirlenmek paniğimi, düşüncelerime olan dikkatimi dağıtmama yardım etti. Ellerim duruldu. Bir nebze olsun daha sakin hissediyorum.

"Ee..." diyorum. "Böyle can sıkıcı olduğun için sağ ol."

"*Hey.*" Kaşlarını çatıyor. Ayağa kalkıyor, pantolonundaki tozları silkeliyor. "Can sıkıcı falan değilim."

"Kesinlikle çok can sıkıcısın," diyorum ona. "Hele de senin boylarında bir çocuk için. Şimdiye dek neden sessiz sakin olmayı öğrenemedin ki sen? Ben senin yaşındayken sadece biri benimle konuşursa konuşurdum."

James kollarını göğsünde bağlıyor. "Bir dakika, bir dakika... *Benim boylarımda bir çocuk için* derken neyi kastediyorsun? Ne varmış benim boyumda?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Kaç yaşındasın sen? Dokuz mu?"

"On bire gireceğim!"

"On bir yaşında biri için çok küçüksün."

Beni yumrukluyor. Sertçe hem de. Bacağımdan.

"Offfff," diye bağırıyor sonra, şu basit sesi abarttıkça abartıyor. Parmaklarını sallıyor. Bana ters ters bakıyor. "Bacağın taştan mı ne senin ya?"

"Bir dahaki sefere," diyorum, "kendi boyutlarında birini seç."

Gözlerini kısarak yüzüme bakıyor.

"Dert etme," diyorum. "Yakında boyun uzar. Ben on iki, on üç yaşıma gelene dek boy atmamıştım, sen de şayet benim gibi..."

Kent biraz sertçe öksürerek boğazını temizleyince kendimi toparlıyorum.

"Yani... Sen de, ee, abin gibiysen emin ol her şey yoluna girecektir."

James, Kent'e bakıp gülümseyince o garip yumruk unutuluyor belli ki. "Abim gibi olmayı çok istiyorum gerçekten," diyor James ışıldayan gözlerle. "Adam süper değil mi? Umarım ben de onun gibi olurum."

Yüzümü çatırdatan bir gülümseme hissediyorum. Ah şu çocuk... O benim de *kardeşim* ama bunu asla öğrenemeyebilir.

"Öyle değil mi?" diyor James gülümsemeye devam ederek.

İrkiliyorum. "Ha?"

"Adam diyorum, süper değil mi diyorum. Dünyadaki en iyi abi."

"Ah, aynen, evet," diyorum boğazıma oturup takılanı temizlerken. "Öyle tabii. Adam... harikadır. Ya da en azından ona yakın bir şey işte. Her şekilde ona sahip olduğun çok şanslısın."

Kent bana bir bakış atıyor ama bir şey demiyor.

"Biliyorum," diyor James kendinden emin bir şekilde. "Gerçekten çok şanslıyım."

Başımı sallıyorum. Midemde bir şeyler buruluyor sanki. Ayağa kalkıyorum. "Öyle, şimdi müsaade ederseniz..."

"Evet evet. Tamamdır." Kent başını sallıyor. El sallayıp veda ediyor. "Görüşürüz bir ara, değil mi?"

"Elbette."

James "Güle güle!" derken Kent onu koridora itekliyor. "Daha iyi hissettiğine sevindim!"

Nedense daha fena hissediyorum şimdi.

Odaya dönüyorum, önceki kadar panik değilim, şimdi her nasılsa daha bir kendimdeyim. Dikkatim öyle dağılmış durumda ki neredeyse içeri girerken Juliette'in banyodan çıktığını fark etmiyorum.

Üzerinde havludan başka bir şey yok.

Yanakları duştan pembeleşmiş. Bana gülümseyen gözleri kocaman, ışıl ışıl. Çok güzel. İnanılmaz derecede güzel.

"Üstüme hemen temiz bir şeyler giyeyim," diyor gülümsemeye devam ederek. "Olur mu?"

Başımı sallıyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Tepkim yetersiz kalıyor nedense. O yüzden bir an duraksıyor. Bana bakarken kaşlarını çatıyor. Sonra da bana doğru yürüyor.

Ciğerlerim iflas ediyor sanki.

"Hey."

Aklımda yalnızca ona söylemek zorunda olduklarım ve onun bunu nasıl karşılayacağı var. Yüreğimdeki ufacık, çaresiz bir umut hâlâ iyimser olmaya çabalıyor.

Hani belki anlar.

"Aaron?" Biraz daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Benimle konuşmak istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet," diyorum fısıltıyla. "Evet." Sersemliyorum.

"Bekleyebilir mi biraz?" diyor. "Sadece üzerimi değiştirene kadar."

Bana neler oluyor bilmiyorum.

Çaresizlik. Arzu. Korku.

Aşk.

Bu hatırlatıcı acı verici bir güçle vuruyor beni. Onu ne kadar sevdiğim. Tanrım, onu her şeyiyle çok seviyorum. İmkânsızlıklarıyla, öfkesiyle. Baş başa olduğumuzda bana karşı nazik oluşunu seviyorum. O sakin anlarımızda hoş ve kibar oluşunu. Beni hiç düşünmeden savunuşunu.

Onu seviyorum.

Şimdi gözünde sorularla önümde duruyor ve ben onun sonsuza dek hayatımda olmasını ne kadar çok istediğimden başka bir şey düşünemiyorum.

Yine de hiçbir şey söylemiyorum. Hiçbir şey yapmıyorum.

O da dönüp gitmiyor.

Hâlâ bir cevap beklediğini fark ediyorum.

"Evet, elbette," diyorum hemen. "Elbette bekleyebilir."

Ancak yüzümü okumaya çalışıyor. "Sorun ne?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallayarak elini tutuyorum. Nazikçe, çok nazikçe. Biraz daha yaklaşıyor ve ellerim hafifçe çıplak omuzlarına yaklaşıyor. Ufacık, basit bir hareket ama duygularının değiştiğini hissediyorum. Onu dokununca

bir anda titriyor, ellerim kollarından aşağıya iniyor, verdiği tepki duyularımı sekteye uğratıyor. Beni her defasında öldürüyor, bana verdiği her tepki, bana her dokunuşu beni her defasında nefessiz bırakıyor. Onun benim için hissettiklerini bilmek. Beni isteyişi.

Belki anlar, diye düşünüyorum. Birlikte çok şey gördük, yaşadık. Çok fazla şey atlattık. Belki bu da aşılabilir bir olaydır.

Belki anlar.

"Aaron?"

Kan damarlarıma hücum ediyor, hızlı ve sıcak. Teni yumuşacık, lavanta kokuyor. Kendime çekiyorum, yalnızca bir iki santim. Sırf ona bakmak için. Alt dudağını başparmağımla okşayıp elimi başının arkasına kaydırıyorum.

"Selam," diyorum.

Benimle burada, tam bu anda, bir anda buluşuyor.

Beni hiçbir kısıtlama, tereddüt olmaksızın öpüyor ve kollarını boynuma doluyor, öyle fazla geliyor ki duygu selinde kayboluyorum.

Üzerindeki havlu düşüyor.

Yere iniyor.

Şaşkın şaşkın geri çekilip onu süzüyorum. Kalbim göğsümde delicesine atıyor. Ne yapmaya çalıştığımı hatırlayamıyorum bile.

Öne doğru bir adım atıp parmak uçlarında duruyor ve beni tüm o sıcaklığı, tatlılığıyla sersemletiyor, onu kendime çekiyorum, onun hissiyle uyuşuyorum, onun çıplak teninin pürüzsüzlüğünde kayboluyorum. Kıyafetlerimin hepsi hâlâ üzerimde. O ise kollarımda çırılçıplak. Her na-

sıl oluyorsa aramızdaki bu fark ânı daha da gerçeküstü kılıyor. Beni hafifçe iterken öpmeye devam ediyor, kumaşların arasından vücudumu arıyor ve nefesim kesilerek yatağa düşüyorum.

Üzerime çıkıyor.

Ve sanırım o kahrolası zihnimde kayıplara karışıyorum.

JULIETTE

Bu, sanırım ölüme giden yol.

Şu an boğulup ölebilirim, asla da pişman olmam. Bu öpüşmeyle alev alabilirim ve seve seve küle dönüşürüm. Burada yaşayıp; burada, *tam burada*, onun kucağında, onun dudaklarında ölebilirim. Bana sokulurken, kalp atışları benimkiyle kaynaşmışken gözlerinde gördüğüm duyguda.

Bu. Sonsuza dek. Bu.

Beni yeniden öpüyor, ara ara aldığı nefesi tenimde sıcacık hissediyorum, onu tadıyorum; ağzını, boynunu, çenesini. Bir inlemeyle karşılık verirken çekiliyor, iç içe geçen acı ve hazla daha derinlere sokuluyor, daha sertçe, kasları geriliyor, bana yaslanan vücudu kaya gibi. Bir eli başımın arkasında, diğeri bacağımın arkasında, ikimizi birden sarıp sarmalıyor, olanaksız derecede yakınlaşırken daha önce hiç hissetmediğim olağanüstü bir zevkle boğuluyorum. Tarifi yok. Planlaması imkânsız, bilinmez bir şey. Her defası bambaşka.

Ve bugün onda hırçın ve güzel bir şeyler var, bana dokunuşunda, parmaklarının kürek kemiklerimden belimin kıvrımına doğru dolaşmasında açıklayamadığım bir şeyler var, her an buharlaşabilirmişim gibi geliyor, ilk ve son dokunuşumuz olabilirmiş gibi.

Gözlerimi kapatıyorum.

Kendimi bırakıyorum.

Bedenlerimiz birleşiyor. Ardı ardına gelen sıcak ve soğuk dalgalarıyla bir eriyorum bir tutuşuyorum, dudakları tenimde, güçlü kolları beni aşkla sıcacık sarıyor. Havada, suyun içinde, uzayda öylece asılı kalıyorum, zaman ve saatler duruyor, tüm engeller pencereden uçup gidiyor. Kendimi hiç burada, bedenlerimiz en mahrem şekilde birleşirken hissettiğim kadar güvende hissetmedim, hiç bu kadar sevildiğimi ya da korunduğumu hissetmedim.

Zamanı kavramımı yitiriyorum.

Düşüncelerimi yitiriyorum.

Sadece bunun sonsuza kadar sürmesini istediğimi biliyorum.

Bana bir şeyler söylüyor, ellerini üzerimde gezdiriyor, kulağımın dibinde söylediği sözler narin, çaresiz ve ipeksi ama göğsümde çarpan kalbimin sesinden zar zor duyuyorum. Ama görüyorum; kollarındaki kasların kasılmasında, burada, benimle kalmak için verdiği mücadelede...

Uzanıp çarşafı avuçlarken gözlerini sıkıca kapatıp yüksek sesle soluyor, yüzümü göğsüne çeviriyorum, burnumu boynunda dolaştırırken onu derin derin içime çekiyorum, kendimi ona bastırıyorum, tenimin her zerresi istek ve ihtiyaçla alev alev, sızlıyor ve

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum

Zihnimin bedenimden koptuğunu hissetsem de gözlerimin arkasında yıldızlar çakıp damarlarımdan alevler aksa da her defasında ama her defasında üstesinden geliyorum, serseme dönüyorum ama başarıyorum.

Bu, hislerden bir işkence, ölümün ve mutluluğun anlık, kısa ömürlü tadı. Gözlerimi kapatıyorum, göz kapaklarımın arkasında akkor hâlinde bir sıcaklık ışıldarken ikimizin beraber paramparça, darmadağın olup sonra da bir anda onarıldığımızı hissetmeme rağmen onun adını haykırma isteğimle savaşıyorum ve bir anda nefesi kesiliyor.

"*Juliette...*" diyor.

Onun çıplak vücuduna bakmaya bayılıyorum.

Özellikle de bu sessiz ve savunmasız anlarda. Rüyalarla gerçekliği birbirine tutturan zaman dilimleri en sevdiğim anlar. Bu çekingen farkındalığın tatlı bir yanı var; tekrar işler hâle gelmeye özenli, nazik bir dönüş. Bu dakikaları en çok, ortaya çıktıkları bu nazik anlar için sevdiğimi fark ettim. Şefkatli oluyor.

Ağır çekimde ilerliyor.

Zaman oturup usulca ayakkabılarını bağlıyor sanki.

Warner o kadar hareketsiz, o kadar yumuşak ki... Çok korunmasız. Yüzü dingin, kaşları gevşek, dudakları aralanayım mı aralanmayayım mı arasında kararsız. Gözlerini açtığı o ilk saniyeler ise en tatlısı. Bazı günler o bana bakmadan ona bakacak kadar şanslı oluyorum. Bugün onun kıpırdanışlarını izliyorum. Gözlerini kırpıştırarak açışını, kendine gelişini. Ardından beni bulduğu anda, ona baktığımı görüp aydınlanan yüzü içimde şarkılar

çaldırıyor. Sırf bana o andaki bakışıyla bile her şeyi, her şeyi anlıyorum.

Ve bugün bir şeyler farklı.

Bugün gözlerini açtığında bir anda kafası karışık görünüyor. Gözlerini kırpıştırıyor, etrafa bakınıyor, kaçmak istiyormuş da nasıl kaçacağını unutmuşçasına hızlıca doğrulup oturuyor. Bugün, ters giden bir şeyler var.

Kucağına çıktığımda donup kalıyor.

Çenesini ellerimin arasına aldığımda yüzünü çeviriyor.

Onu usulca öptüğümde gözlerini kapatıyor ve içinde bir şeyler eriyor, kemiklerinde bir şeyler çözülüyor ve gözlerini yeniden açtığında dehşete düşmüş görünüyor. Bir anda midemin bulandığını hissediyorum.

Bir şeyler çok fena hem de çok fena hâlde yanlış.

"Ne var?" diyorum sözcüklerim güçbela ses bulurken. "Ne oldu? Sorun ne?"

Başını iki yana sallıyor.

"Ben miyim?" Kalbim hızlı hızlı atıyor. "Bir şey mi yaptım?"

Gözleri alabildiğine açılıyor. "Hayır, hayır Juliette... Sen mükemmelsin. Sen... Tanrım kusursuzsun," diyor. Elini ensesine atıp tavana bakıyor.

"O zaman neden bana bakmıyorsun?"

Öyle deyince gözlerime bakıyor. Şimdi bile, bu korkuya rağmen ister istemez yüzünü ne kadar sevdiğime hayret ediyorum. Çok klasik bir yakışıklılığı var. Kesilmiş, kısacık, yumuşak saçlarına, tıraşsız yüzüne, yüzünün hatlarını çevreleyen gümüş, sarı gölgelere rağmen bile dikkat çekici bir güzelliği var. Gözleri yeşilin âdeta olanaksız bir tonunda. Pasparlak. Işıldıyor. Derken...

Kapanıyor.

"Sana bir şey söylemem gerek," diyor sessizce. Çökmüş görünüyor. Bir elini kaldırıp bana dokunuyor, parmakları gövdemin kenarında dolanıyor. Narin. Korkutucu. "Çok daha önce söylemem gereken bir şeyi."

"Ne demek istiyorsun?" Geriye düşüyorum. Çarşafın bir kısmını top yapıp sıkıca üzerime bastırırken kendimi bir anda çok savunmasız hissediyorum.

Çok fazla tereddüt ediyor. Nefesler alıp veriyor. Elini ağzına, çenesine, ensesine götürüyor...

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Vücudumdaki tüm güdüler bana kaçmamı söylüyor. Kulaklarıma pamuk tıkamamı. Konuşmaya son vermesini. Ama yapamıyorum. Donup kalıyorum.

"En başından başla," diyorum kendim de konuşabildiğime şaşırarak. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Şimdi ellerini öyle sıkıca kenetliyor ki kazara parmaklarını kırabilir diye korkuyorum.

Sonra nihayet. Yavaşça.

Konuşuyor.

"Yeniden Kuruluş sen yedi yaşındayken kampanyalarıyla halka açıldı. Ben de dokuz yaşımdaydım. Ama bunun öncesinde yıllar boyunca buluşup planlar yaptılar."

"Tamam."

"Yeniden Kuruluş'un kurucuları bir zamanlar savunma askerleri olan kadın ve erkeklerdi. Kısmen, şu anki Yeniden Kuruluş'u meydana getiren *fiili* askeri devletlerin temelini oluşturan askeri-endüstriyel kompleksin gelişiminden sorumlulardı. Bu rejim hayata geçmeden çok önce planlarını yürürlüğe sokmuşlardı. Meslekleri

silahlara ve kimsenin duymadığı teknolojiye erişmelerini mümkün kılıyordu. Son derece büyük çaplı gözetim imkânları, tam donanımlı tesisleri, dönümlerce özel arazileri, bilgiye sınırsız erişimleri vardı. Daha sen doğmadan bile önceki yıllar boyunca."

Kalbim göğsümde deliler gibi çarpıyor.

"Birkaç yıl sonra *Doğal Olmayanlar*'ı keşfettiler, Yeniden Kuruluş'un doğaüstü güçlere sahip kişileri tanımlamak için kullandığı bir terim bu. Sen beş yaşına gelirken ilk keşiflerini yaptılar," diyor ve duvara bakıyor. "Dünyaya hükmetme amaçlarını kolaylaştırıp hızlandırmak üzere yetenekli insanları toplayıp, onları kullanıp üzerlerinde test yapmaya başladılar."

"Bunlar cidden çok ilginç de," diyorum "şu an biraz korkmaya başladım, bu kısımları geçsen de benimle ilgili bölümlere gelsen."

"Tatlım," diyor sonunda gözlerime bakarak. "Bunların hepsi seninle ilgili."

"Nasıl yani?"

"Senin hayatına dair bildiğim ve sana hiç söylemediğim bir şey var," diyor yutkunarak. Konuşurken ellerine bakıyor. "Sen evlat edinildin."

Bu gerçek, gökgürültüsü gibi patlıyor.

Yataktan yuvarlanıp çarşafı üzerime sarıyorum ve ayakta öylece dikilip afallamış hâlde ona bakıyorum. Beynim alev alev yanarken sakin olmaya çalışıyorum.

"Evlat edinildim."

Başını sallayarak onaylıyor.

"Yani beni büyüten insanların, bana işkence edenlerin gerçek ailem olmadığını mı söylüyorsun?"

Başını sallıyor.

"Gerçek ailem hayatta mı peki?"

"Evet," diyor fısıltıyla.

"Ve sen bunu bana hiç söylemedin?"

Hayır, diyor hemen

Evlat edinildiğinden başka bir şey bilmiyordum, ailenin hayatta olduğunu daha dün öğrendim, diyor, *Castle, Castle söyledi bana...*

Ve sonrasında birbiri ardına gelen her gerçek tıpkı bir şok dalgası, ani, beklenmeyen bir bomba gibi içimde patlıyor...

BOM

Hayatın bir deneymiş, diyor

BOM

Bir ablan var, hâlâ hayatta, diyor

BOM

Biyolojik ebeveynlerin seni ve ablanı bilimsel araştırma için Yeniden Kuruluş'a vermiş

Derken sanki dünyanın ekseni şaşıyor da yeryüzünden fırlayıp doğruca güneşe savruluyorum

Sanki canlı canlı yanıyorum ama derim içten içe yansa da, zihnimin içi dışına çıksa da, bildiğim her şey, kim olduğum ve nereden geldiğime dair doğru bildiğim her şey *yok olsa da*

onu bir şekilde duymaya devam ediyorum

Ondan biraz uzaklaşıyorum; kafam karışık, dehşete kapılmış durumdayım, sözcükleri bir türlü çıkartamıyorum, konuşamıyorum

Bilmediğini söylüyor, söylerken sesi çatallaşıyor, yakın

zamana kadar biyolojik ailemin yaşadığını bilmediğini, Castle söyleyene kadar haberi olmadığını, bana evlat edinildiğimi nasıl söyleyeceğini bir türlü bilemediğini, nasıl karşılayacağımı bilmediğini, böyle bir acıya ihtiyacım olup olmadığını bilmediğini söylüyor ama Castle ona Yeniden Kuruluş'un benim için geldiğini söylemiş, beni geri almaya geldiklerini

ablanı da, diyor

ama artık dayanamayıp ağlıyorum, yaşlardan onu göremiyorum ve hâlâ konuşamıyorum

ablan, diyor, adı Emmaline, senden bir yaş büyük, çok ama çok güçlü, *on iki yıldır* Yeniden Kuruluş'un malı

Başımı durmadan iki yana sallıyorum

"Dur," diyorum

"Yeter."

Lütfen bunu bana yapma...

Ama durmuyor. Bilmem gerektiğini söylüyor. Artık bilmem gerektiğini... Gerçekleri bilmem gerektiğini...

BANA BUNLARI ANLATIP DURMA, diye çığlık atıyorum

Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum, diyor.

Bir ablan olduğunu bilmiyordum

Yemin ederim bilmiyordum

"Yeniden Kuruluş'un başlangıç zamanlarında yaklaşık yirmi kadın ve adam vardı," diyor, "ama sadece altı başkomutan vardı. Kuzey Amerika için seçilen ilk adam ölümcül bir hastalığa yakalandı, onun yerine babamın geçmesi düşünüldü. Ben on altı yaşımdaydım. Burada, 45. Mıntıka'da yaşıyorduk. Babam o zamanlar komutan ve naipti. Başkomutan olması demek buradan gitmesi de-

mekti, beni de yanında götürmek istedi. Annem arkada kalacaktı."

Lütfen daha fazla anlatma

Lütfen başka bir şey söyleme, diye yalvarıyorum ona.

"Onu bana bu işi vermesi için ikna edebilmemin tek yolu buydu," diyor, çaresiz görünüyor. "Burada kalmama izin vermesi için, annemi yakından gözleyebilmem için. Başkomutan olmaya yemin ettiğinde on sekiz yaşımdaydım. Sürüncemede iki yıl geçirtti bana..."

"Aaron lütfen," diyorum kendimi kaybetmişim gibi hissederken, "Bilmek istemiyorum... Senden bana anlatmanı istemedim... Bilmek istemiyorum..."

"Ablana işkence ettim," diyor çatallı, çatlak bir sesle. "Hapis tuttum. Bana onun sürekli hapsini izleyip denetlemem emredilmişti. Onu orada tutacak emirleri verdim. Her gün. Bana neden orada olduğu ya da ne sorunu olduğu hiç söylenmedi. Sadece onu orada tutmam söylendi. Bu kadar. Yirmi dört saat içinde su tankından çıktığı dört tane yirmi dakikalık arası vardı yalnızca ve çığlık atardı, onu bırakmam için bana yalvarırdı. Merhamet dilerdi ama hiç merhamet göstermedim."

Ve duruyorum

Başım dönüyor

Çarşafı üzerimden atarak koşuyorum, kaçıyorum

Kıyafetleri üzerime giyebildiğim kadar hızlı giyip yarı delirmiş, kâbusa sıkışmış bir hâlde odaya döndüğümde onu da yarı giyinik buluyorum; üzerinde gömlek yok, sadece pantolonu. Bir elim ağzımı örtmüş, başımı iki yana sallayarak şoka uğramış bir şekilde ona bakarken konuşmuyor, yüzüme yaşlar düşerken ne diyeceğimi bilmiyo-

rum, ona bir şey söyleyemediğim hiç olmamıştı, şimdiye kadar hiç...

"Çok fazla," diyorum boğulurcasına konuşarak. "Bu çok fazla... Çok fazla..."

"*Juliette*..."

Başımı sağa sola sallarken titreyen ellerle kapıya uzanıyorum

"*Lütfen*," diyor, gözyaşları sessizce yüzüne sızıyor, gözle görülür şekilde titrerken "Bana inanmalısın. Çok küçüktüm. Aptaldım. Çaresizdim. O zamanlar uğruna yaşanacak bir şey olmadığını düşünüyordum, gözümde annemi kurtarmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu, onu burada tutmak, yanında olmak için her şeyi yapmaya hazırdım..."

"Bana yalan söyledin!" diye patlıyorum, ondan uzaklaşırken öfkeden gözlerim sıkı sıkıya kapanıyor. "Bana bunca zamandır yalan söyledin, bana *yalan* söyledin, her şey hakkında..."

"Hayır," diyor baştan aşağıya korku ve umutsuzlukla. "Senden sakladığım tek şey anne babanla ilgili gerçekti, yemin ederim..."

"Bunu benden nasıl saklarsın? Bunca zamandır, bunca şey olurken sen bana *yalan* söyledin..."

Başını iki yana sallarken *hayır, hayır, aşkım, sana olan aşkım asla bir yalan olmadı*, diyor.

"O zaman ne demeye bana daha önce söylemedin? Neden benden sakladın?"

"Ailenin uzun zaman önce öldüğünü sanıyordum... Bunu öğrenmenin sana yardımcı olmayacağını düşündüm. Onları kaybettiğini bilmek seni sadece fazla incitir

diye düşündüm. Bilmiyordum," diyor başını sağa sola sallayarak, "asıl anne baban ya da ablanla ilgili hiçbir şeyi bilmiyordum, lütfen inan bana, yemin ederim düne kadar bilmiyordum..."

Göğsü öyle sertçe kalkıp iniyor ki gövdesi öne eğiliyor, ellerini dizlerine koyup nefes almaya çalışıyor ve "Çok özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim," derken, fısıldarken yüzüme bakmıyor.

"Kes artık... Konuşma..."

"Lütfen..."

"Na... Nasıl?.. Sana yeniden nasıl güveneceğim ben?" Gözlerim dehşetle irice açılıyor ve ondan ikimizi de kurtaracak bir yanıt bekliyor ama hiçbir yanıt gelmiyor. Gelemiyor. Beni elimde bir hiçle öylece bırakıyor. "Bir daha nasıl eskisi gibi olacağız?" diyorum. "Benden tüm bunları unutmamı nasıl beklersin? Ailemle ilgili yalan söylediğini? Kardeşime işkence ettiğini? Senin hakkında bilmediğim çok şey var." Sesim kısılıyor, çatlıyor. "Çok şey var... Ve ben... Yapamam... Bunu yapamam."

Başını kaldırıyor, olduğu yerde kalakalarak bana nihayet bu olay hiç olmamış gibi davranamayacağımı, güvenemediğim biriyle devam edemeyeceğimi anlamış gibi bakıyor ve görüyorum, gözlerindeki umudu görebiliyorum. Elleri başının arkasında, çenesi gevşiyor, şoka uğramış yüzü bir anda soluyor ve kendinde olmayan, yalvaran biçare gözlerle bana doğru bir adım atıyor

ama gitmem gerek

Koridora koşuyorum ve ta ki oraya varıncaya dek nereye gittiğimi ben de bilmiyorum.

WARNER

İşte bu...

Bu ıstıraptır.

Kalbim kırıldı dediklerinde bahsettikleri bu. Önceden nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum. Kalbimin kırılmasının nasıl bir his olduğunu gayet iyi biliyorum sanıyordum ama şimdi... Ne demek olduğunu şimdi anlıyorum.

Peki önceden? Juliette benimle Kent arasında karar veremediği zamanlar? O acı neydi? O acı çocuk oyuncağıydı.

Ama bu.

Bu acı verici. Bu, büsbütün, katıksız işkence. Ve bu acı için kendimden başka suçlayacak kimse yok, bu da kızgınlığımı kendimden başka bir yere yönlendirmemi imkânsızlaştırıyor. Daha önce iyi şekilde bilgilendirilmemiş olsaydım kalp krizi geçirdiğimi düşünürdüm. Üstümden tır geçmiş de göğsümdeki tüm kemikleri kırmış gibi hissediyorum, şimdi de gelip buraya sıkıştı, ağırlığıyla

ciğerlerimi eziyor. Nefes alamıyorum. Doğru düzgün görmüyorum bile.

Kalbim kulaklarımda zonkluyor. Kanım beynime o kadar hızlı akıyor ki bir yandan sıcak basarken bir yandan başım dönüyor. Suskunluğa boğuldum, kemiklerime kadar uyuştum. Vücudumu ortadan ikiye yaran kocaman, dayanılmaz bir baskıdan başka bir şey hissetmiyorum. Başım duvarda. Kendimi sakinleştirmeye, nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Mantıklı düşünmeye çalışıyorum.

Bu bir kalp krizi değil, diyorum kendime. *Kalp krizi değil.*

Biliyorum.

Panik atak geçiriyorum.

Daha önce de bir kere olmuştu, o zaman acı, kâbustan fırlamışçasına, yoktan çıkmışçasına hiçbir uyarı vermeden gelivermişti. Gecenin ortasında dile getiremediğim aşırı bir korkuya kapılarak uyanmıştım, su götürmez şekilde ölüyor olduğuma inanmıştım. Nihayetinde geçip gitti ama o yaşadıklarım peşimi hiç bırakmadı.

Ve şimdi de bu...

Hazırlıklıyım sanıyordum. Bugünkü konuşmanın olası sonuçlarına kendimi hazırladığımı düşünüyordum. Yanılmışım.

Beni yiyip bitirdiğini hissedebiliyorum.

Bu acı.

Hayatım boyunca ara ara çeşitli kaygı nöbetleri atlattım ama genelde idare etmesini becerebildim. Geçmişte yaşadıklarım her zaman işle ilgili olmuştu. Babamla. Gel gör ki büyüdükçe güçlendim ve tetikleyicilerimi kontrol

etmenin yollarını buldum, zihnimde güvenli yerler buldum, kendimi bilişsel davranışçı terapilerle eğittim. Zamanla, başa çıkmayı öğrendim. Kaygı nöbetleri çok daha az sıklıkta ve şiddette gelmeye başladı. Nadiren başka bir şeye dönüşüyordu. Bazen de tamamen kontrolümden çıkıp gidiyordu.

Ancak bu defa kendimi nasıl koruyacağımı bilmiyorum.

Şu an bununla mücadele edebilecek kadar güçlü müyüm bilmiyorum, hele de artık neyle mücadele ettiğimi bilmezken. Ellerim göğsümdeki ağrının üzerinde, yere sırtüstü yığılıp kalmış durumdayken bir anda kapı açılıyor.

Kalbimin yeniden atmaya başladığını hissediyorum.

Başımı hafifçe kaldırıp bekliyorum. Umuda karşı umut ediyorum.

"Hey dostum ne cehennemdesin sen?"

Başımı homurdanarak geri bırakıyorum. Onca insan arasından gelene bak.

"*Merhaba?*" Ayak sesleri. "Burada olduğunu biliyorum da oda neden bu kadar darmadağınık? Her yerde kutular, çarşaflar..."

Sessizlik.

"Dostum, neredesin? Daha şimdi Juliette'i gördüm, kafayı yemiş gibiydi ama bana nedenini söylemedi, o kıllı kıçının buralarda bir yere saklandığını bili..."

Derken geliyor.

Botları hemen başımın dibinde.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor.

"Selam," diyorum. Şu an tek diyebileceğim bu.

Kenji afallamış bir hâlde bana tepeden tepeden bakıyor.

"Acaba ne demeye yerde yatıyorsun böyle? Neden üzerinde hiçbir şey yok?" Sonra durup "Bir dakika, bir dakika... Ağlıyor muydun sen?" diyor.

Gözlerimi kapatıp ölmek için dua ediyorum.

"Ne oluyor burada ya?" Sesi birden öncekinden daha yakın geliyor, yanıma çömelmiş olsa gerek. "Neyin var dostum?"

"Nefes alamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Ne demek nefes alamıyorum? Ne yaptı, seni yine mi vurdu?"

Bunu hatırlamak göğsüme mızrap gibi saplanıyor. Yepyeni, keskin mi keskin bir acı.

Off, bu heriften nefret ediyorum.

Güçlükle yutkunuyorum. "Lütfen. Git."

"Ee, hayır." Yanıma otururken çıkardığı hışırtıları duyuyorum. "Ne oluyor?" diyor vücudumu göstererek. "Şu an tam olarak ne yaşıyorsun?"

Sonunda pes ediyorum. Gözlerimi açıyorum. "Panik atak geçiriyorum, seni bir boktan anlamaz pislik herif." Nefes almaya çalışıyorum. "Ve şu anda gerçekten biraz yalnız kalmak istiyorum."

Kaşları havaya kalkıyor. "Şu an ne geçiriyorsun, ne geçiriyorsun?"

"Panik." Nefes alıyorum. "Atak."

"O ne be?"

"İlaçlarım var. Banyoda. *Zahmet olmazsa...*"

Bana tuhaf tuhaf bakıyor ama dediğimi yapıyor. Bir saniye sonra elinde doğru şişeyle dönünce rahatlıyorum.

"Bu mu?"

Başımı sallıyorum. Aslında bu ilacı daha önce hiç al-

madım ama doktorun isteğiyle ilacı elimin altında tutuyordum. Acil durumlar için.

"Biraz da su ister misin?"

Başımı iki yana sallıyorum. Titreyen ellerle şişeyi elinden çekip alıyorum. Doğru dozu hatırlamıyorum ama bu kadar ciddi atağı da nadiren geçiriyorum, diye akıl yürütüyorum. Ağzıma üç hap atıp zar zor yutuyorum ve dilimde iğrenç, acı bir tat duyuyorum.

İlaç sihrini yapmaya başladıktan sonra birkaç dakika içinde o hayali tır göğsümden nihayet kalkıyor. Kaburgalarım sihirli bir şekilde birleşip kendi kendilerini dikiyorlar. Ciğerlerim işini yapmaya başlıyor.

Bir anda gevşiyorum. Bitkin düşüyorum.

Duruluyorum.

Kendimi çekip tökezleyerek ayağa kalkıyorum.

"Şimdi bana burada neler olduğunu söylemek ister isin *acaba*?" Kenji hâlâ göğsünde kavuşturduğu kollarıyla bana bakıyor. "Yoksa korkunç bir şeyler yaptığını varsayarak ağzını burnunu mu dağıtayım?"

Kendimi aniden çok yorgun hissediyorum.

Göğsümden ağrı bir kahkaha yükselir gibi oluyor ama nereden çıkıyor ben de bilmiyorum. Kahkahaya karşı koymayı beceriyorum becermesine de şapşal, açıklaması güç gülümsemeyi saklayamıyorum. "Ağzımı burnumu dağıt bence."

Doğru şeyi söylememişim.

Kenji'nin yüz ifadesi değişiveriyor. Gözleri aniden samimi bir endişeyle doluyor ve çok mu şey söyledim diye merak ediyorum. İlaçlar beni yavaşlatıyor, duyularımı yumuşatıyor. Elimle ağzıma dokunuyorum, kapalı kal-

maları için yalvarıyorum. Çok fazla ilaç almamışımdır umarım.

"Hey," diyor Kenji kibarca. "Ne oldu?"

Başımı iki yana sallıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. "Ne mi oldu?" Bu defa ciddi ciddi basıyorum kahkahayı. "Ne oldu, ne oldu..." Gözlerimi sadece "Juliette benden ayrıldı," diyecek kadar açıyorum.

"*Ne?*"

"Sanırım öyle yani." Duruyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Bir parmağımı çeneme hafifçe vuruyorum. "Tahmin ediyorum bu yüzden buradan çığlıklar atarak kaçıp gitti."

"İyi de... Senden neden ayrıldı? Neden ağlıyordu?"

Bunun üzerine yine gülüyorum. "Çünkü ben," diyorum kendimi işaret ederek, "bir canavarım."

Kenji'nin kafası karışmışa benziyor. "Bu yeni bir şey değil ki?"

Gülümsüyorum. Adam komik bence. Komik yani.

"Gömleğimi nereye koydum ben?" diye mırıldanırken bir anda bambaşka bir şekilde uyuşuyorum. Kollarımı göğsümde bağlıyorum. Gözlerimi kısıyorum. "Hımm. Gömleğimi görüyor musun bir yerde?"

"Dostum, sarhoş musun sen?"

"Ne?" Elimi havada sallıyorum. Gülüyorum. "İçmem ben. Babam alkolik bilmiyor muydun? Ben öyle şeylere elimi sürmem. Bir dakika pardon..." Bir parmağımı kaldırıyorum. "*Alkolikti*. Öldü şimdi. Bayağı bayağı öldü."

Kenji'nin keskin bir nefes aldığını duyuyorum. Yüksek sesli ve bir garip sonra da fısıltıyla "Vay anasını," diyor. Bu dediği, duyularımı bir saniyeliğine keskinleştirmeye yetiyor.

Ona dönüyorum.

Dehşete kapılmış görünüyor.

"Ne var?" diyorum bıkkın bıkkın.

"Sırtına ne oldu?"

"Ha." Kızarak başımı çeviriyorum. "Bu mu?" Sırtımın şeklini bozan bir dolu, bir dolu yara var. Derin bir nefes alıyorum. Veriyorum. "Bunlar sevgili yaşlı babamdan doğum günü hediyeleri."

"*Babandan* doğum günü hediyesi mi?" Kenji gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıyor. Etrafına bakınarak boşluğa bir şeyler söylüyor. "Hangi pembe dizinin ortasına düştüm ben ya?" Elini saçlarından geçirip "Neden sürekli insanların kişisel saçmalıklarına bulaşıp duruyorum ben? Neden bir türlü kendi derdimle uğraşamıyorum ki? Ne demeye şu ağzımı kapalı tutamıyorum?" diyor.

"Var ya," diyorum başımı hafifçe eğerek, "ben de aynı şeyi hep merak ediyorum."

"Kapa çeneni."

Kocaman gülümsüyorum. Otuz iki diş, ışıl ışıl.

Kenji'nin gözleri bir anda şaşkınlıkla kocaman açılıyor ve kahkahayı basıyor. Yüzüme doğru başını sallayıp "Ayy gamzeleri de varmış. Hiç bilmiyordum. Ne şeker."

"Kes sesini." Kaşlarımı çatıyorum. "Git haydi."

Kenji'yi daha bir gülme alıyor. "Bence şu zımbırtıdan çok fazla aldın sen," diyor yerde bıraktığım şişeyi alırken. Şöyle bir etiketine bakıyor. "Üç saatte bir, bir tane alman gerekiyormuş." Yine gülüyor. Bu defa daha yüksek sesle. "Of ya, şu an yarı beline kadar belaya bulanmış olmasan videoya çekerdim bunları."

"Çok yorgunum, o yüzden lütfen doğruca cehenneme git haydi."

"Deli misin ya? Çılgın şov var burada. Kaçırır mıyım hiç?" Duvara yaslanıyor. "Ayrıca senin şu sarhoş kıçın bana J ile neden ayrıldığınızı söylene kadar şuradan şuraya gitmem."

Başımı iki yana sallıyorum. Sonunda bir gömlek bulup üstüme geçiriyorum.

"Evet evet, geçir şunu bir sırtına."

Ona ters ters bakıp yatağa çöküyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

"Ee?" diyor yanıma oturarak. "Patlamış mısır getireyim mi? Neler oluyor bakalım?"

"Gizli bilgi."

Kenji haydi oradan dercesine bir ses çıkarıyor. "Gizli bilgi olan ne? Ayrılma sebebi mi gizli bilgi? Yoksa gizli bir bilgi üzerine mi ayrıldınız?"

"Evet."

"E dökül biraz!"

"Ayrıldık," diyorum yüzüme bir yastık kapatarak. "Az önce de dediğim gibi, ona verdiğim *gizli bilgi* yüzünden."

"Ne? Neden? Hiçbir ifade etmiyor bu." Duruyor. "Tabii..."

"Ah güzel, o küçük beynindeki küçük jetonun düşmeye başladığını duyuyorum resmen."

"Ona bir konuda yalan mı söyledin?" diyor. "Ona söylememen gereken bir konuda. Hani *onunla* ilgili... gizli bir bilgi gibi."

Elimi öylesine havada sallıyorum. "Adam zehir, zehir."

"Boka sarmış ya."

"Aynen," diyorum. "Hem de ne sarmak."

Uzun uzun, güçlü bir nefes alıyor. "İşler ciddi gibi."

"Tam bir aptalım ben."

Boğazını temizliyor. "Hımm, bu defa cidden sıçtın desene."

"Öyle oldu maalesef."

Sessizlik çöküyor.

"Bir dakika ya, bu çarşaflar falan ne diye yerdeydi?"

Bunun üzerine yüzümdeki yastığı çekiyorum. "Sence neden acaba?"

Bir anlık bir duraksamanın ardından, "Of yapma dostum ya, hay ben bu işe." Kenji tiksinerek yataktan fırlayıveriyor. "Neden oturmama izin verdin ki?" Odanın diğer ucunda sinirli sinirli yürüyor. "Siz var ya... Of Tanrım... Bu hiç de iyi de..."

"Büyü biraz."

"*Büyüğüm* zaten." Suratını büzüştürerek bana bakıyor. "Ama yani, Juliette benim kardeşim gibi, bu haltı düşünmek istemiyorum..."

"Eh dert etme," diyorum ona. "Bir daha olmayacaktır zaten."

"Aman, tamam, tamam drama bağlama, sakinleş. Sonra da neymiş şu gizli iş anlat bakalım."

JULIETTE

Kaç, dedim kendime.

Ciğerlerin çökene, rüzgâr lime lime olmuş kıyafetlerini kamçılayana dek, arka plana karışan bir leke olana dek koş.

Koş Juliette, daha hızlı koş, kemiklerin kırılana, bacakların kopana, kasların körelene, kalbin durana dek koş, kalbin zaten göğsüne fazla büyük geliyordu, çok uzun zamandır fazla hızlı atıyordu, koş.

Koş koş koş ta ki artık arkanda onların ayak seslerini duyamadığın noktaya gelene dek koş. Yumrukları inip bağrışları havaya karışına dek koş. Gözlerini aç, ağzını kapat, gözlerine hücum eden yaşları engelle, öyle koş. Koş Juliette.

Düşüp ölene dek koş.

Onlar seni yakalamadan önce dursun kalbin. Onlar sana dokunmadan önce.

Koş, dedim.

JULIETTE'İN AKIL HASTANESİNDEKİ GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

Ayaklarım sert, sıkışmış toprağa vura vura ilerliyorum, her bir sabit ayak sesim ciğerlerime elektrik şoku gibi bir acı iletiyor. Ciğerlerim yanıyor, nefeslerim hızlanıp keskinleşiyor ama bu yorgunluğu itip geçiyorum, kaslarım uzun zamandır çalıştıklarından daha çok çalışıyor ve hareketi kesmiyor. Bu işlerde hiçbir zaman iyi değildim. Her zaman nefes almada sorun yaşardım. Ama üsse geldiğimden bu yana pek çok kardiyo ve ağırlık çalışması yapıyordum, çok daha güçlüyüm artık.

Bugün o çalışmalar meyvesini veriyor.

Daha şimdiden birkaç kilometre kat ettim, yolun çoğunu panik ve öfkeyle almıştım ama şimdi ivmemi sürdürmek için kendi direncimi kırmam gerek. Duramam. Durmayacağım.

Yeniden düşünmeye hazır değilim henüz.

Rahatsız edici derece güzel bir gün bugün, güneş tepede parlıyor, kuşlar kısmen çiçeklenmiş ağaçların dallarında neşeyle ötüyor ve kanatlarını engin, mavi göğe doğru çırpıyor. Üzerimde ince, pamuklu bir tişört var. Lacivert bir kot. Spor ayakkabı. Saçım açık ve uzun, sırtıma dalgalar düşüyor, rüzgârla bir savaşa tutuşmuşum. Yüzümde güneşin sıcaklığını hissedebiliyorum, sırtımdan akan ter damlalarını hissedebiliyorum.

Bu cidden gerçek olabilir mi? diye merak ediyorum.

Birisi beni o zehirli kurşunlarla kasten mi vurdu? Bana bir şey anlatmaya çalışmak için mi?

Yoksa halüsinasyonlarım büsbütün farklı bir sorun mu?

Gözlerimi kapatıp ayaklarımı daha da kuvvetli itiyorum, daha da hızlanıyorum. Henüz düşünmek istemiyorum. Durmak istemiyorum.

Durursam zihnim beni öldürebilir.

Yüzüme ani ve kuvvetli bir rüzgâr vuruyor. Yeniden gözlerimi açıp nefes almayı hatırlıyorum. Denetimsiz bölgeye geldim, gücüm zirvesinde, içimde şu an bile aralıksız şekilde enerji vınlıyor. Eski dünyanın caddeleri asfaltla kaplı ama yer yer çukurlar, su birikintileri var. Binalar terk edilmiş, uzun ve soğuk görünüyorlar, elektrik telleri bitmemiş şarkıların porteleri gibi gökyüzüne boylu boyunca gerilmiş, ikindi ışığında hafiften sallanıyorlar. Yıkık dökük bir üstgeçitten geçiyorum, art arda, iki yanı bakımsız, budanmamış palmiye ağaçlarıyla süslü, ferforje tutamaçları pürüzlü, boyaları soyulmuş beton merdivenlerden iniyorum. Birkaç küçük yola girip çıkıyorum sonra dört bir yanımdan on iki şeritli ve orta yerinde yarısı yıkılmış dev bir metal yapının olduğu eski bir otoyolun iskeletiyle çevreleniyorum. Gözlerimi iyice kısınca, üç tane devasa yeşil tabela sayıyorum, sadece ikisi hâlâ sağlam. Kelimeleri okuyorum...

405 SOUTH LONG BEACH

ve duruyorum.

Öne doğru kapaklanırken dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimi başımın arkasında kenetliyorum ve yere yuvarlanmamak için uğraşıyorum.

Nefes alıyorum.

Veriyorum.

Tekrar tekrar, üst üste.

Başımı kaldırıp etrafa bakınıyorum.

Hemen yakınımda eski bir otobüs duruyor, tekerleklerinin çoğu durgun suya batmış, aynı kendi pisliğine bulanmış başıboş bir çocuk gibi çürümüş, yer yer paslan-

mış. Kırık dökük kaldırımdan kalanlar otoyol tabelaları, kırılmış camlar, parçalanmış lastikler, tampon parçalarıyla talan olmuş durumda.

Güneş beni bulup hiçliğin ortasında durmuş savaş veren bir kızın tepesindeki spot ışığı gibi yüzüme doğru parlarken onun odaklanmış sıcak ışınlarıyla içten içe eriyorum ve beynim dünyaya giren bir asteroit gibi bedenime yetişirken sessizce yığılıyorum.

Derken kafama dank ediyor...

Hatırlatıcılar birer yankı gibi

Anılar boğazımdaki eller gibi

Orada işte

Orada işte

yine yeniden paramparça

Kirli otobüsün arkasında kıvrılıp bir elimle ağzımı kapatarak çığlıklarımı hapsetmeye çalışıyorum ama dudaklarımdan kaçmak için can atarken akmasına bir türlü izin veremediğim yaşlarla boğuşuyor ve...

Nefes al

Vücudum biriken duygularla sarsılıyor.

Yemek borumdan yukarı midem kalkıyor.

Git, diye fısıldıyorum ama sadece içimden

Git, diyorum

Lütfen öl

Geçmişimdeki o küçük, korkmuş kızı içimde bir yerlerde onun ve korkularının mühürlenip özenle saklandığı, bilinmeyen bir zindanda zincirlemiştim.

Hatıraları boğulmuştu.

Öfkesine aldırış edilmemişti.

Onunla konuşmuyorum. Ondan tarafa bakmaya bile

kalkışmıyorum. Ondan *nefret* ediyorum.

Ama şu an ağladığını duyabiliyorum.

Şu an onu, bir diğer versiyonumu görebiliyorum, kirli tırnaklarını kalbimin odacıklarına geçiriyor, kanatıyor. İçime ulaşıp onu iki elimle çekip çıkarabilsem çıkarırdım.

O küçük bedenini ikiye ayırırdım.

Parçalanmış organlarını denize atardım.

İşte anca o zaman ondan tamamen ve gerçekten kurtulurdum, ruhumdaki tüm lekelerini sonsuza dek temizlemiş olurdum. Ama bir türlü ölmek istemiyor. Bir yankı gibi yanı başımda. Kalbimin ve zihnimin odalarında dolaşıyor, özgürlük şansı için onu ne kadar öldürmek istesem de yapamıyorum. Hayaleti boğmaya çalışmak gibi bir şey bu.

Öyle olunca ben de gözlerimi kapatıp cesur ol diye yalvarıyorum kendime. Derin derin nefesler alıyorum. İçimdeki o bozuk, parçalanmış kızın dönüştüğüm her şeyi bir solukta içine çekmesine izin veremem. Başka bir versiyonuma geri dönemem. Duygusal bir depremin ardından dağılıp parçalanmayacağım, bir daha olmaz.

Peki nereden başlayacağım?

Bunlarla nasıl başa çıkacağım? Bu son haftalar benim için zaten yeterince zordu, uğraşacak çok konu, aynı anda idare edecek çok iş vardı. Yetersiz olduğumu, bu işlerin boyumu fersah fersah aştığını itiraf etmek zor oldu ama yaptım. Bütün bunları, zaman ve deneyim gerektirecek bu yeni hayatı, yeni dünyayı tanımaya istekliydim. Tüm dikkatimi işime vermeye, ekibime güvenmeye, diplomatik olmaya çabalamaya istekliydim. Ama şimdi her şeyi göz önüne alınca...

Tüm hayatım bir deneymiş.

Bir kardeşim var. Ablam. Bambaşka bir ailem, bana beni evlat edinenlerden farklı davranmayan, vücudumu bilimsel bir deneyden başka bir şey değilmişim gibi araştırma için bağışlayan bir biyolojik ailem var.

Anderson ve diğer başkomutanlar en başından beri beni biliyorlarmış. Castle hakkımdaki gerçeği biliyormuş. Warner evlat edinildiğimi biliyormuş.

Ve şimdi bir de en çok güvendiklerimin bana yalan söylediğini, beni büyük bir ustalıkla idare ettiklerini bilmek çıktı...

Herkes beni *kullanıyormuş*...

Bu, ciğerlerimi deşip ani bir çığlık olarak çıkıyor. Hiç uyarmadan, izin almadan göğsümü burarak çıkıyor, öyle yüksek sesli, öyle sert ve hırçın bir çığlık ki dizlerimin üstüne çöküyorum. Ellerimi kaldırıma bastırıyorum, başım bacaklarımın arasına kıvrılıyor. Istırabımın sesi rüzgârda kaybolup bulutlara karışıyor.

Ama burada, bacaklarımın arasında yer çatlayıveriyor.

Şaşkınlıkla sıçrayarak yere bakıyorum ve hızla arkama dönüyorum. Birden bu çatlağın daha önce burada olup olmadığını hatırlayamıyorum.

Hayal kırıklığımın kuvveti ve yaşadığım kafa karışıklığı beni otobüse götürüyor, arka kapılarına yaslanıp tuttuğum nefesi bırakarak başımı yaslayacak bir yer arıyorum ancak ellerim ve başım otobüsün dışı kâğıttan yapılmışçasına içeri göçüyor ve sertçe kirli yere düşüyorum, ellerim ve dizlerim olduğu gibi metal zemine geçiyor.

Niyeyse bu beni daha da kızdırıyor.

Gücüm kontrolden çıkıyor, pervasız zihnim ve vahşi düşüncelerimle iyiden iyice körükleniyor. Enerjime Kenji'nin bana öğrettiği şekilde odaklanamıyorum, enerji her yerimde, tüm etrafımda, içimde, dışımda ve sorun şu ki artık umurumda değil.

Umursamıyorum, şu an değil.

Hiç düşünmeden uzanıp otobüsün koltuklarından birini cıvatalarından söktüğüm gibi hızla ön camdan fırlatıp atıyorum. Cam tuzla buz olup her yere saçılıyor; büyük bir parçası gözüme çarpıyor, birkaç tanesi açık duran, öfkeli ağzıma giriyor, bir elimle koluma batmış, minik buz parçaları gibi parıldayan küçük taneleri alıyorum. Ağzımdakileri tükürüyorum. Gömleğimdeki parçaları çıkarıyorum. Sonra da göz kapağıma batan birkaç santimlik camı çıkarıp yere atıyorum, ufak bir çatırtı çıkarıyor.

Göğsüm kalkıp iniyor.

Ne, diyorum bir koltuk daha çıkararak, *yapıyorum ben şu an?* O koltuğu da doğruca pencereden atarak daha çok cam kırıp daha çok metal parçalıyorum. İçgüdüsel olarak kolumu kaldırarak yüzümü uçan parçalardan koruyorum ama bir milim kıpırdamıyorum. Önemsemeyecek kadar çok öfkeliyim. Şu an acı hissedemeyecek kadar güçlüyüm. Camlar üzerimden sekiyor. Jilet keskinliğinde çelik şeritler derime çarpıp sıçrıyor. Keşke bir şeyler hissetseydim. Herhangi bir şey.

Ne yapıyorum?

Duvarı yumrukluyorum ama rahatlatmıyor, ellerim doğruca içine giriyor. Sandalyenin tekini tekmeliyorum ama bana mısın demiyor, ayaklarım kıytırık döşemeyi delip geçiyor. Kısmen öfkeyle, kısmen kalp kırıklığıyla ye-

niden çığlık atıyorum, bu defa da tavanda oluşan uzunca ve tehlikeli çatlakları görüyorum.

Bak bu yeni işte.

Ama daha bunu düşünmeye fırsat bulamadan otobüs aniden, sallanarak kabarıyor ve kuvvetli bir sarsıntıyla yarılıp ortadan ikiye ayrılıyor.

İki yarısı iki yanıma devrilirken geriye tökezliyorum. Parçalanan metal ile ıslak, pis cam yığınlarının arasına düşüyorum, afallayarak yuvarlanıyorum.

Ne oldu böyle anlamıyorum.

Yeteneklerimi, özellikle de gücümü yansıtabildiğimi biliyordum da sesimin herhangi yansıtıcı bir gücü olduğundan haberim yoktu. Eski dürtülerim bunu biriyle konuşsaydım diyor fakat artık konuşacak kimsem yok.

Warner söz konusu bile değil.

Castle da suç ortağı.

Ya Kenji, *Kenji'nin durumu ne?* O da ailemi, ablamı biliyor muydu? Castle kesin ona söylemiştir herhalde, değil mi?

Sorun şu ki artık hiçbir şeyden emin olamıyorum.

Güvenecek kimse kalmadı.

Ancak bu cümle –bu basit düşünce– bir anda bana bir anıyı hatırlatıyor. Ulaşmam gereken puslu bir anıyı. Ellerimle tutup çekiyorum. Bir ses? Bir kadın sesi hatırlıyorum şimdi. Bana bir şey söylüyor...

Nefesim kesiliyor.

Nazeera'ydı. Dün gece. Medikal bölümünde. Oydu. Sesini, uzanıp eline dokunduğumu hatırlıyorum, o sürekli taktığı metal muştayı hatırlıyorum ve...

"*...güvendiğin insanlar sana yalan söylüyor... Diğer başkomutanların tek istekleri seni öldürmek,*" demişti.

Bir anda hızla arkama dönerek bir türlü adlandıramadığım bir şey arıyorum.

Nazeera beni uyarmaya çalışmıştı. Dün gece... Beni doğru düzgün tanımamasına rağmen bana gerçeği herkesten önce söylemeye çalışmıştı.

İyi de neden?

Tam o esnada sert ve gürültülü bir şey yolu kapatan yamulmuş çeliğin üzerine kuvvetlice iniyor. Eski otoyolun tabelaları sarsılarak sallanıyor.

Doğruca olayın olduğu yere bakıyorum. Resmen gerçek zamanlı seyrediyorum, kare kare ama buna rağmen gördüklerim karşısında öyle bir şoka uğruyorum ki nutkum tutuluyor.

Gelen Nazeera, yerden on beş metre kadar yüksekte, 10 EAST LOS ANGELES tabelası üzerinde sakince oturmuş bana el sallıyor. Omuzlarına tam oturmuş bir silah kılıfına bağlı bol, kahverengi deri bir başlık takmış. Deri başlık saçlarıyla beraber gözlerini de örtüyor, öyle ki durduğum yerden yüzünün sadece alt yarısını görebiliyorum. Alt dudağındaki elmas piercing güneş ışığında ışıl ışıl parıldıyor.

Nazeera bilinmeyen bir zamandan bir görüntü gibi duruyor.

Hâlâ ne diyeceğimi bilemez durumdayım.

Doğal olarak kendisi benim yaşadığım sorunu yaşamıyor.

"Konuşmaya hazır değil misin daha?" diyor.

"Nasıl... Sen nasıl?.."

"Ee?"

"Buraya nasıl geldin?" arkamı dönerek mesafeye ba-

kıyorum. *Burada olduğumu nereden biliyordu? Takip mi ediliyordum?*

"Uçtum."

Tekrar ona dönüyorum. "Uçağın nerede peki?"

Kahkaha atarak tabeladan atlıyor. Normal bir insanı yaralayacak uzun ve sert bir düşüş oluyor. "Şaka yapıyorsundur umarım," diyor ve beni belimden yakaladığı gibi gökyüzüne sıçrıyor.

Hayatımda pek çok tuhaf şey gördüm ama Kishimoto'nun çenesini beş dakikadan çok kapattığını görmek çok başka bir zevkmiş. Yine de buradayız işte. Başka şartlarda olsa bu anın tadını çıkarabilirdim. Ancak maalesef bu küçük zevkten bile keyif alamıyorum.

Sessizliği sinir bozucu.

Bugün Juliette'e anlattığımın aynısını ona da anlatalı on beş dakika oldu ama daha tek kelime etmedi. Başını duvara yaslamış sessiz sedasız köşede oturuyor, yüzü asık, konuşacağı yok gibi. Gözlerini odadaki belirsiz bir noktaya kısmış, öylece bakıyor.

Ara ara iç geçiriyor.

Aşağı yukarı iki saattir buradayız, sadece ikimiz. Konuşuyoruz. Ve bugün olabileceğini düşündüğüm onca şey arasında Juliette'in benden kaçıp gideceği ve bu geri zekâlının bana arkadaşlık kesinlikle edeceği yoktu.

Eh, en mükemmel plan bile sarpa sarabiliyor işte.

Günler aylar geçmiş gibi gelen bir süre sonra sonunda konuşuyor.

"Castle'ın bana anlatmadığına inanamıyorum," oluyor ilk dediği şey.

"Hepimizin sırları vardır."

Başını kaldırıp gözümün içine bakıyor. Hiç hoş bir bakış değil. "Acaba bilmem gereken başka sırrın var mı?"

"Bilmen gereken kalmadı, hayır."

Gülüyor ama hüzünlü bir şekilde. "Ne yaptığının farkında bile değilsin, değil mi?"

"Neyin farkında değilim?"

"Kendine bir ömürlük acı yaratıyorsun dostum. Bu şekilde yaşamaya devam edemezsin. Bu," diyor yüzümü göstererek, "eski sen misin? Bu asla konuşmayan, asla gülmeyen, asla güzel bir şeyler söylemeyen ve asla kimsenin kendisini yakından tanımasına fırsat vermeyen dağılmış tip... Herhangi güzel bir ilişki kurmak istiyorsan böyle bir adam olamazsın."

Bir kaşımı kaldırıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Olamazsın işte, olmaz. Biriyle beraber olup da ondan bu kadar sır saklayamazsın."

"Bana daha önce engel olmadı."

Bunun üzerine Kenji bir an duraksıyor. Gözleri birazcık irileşiyor. "*Daha önce* derken?"

"Daha önce işte," diyorum. "Diğer ilişkilerimde."

"Hımm, yani daha önce de ilişkilerin oldu demek? Juliette'ten önce."

Başımı yana eğiyorum. "İnanması zor geldi herhalde."

"Yok sadece hâlâ bir takım *hislerin* olduğu konusunu algılamaya çalışıyorum ve evet haliyle inanması zor geliyor."

Hafifçe boğazımı temizleyip başka yöne bakıyorum.

"Ee, yani... Sen... Şey..." Gergince gülüyor. "Özür dilerim ama hani daha önce başka bir ilişkin olduğunu Juliette biliyor mu? Çünkü daha önce hiç böyle bir konudan bahsetmedi ve hani bence bunun da konuyla, nasıl desem? İlgisi olabilir."

Ona dönüyorum. "Hayır."

"Hayır, ne?"

"Hayır, bilmiyor."

"Niye?"

"Hiç sormadı."

Kenji şaşakalıyor. "Affedersin de... Sen... Yani cidden bu kadar aptal mısın? Yoksa benimle dalga falan mı geçiyorsun şu an?"

"Neredeyse yirmi yaşıma geldim," diyorum sinirlenerek. "Cidden başka kadınlarla olmuş olmam bu kadar tuhaf mı geliyor sana?"

"Hayır," diyor. "Şahsen kaç tane kadınla birlikte olduğun umurumda değil. Tuhaf olduğunu düşündüğüm konu *kız arkadaşına* daha önce başka kadınlarla birlikteliğin olduğunu söylememiş olman. İyice dürüst olmam gerekirse ilişkinizin bugüne kadar dibi nasıl boylamadığını merak ediyorum."

"Sen ne dediğinin farkında değilsin." Gözlerim parlıyor. "Ben onu *seviyorum*. Onu incitecek hiçbir şey yapmam."

"Madem öyle ona niye yalan söyledin?"

"Neden bunu üsteleyip duruyorsun ki? Başka kadınlarla olmuşum olmamışım kimin umurunda? Bana bir şey ifade etmiyorlar ki..."

"Senin kafa hepten gitmiş ahbap."

Aniden tükendiğimi hissederek gözlerimi kapatıyorum. "Bugün sana anlattığım onca şey arasından takıla takıla *buna* mı takıldın?"

"J ile ikiniz bu hasarı tamir etmeye çalışacak olmanız durumunda önemli olduğunu düşünüyorum, malum. Kendini toparlaman lazım."

"*Hasarı tamir etmek* derken neyi kastediyorsun?" diyorum gözlerim alabildiğine açılırken. "Onu kaybetmişim zaten. Hasar olmuş bitmiş."

Bu cümlem üzerine şaşırıyor. "Bu mudur yani? Öylece çekip gidecek misin? Onca *onu seviyorum* da falan da filan laflarından sonra bunu mu diyorsun?"

"Benimle olmak istemiyor. Onu haksız olduğuna ikna edecek değilim."

Kenji gülüyor. "Vay anasını ya, cıvataları az sıksan iyi olur bence."

"Pardon?"

Ayağa kalkıyor. "Aman neyse ne dostum. Hayat senin. Mesele senin. İlaç içmiş kafan daha bir hoşuma gitti yalnız, söyleyeyim."

"Bana tek bir şey söyle Kishimoto..."

"Ne?"

"Ne demeye *senden* ilişki tavsiyesi alayım ki? Hiç ilişkin olmaması bir yana ilişkiler hakkında ne biliyorsun acaba?"

Çenesinde bir kas seğiriyor. "Vay be." Başını sallayarak kafasını çeviriyor. "Ne var biliyor musun?" diyor orta parmağını kaldırarak. "Sakın benim hakkımda bir halt biliyormuşsun gibi davranayım deme. Beni tanımıyorsun."

"Sen de beni tanımıyorsun."

"Senin aptalın teki olduğunu biliyorum ya."

Bir anda açıklanamaz şekilde susuyorum.

Betim benzim atıyor. Kararsızlığa düşüyorum. Bugünlük kavga miadımı doldurdum, kendimi savunmaya mecalim yok. Ben bir aptalım. Öyle olduğumu biliyorum. Korkunç şeyler yaptım. Savunulacak yanı yok.

"Haklısın," diyorum ama sessizce. "Ayrıca hakkında bilmediğim tonla şey olduğu konusunda da haklı olduğuna eminim."

Kenji hafiften rahatlıyor gibi.

Anlayışlı gözlerle "Ben gerçekten onu kaybetmen gerektiğini düşünmüyorum. Bu şekilde değil. Böyle bir olay üzerine değil. Yaptığın şey... Yani evet, korkucun da ötesinde bir bok yemişsin. Psikopat ablasına işkence etmek falan. Yani. Evet. Su götürmez. Cehenneme gideceğine kalıbımı basarım," diyor.

Şaşkınlıkla irkiliyorum.

"Ama bunların hepsi onu tanımadan önce oldu değil mi? Bütün bunlardan önce..." Elini havada sallıyor. "Bak, aranızda ne olduysa oldu. Onu tanıyorum, sana olan hislerini biliyorum. Kurtaracak bir şeyler kalmış olabilir. Ben olsam henüz ümidimi kaybetmezdim."

Gülümseyecek oluyorum. Hatta neredeyse kahkaha atacağım.

Ama ikisini de yapmıyorum.

Onun yerine kalkıp "Juliette bana Kent ile ayrıldıklarında benzer bir konuşma yaptığını söylemişti. Böyle bilhassa onun isteğinin aksine şeyler söylediğini. Kent'e Juliette'in onu hâlâ sevdiğini, ona geri dönmek istediğini

söylemişsin. Juliette'in hislerinin tam aksini söylemişsin. O da kızmıştı."

"O farklıydı." Kenji kaşlarını çatıyor. "O sadece... Yani, bilirsin işte yardım etmeye çalışıyordum. Çünkü mantıklı yaklaşıldığında durum bir hayli karışıktı..."

"Bana yardım etmeye çalıştığın için sağ ol," diyorum. "Ama bana dönmesi için ona yalvarmayacağım. Kendi istemedikçe olmaz." Başımı çeviriyorum. "Her halükârda daha iyi birini hak ediyor. Belki de bu, onun şansı olur."

"Hı hı tabii." Kenji tek kaşını kaldırıyor. "Yani diyorsun ki yarın bir gün başka bir herife tutulursa omuzlarını silkeleyip yürüyeceksin, öyle mi? Hani bilemiyorum, bakarsın adamla el de sıkışırsınız. Mutlu çiftimizi yemeğe falan götürürsün. Ciddi misin sen ya?"

Öylesine bir fikir.

Varsayımsal bir senaryo.

Ama ihtimaller aklımda yeşermeye başlıyor; Juliette'in başka bir adama gülümsemesi, onunla gülmesi...

Sonra daha kötüsü geliyor; adamın ellerini onun üzerinde, Juliette'in gözleri arzuyla yarı kapalı hâlde...

Bir anda mideme yumruk yemişe dönüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Sakin olmaya çalışıyorum.

Ama görüntüyü gözümün önünden silemiyorum, başka birinin onu karanlıkta, tan ağarmadan önceki sessiz saatlerde benim onu tanıdığım gibi tanıması, Juliette'in narin öpücükleri, mahrem inleyişleri...

Yapamam. Yapamıyorum.

Nefes alamıyorum.

"Hey, bak üzgünüm... Öylesine sordum işte..."

"Git bence," diyorum fısıldayarak. "Git."

"Tamam ama ne var biliyor musun? Neyse, tamam. Süper fikir." Birkaç kere başını sallıyor. "Sorun değil." Ama hareket etmiyor hâlâ.

"Ne?" diye atılıyorum.

"Ben sadece, ee..." Topukları üstünde bir ileri bir geri sallanıyor. "Seni merak ediyorum, şey hani şu sakinleştirici nanelerden ister misin diye... Ben gitmeden önce.

"Defol. Git."

"Tamam dostum, sorun yok, tamam, gidiyorum işte..."

Bir anda biri kapımı sertçe vuruyor.

Başımı kaldırıp etrafa bakınıyorum.

"Ee, şey..." diyor Kenji sorar gözlerle bana bakarak. "Bakmamı ister misin?"

Yüzüne ters ters bakıyorum.

"Tamam, bakıyorum," diyor ve koşup kapıyı açıyor.

Gelen Delalieu, paniğe kapılmış görünüyor.

Büyük bir çaba gerekse de kendimi toparlamayı beceriyorum.

"Çağrılmadınız Teğmen. Telefonlar bunun için değil midir?"

"Bir saattir deniyorum efendim ama kimse telefonunuza cevap vermedi. Efendim..."

Başımı çevirerek iç geçiriyorum, yeniden gerilmelerine rağmen kaslarımı esnetiyorum.

Benim hatam.

Dün gece telefonumu fişten çekmiştim. Babamın dosyalarına bakarken kimsenin rahatsız etmesini istemedim, sabahın çılgınlığıyla da hattı bağlamayı unutmuşum. Tam da bugün beni kimse niye aramadı diye merak etmeye başlıyordum.

"Tamam," diyorum teğmenin lafını keserek. "Sorun nedir?"

"Efendim," diyor sertçe yutkunarak. "Hem size hem de Başkomutan Hanımefendi'ye ulaşmaya çalıştım ama ikiniz de gün boyu müsait değildiniz ve..."

"Ne oldu Teğmen?"

"Avrupa başkomutanı kızını göndermiş efendim. Kendisi birkaç saat önce haber vermeden geldi ve maalesef göz ardı edildiği için yaygara çıkarıyor, n-ne yapacağımı bilemediğimden..."

"Madem öyle ona dizini kırıp oturmasını söyle, beklesin biraz," diyor Kenji sinirlenerek. "Ne demek *yaygara* çıkarıyor yahu? Şurada bir dolu haltla uğraşıyoruz."

Ama hiç beklenmedik şekilde kaskatı kesiliyorum. Damarlarımdaki kan pıhtılaşıyor sanki.

"Doğru söylüyorum değil mi yani?" diyor Kenji beni koluyla dürterek. "Bu kadar büyütülecek ne var Delalieu?" diyor bana aldırış etmeden. "Söyle sakin olsun yahu. Birazdan ineceğiz. Bu adamın bir duş alıp üstünü başını giyinmesi lazım. Bir de ona öğle yemeği falan bir şeyler getirin, olur mu? Birazdan geliyoruz."

"Emredersiniz efendim," diyorum Delalieu sessizce. Kenji'ye hitap ediyor ama endişeli gözlerle de bana bakıyor. Karşılık vermiyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Her şey çok çabuk oluyor. Hiç olmayacak yerlerde, aynı anda hem fizyon hem füzyon yaşanıyor.

Anca Delalieu gidip de kapı kapanınca Kenji nihayet dönüp "Ne oldu öyle? Neden öyle aklın çıktı ki?" diye soruyor.

Buzlarım çözülüyor. Uzuvlarım yavaş yavaş hissetmeye başlıyor.

Ona dönüyorum.

"Ciddi ciddi," diyorum temkinli bir şekilde, "Juliette'le diğer kadınları konuşmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Ee, evet ama bunun şimdi bu olayla ne ilgi..."

Gözlerimi dikip ona bakıyorum.

O da aynı şekilde bana bakıyor. Ağzı bir karış açılıyor. "Ne yani... Birlikte olduğun kız... aşağıdaki kız mı?.."

Gözlerimi sıkıca kapatarak açıklamaya çalışıyorum. "Başkomutanları çocukları olarak... hepimiz beraber büyüdük sayılır. O kızların çoğunu kendimi bildim bileli tanıyorum." Kayıtsız davranmaya çalışarak ona bakıyorum. "Haliyle kaçınılmaz oluyor. Çok da şaşırtıcı olmasa gerek."

Buna rağmen Kenji'nin kaşları kalkıyor. Sırtıma sertçe bir şaplak indirirken gülmemek için kendini zor tutuyor. "Off belaya batmışsın dostum. Burnuna. Kadar. Belaya."

Başımı iki yana sallıyorum. "İşi drama çevirmeyelim şimdi. Juliette'in bilmesine gerek yok. Şu an benimle konuşmuyor bile."

Kenji gülüyor. Acır gibi bir ifadeyle yüzüme bakıyor. "Kadınlar hakkında bir şey bilmiyorsun, değil mi?" Sorusuna cevap vermeyince "Güven bana dostum, J şu an içeride, dışarıda her neredeyse zaten öğrenmiştir. Öğrenmediyse bile yakında öğrenir. Kızlar her şeyi konuşur," diyor.

"Nasıl?"

Omuzlarını sallıyor.

İç çekiyorum. Bir elimi saçlarımdan geçiriyorum. "Yani," diyorum. "O kadar önemli mi cidden? Benim geçmiş ilişkilerimin ayrıntılarından daha önemli işlerimiz yok mu?"

"Normalde, evet. Ama Kuzey Amerika başkomutanı senin eski kız arkadaşın olunca ve şu an ona yalan söylediğin için kendisi sinir stres içinde olunca, üstüne bir de ansızın diğer eski kız arkadaşın ortaya çıkıp da Juliette onun hakkında hiçbir şey bilmeyince... Daha ona anlatmadığın binlerce böyle başka yalan olduğunu fark edecek..."

"Ona bu konuda hiç yalan söylemedim," diye araya dalıyorum. "Hiç *sormadı*..."

"Derken süper güçlü başkomutanımızın kafası über, süper atacak..." Kenji omuzlarını silkiyor. "Bilemiyorum birader, bu işin sonunu hiç iyi görmüyorum."

Başımı ellerimin arasına indiriyorum. Gözlerimi kapatıyorum. "Duş almam gerek."

"Veee... Bu da 'git artık' demek oluyor, tamam."

Bir anda başımı kaldırıyorum. "İşler iyice sarpa sarmadan..." diyorum. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ne o? Şimdi de benden ilişki tavsiyesi mi istiyorsun?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi kasıyorum.

"Bilemiyorum dostum," diyor Kenji ve iç çekiyor. "Bence bu defa bu aptallığının sonuçlarına katlanman gerekecek."

Gülecek gibi olup dönüyorum ve başımı birkaç kere aşağı yukarı sallayarak, "Cehenneme kadar yolun var Kishimoto," diyorum.

"Hemen arkandan geliyorum zaten kardeşim." Bana göz kırpıyor. Sadece bir kere.

Sonra da gözden kayboluyor.

JULIETTE

İçimde bir şeyler kaynıyor. Hiç ulaşmaya cesaret etmediğim, öğrenmekten korktuğum bir şey. Bir yanım tıkıldığım bu kafesten kurtulmak için cebelleşiyor, özgür kalmak için kalbimin kapılarını yumrukluyor.

Çıkmak için yalvarıyor.

Her gün aynı kâbusu görüyorum sanki. Bağırmak, savaşmak, yumruklarımı savurmak üzere ağzımı açıyorum, ses tellerim kesilmiş, kollarım külçe gibi, çimentoya batmış gibi yere çekiliyor, çığlık atıyorum ama kimse beni duymuyor, kimse yanıma gelmiyor, burada kalakaldım. Ve bu beni öldürüyor.

Her daim itaatkâr, boyun eğen, özür dilemekten iki büklüm biri olmak zorunda kaldım, herkesin güvende ve rahat olduğundan emin olan pısırık bir yer bezi oldum. Varlığım zararsız olduğumu, bir tehdit olmadığımı, diğer insanların arasında onlara zarar vermeden yaşayabileceğimi kanıtlama mücadelesine dönüştü.

Ve çok yorgunum o kadar yorgun o kadar yorgun o ka-

dar yorgunum ki bazen çok öfkeleniyorum.
Bana neler oluyor bilmiyorum.

JULIETTE'İN AKIL HASTANESİNDEKİ GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

Bir ağaca iniyoruz.

Nerede olduğumuzu hiç bilmiyorum, daha önce bu kadar yükseğe çıktım mı ya da doğaya bu kadar yakın oldum mu onu bile bilmiyorum ama Nazeera hiç de rahatsız görünmüyor.

Yüzümü ona çevirirken adrenalin ile olanlara inanamamanın çarpışmasıyla hızlı hızlı soluyorum ama bana bakmıyor. Bir bacağı dalın birine uzanmış, diğeri aşağıya sarkmış, serin esintide ileri geri sallanırken sakin –hatta mutlu– bir hâlde gökyüzüne bakıyor. Sol kolu sol dizinde dururken eli gevşek hatta fazla rahat görünürken göremediğim bir şeyi sıkıp bırakıyor. Başımı yana eğiyorum, soru sormak üzere dudaklarım aralanmışken araya giriyor.

"Şöyle söyleyeyim," diyor birden. "Yapabildiklerimi şimdiye dek kimseye asla göstermedim."

Hazırlıksız yakalanıyorum.

"Kimseye mi? Hiç mi?" diyorum şaşkınlıkla.

Başını iki yana sallıyor.

"Neden?"

Bir süre sessiz durduktan sonra "Bu sorunun cevabı seninle konuşmak isteme sebeplerinden biri." Elini dalgın dalgın dudağındaki piercing'e götürüp parmağının ucuyla, parlayan taşa hafif hafif vuruyor. "Peki," diyor, "geçmişine dair gerçek bir şeyler biliyor musun?"

Acı, göğsüme soğuk çelik gibi, bir bıçak gibi öyle hızlı giriyor ki... Bugün öğrendiklerimin acı verici hatırlatıcıları oluyorlar. "Bir şeyler biliyorum," diyorum sonunda. "Çoğunu da bu sabah öğrendim aslında."

Başını sallıyor. "Bu yüzden bu şekilde kaçıp gittin."

Ona dönüyorum. "Beni mi izliyordun?"

"Bir gölge gibi, evet."

"Neden?"

Gülümsüyor ama bitkin bir gülümseme bu. "Cidden hatırlamıyorsun değil mi?"

Şaşkın şaşkın yüzüne bakıyorum.

İç çekiyor. İki bacağını birden altına alıp gözünü uzaklara çeviriyor. "Boş ver."

"Hayır, bir dakika... Ne demek istiyorsun? Seni hatırlamam mı gerekiyordu?"

Başını iki yana sallıyor.

"Anlamıyorum."

"Unut gitsin. Önemli bir şey değil. Sadece çok tanıdık geliyorsun, bir an için daha önce tanıştığımızı düşündüm."

"Hımm," diyorum. "Pekâlâ." Ama artık bana bakmıyor ve içimde, bir şeyler sakladığına dair tuhaf bir his oluşuyor.

Ama tek kelime etmiyor.

Dudağını kemirirken uzaklara bakıp düşüncelere dalıyor ve uzunca gelen bir süre hiçbir şey söylemiyor.

"Ee... Bu arada affedersin ama beni bir *ağacın* tepesine indirdin," diyorum sonunda. "Ne halt edeceğim burada? Ne istiyorsun?"

Bana dönüyor. İşte tam o anda elinde tuttuğu nesne-

nin bir şeker poşeti olduğunu görüyorum. Bana doğru uzatarak başıyla içinden bir tane almamı işaret ediyor.

Ama ona güvenmiyorum. "Yok, teşekkürler."

Omuzlarını silkeliyor. Renkli şekerlerden birini kâğıdından çıkarıp ağzına atıyor. "Ee?" diyor. "Warner bugün sana neler anlattı?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Sana bir ablan olduğunu söyledi mi?"

Göğsümde öfkeden bir yumru oluştuğunu hissediyorum. Hiçbir şey söylemiyorum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyor. Şekeri ağzında çatır çutur kırıyor. Yanımda sessiz sessiz çiğniyor. "Sana başka bir şey söyledi mi?"

"Benden ne istiyorsun? Kimsin sen?"

"Sana ailenden bahsetti mi?" diye soruyor, göz ucuyla baksa da pek aldırış etmiyor. "Sana evlat edinildiğini söyledi mi? Biyolojik ebeveynlerinin hâlâ yaşadığını..."

Ona anca gözlerimi dikip bakmakla yetiniyorum.

Başını yana eğiyor. Beni inceliyor. "Sana isimlerini söyledi mi?"

Gözlerim bir anda istemsizce açılıyor.

Nazeera gülümsüyor, bu hareketim yüzünü aydınlatıyor. "İşte buldum," diyor başını zafer kazanmışçasına sallayarak. Bir şeker daha açıp ağzına atıyor. "Hımm."

"İşte ne buldun?"

"Öfkenin bitip de merakın başladığı ânı."

Sinirlenerek iç geçiriyorum. "Annemle babamın adlarını biliyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Kendimi bir anda çok bitkin hissediyorum. Güçsüz.

"Herkes benim hayatımı benden daha mı iyi biliyor yani?"

Bana şöyle bir bakıp başını çeviriyor. "Herkes değil," diyor. "Yeniden Kuruluş'ta bizim gibi yüksek rütbesi olanlar bir hayli bilgi sahibi, evet. "İşimiz bu, bilmek. Özellikle de *bizim*," diyor bir saniyeliğine gözlerime bakarak. "Çocukların demek istiyorum yani. Ailelerimiz bir gün işi onlardan devralmamızı bekliyor. Ama hayır, herkes her şeyi bilmiyor." Ardından bir şeye, benimle paylaşmadığı bir şakaya gülümsüyor. "Çoğu kişinin bir bok bildiği yok aslında," diyor kaşlarını çatarak. "Hoş, Warner sandığımdan daha çok biliyordur."

"Yani," diyorum, "Warner'la uzun zamandır tanıyorsunuz birbirinizi."

Nazeera başlığını biraz geriye itiyor, böylece yüzünü daha iyi görebiliyorum, dalın birine yaslanıp iç çekiyor. "Bak," diyor sakince. "Ben yalnızca babamın bize sizin hakkınızda söylediklerini biliyorum o kadar ama oyunu, duyduklarımın çoğunun büyük ihtimalle saçmalıktan ibaret olduğunu anlayacak kadar iyi biliyorum. Fakat..."

Tereddüt ediyor. Dudaklarını kemiriyor ve tereddüt ediyor.

"Söyle gitsin işte," diyorum başımı iki yana sallayarak. "Bir dolu insandan ona âşık olduğum için deli olduğumu duydum zaten. İlk değilsin."

"Ne? Hayır," diyor ve gülüyor. "Deli olduğunu düşünmüyorum ben. Yani, insanların neden onun bir baş belası olduğunu düşündüklerini anlıyorum ama onu tanıyorum, sen de biliyorsun. Ailesini tanıyorum. Anderson'ın yanında benim babam melek kalıyor. Hepimiz bir şekilde mahvolmuş, bitmiş kişileriz doğru ama Warner kötü biri de-

gil. Sadece hepimiz gibi o da bu çılgınlığın içinde hayatta kalmanın yollarını arıyor."

"Ya..." diyorum. Şaşırıyorum.

"Uzun lafın kısası," diyor omuzlarını silkerek, "ondan neden hoşlandığını anlıyorum. Gerçi anlamasam bile, kör değilim yani." Kaşının birini kaldırarak bana bakıyor. "Görüyoruz herhalde kızım."

Hâlâ afallamış durumdayım. Bu, Warner hakkında kendim dışında birinden duyduğum ilk görüş olabilir.

"Hayır yani, bak demeye çalıştığım şey şu, biraz kendine odaklanmak için güzel bir zaman olabilir. Mola ver biraz. Her neyse, Lena birazdan burada olur, o yüzden olaydan mümkün mertebe uzak kalman muhtemelen senin için daha iyi." Bana anlamlı anlamlı bir bakış daha atıyor. "Bence şu an hayatında başka bir olaya daha ihtiyacın yok cidden ve tüm bu," diyor havayı göstererek, "*işler*, malumun, bir hayli çirkinleşecek."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne işi? Ne olayı? Lena kim?"

Nazeera öyle hızlı, öyle içten şaşırıyor ki elimde olmadan içimi bir kaygı kaplıyor. Nabzım fırlarken Nazeera tamamen bana dönüyor ve yavaş ama çok yavaş biçimde, "Lena. Lena Mishkin. Avrupa başkomutanının kızı," diyor.

Gözlerimi gözüne dikiyorum. Başımı iki yana sallıyorum.

Nazeera'nın gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Of kızım be, ne oluyor yahu?"

"Neye?" diyorum artık iyiden iyiye korkarak. "O kim?"

"O kim mi? Ciddi misin? Warner'ın *eski kız arkadaşı*."

Ağaçtan düşecek gibi oluyorum.

Komik, bundan çok daha fazlasını hissederim sanıyordum.

Eski Juliette olsa ağlardı. Kırgın Juliette bugünün kalp kırıcı haberlerinin ani darbesinden, Warner'ın yalanlarının derinliğinden, bu denli bir ihanetin acısından ortadan ikiye yarılırdı. Ama bu yeni hâlim tepki vermeyi reddediyor, onun yerine vücudum kendini kapatıyor.

Nazeera bana Warner'ın eski ilişkisinin –hem duymak hem duymamak istediğim– ayrıntılarını anlatırken kollarım uyuşuyor. Lena'yla Warner Yeniden Kuruluş dünyası için büyük meseleymiş, diyor ve aniden sağ elimin üç parmağı hiç sormadan kıvrılmaya başlıyor. Lena'nın annesiyle Warner'ın babası aileler arasındaki bir birleşmeden, rejimlerini daha da güçlendirecek bir bağdan heyecan duyuyorlarmış diyor ve bacaklarıma elektrik dalgaları inivererek beni bir anda şoka ve felce uğratıyor.

Lena ona âşıkmış, cidden çok âşıkmış ama Warner onun kalbini kırmış, ona hiç gerçek bir sevgiyle yaklaşmamış, kız da bundan nefret ediyormuş, ayrıca "Onun sana ne kadar vurgun olduğuyla ilgili hikâyeler duymaya başladığından bu yana Lena'nın öfkeden gözü dönmüş, özellikle de sen akıl hastanesinden daha yeni çıkmışken, anlarsın ya. Bu onun egosuna çok büyük bir darbe olmuş," diyor ve bunları dinlemek beni hiçbir şekilde yatıştırmıyor. Kavanozda bir numuneymişim gibi, hayatım hiç benim olmamış gibi, yabancılar tarafından yönetilen bir oyunda oyuncuymuşum gibi beni iyiden iyiye tuhaf ve yabancı hissettiriyor ve göğsüme göğsüme durmadan esen bir kutup havası, kalbimi sarıp sarmalayan keskin, yakıcı bir esinti hissediyorum, ısıran bu soğuk, acımı dindi-

rip buzdan kollarıyla etimi dağlayan yaralara uzanırken gözlerimi kapatıyorum.

Ancak o zaman,

Ancak o zaman nihayet nefes alarak acıyla bağlantımı koparma rahatlığı yaşıyorum.

Kırgın ama bir o kadar yenilenmiş hissederek başımı kaldırıyorum, buz gibi, duygusuz gözlerimi ağır ağır kırparak "Peki sen bütün bunları nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

Nazeera yakınındaki bir daldan yaprak koparıp parmaklarının arasında kıvırıyor. Omuzlarını silkeliyor. "Küçük ve fazla samimi bir dairedeyiz. Lena'yı kendimi bildim bileli tanıyorum. Çok yakın değiliz aslına bakarsan ama aynı dünyada dolanıyoruz." Yine silkiyor omuzlarını. "Kafayı cidden Warner'la bozdu. Her zaman bundan bahsetmek istedi ama kimseyle konuşamadı."

"Ne kadar süre beraberlerdi?"

"İki yıl."

İki yıl.

Cevap öyle beklenmedik bir acı veriyor ki tüm savunmamı delip geçiyor.

İki yıl demek. İki yıl bir başka kızla beraber olmuş ve bana bu konuda tek kelime etmedi. Bir başkasıyla iki yıl. *Peki, daha başka kaç kişi var* böyle? Acı verici bir şok bana uzanıp bu yeni, soğuk kalbimi ele geçirmeye çalışıyor ve en kötüsüyle baş etmeyi başarıyorum. Ama buna rağmen göğsüme sıcak ve korkunç bir taş oturuyor.

Kıskançlıkla ilgisi yok. Hayır.

Aşağılık duygusu. Deneyimsizlik. Saflık.

Onun hakkında daha ne kadar şey öğreneceğim? Ben-

den sakladığı daha ne kadar konu var? Ona yeniden güvenmeyi nasıl becereceğim?

Gözlerimi kapatınca içimde, ta derinlere oturmuş kaybın ve geri çekilmenin ağırlığını hissediyorum. Kemiklerim kıpırdanarak bu yeni acılara yer açıyor.

Bu taze öfke dalgasına.

"Ne zaman ayrıldılar?" diye soruyorum.

"Ee... Sekiz ay kadar önce galiba."

Artık soru sormayı bırakıyorum.

Ağaç olmak istiyorum. Çimen. Toprak, hava ya da bir hiç olmak istiyorum. Hiçbir şey. Evet. Hiç olmak istiyorum.

Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum.

"Sana neden söylememiş anlamıyorum," diyor Nazeera ama onu duyduğum yok. "Çok saçma. Bu, bizim dünyamızda büyük bir haberdi."

"Neden beni takip ediyorsun?" Zerre kadar incelik göstermeden konuyu değiştiriyorum. Göz kapaklarım hafifçe iniyor. Yumruklarım kenetleniyor. Artık Warner'dan bahsetmek istemiyorum. Bir daha asla. Kalbimi göğsümden çekip çıkararak sidikli okyanusumuza atmak istiyorum, bir işime yaramıyordu zaten.

Artık hiçbir şey hissetmek istemiyorum.

Nazeera şaşkınlıkla doğruluyor. "Şu an bir dolu olay oluyor. Bilmediğin, daha yeni yeni bulaşmaya başladığın çok şey var. Yani, baksana daha dün biri seni öldürmeye kalkıştı." Başını iki yana sallıyor. "Senin için endişeleniyorum."

"Beni tanımıyorsun bile. Ne diye endişelenme zahmetine giriyorsun ki?"

Böyle deyince cevap vermiyor. Öylece yüzüme bakıyor. Ağır ağır bir şeker daha açıyor. Ağzına atıp başka yöne dönüyor.

"Beni buraya gelmeye babam zorladı," diyor sessizce. "Bunların hiçbirine dâhil olmak istemedim. Hiçbir zaman istemedim. Yeniden Kuruluş'un desteklediği, simgelediği her şeyden nefret ediyorum. Ama dedim ki olur da buraya gelmek zorunda kalırsam sana göz kulak olurum. Şu anda da bunu yapıyorum. Sana göz kulak oluyorum."

"Madem öyle, zamanını boşa harcama," diyorum duygusuzca. "Senin acımana ya da korumana ihtiyacım yok."

Nazeera sessizliğe bürünüyor. Sonra da iç çekiyor. "Bak, gerçekten çok üzgünüm. Lena'yı biliyorsun sanıyordum gerçekten."

"Lena umurumda değil," diyorum yalan söyleyerek. "Dert edecek daha önemli işlerim var."

"Haklısın," diyor hafifçe öksürüp boğazını temizleyerek. "Biliyorum ama yine de özür dilerim."

Bir şey söylemiyorum.

"Hey, bak gerçekten seni üzmek istemedim. Buraya seni incitmek için gelmediğimi bilmeni istiyorum. Sana göz kulak olmaya çalışıyorum."

"Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok. İyiyim ben."

Gözlerini deviriyor. "Daha yeni kurtarmadım mı hayatını?"

Alçak sesle salak saçma bir şeyler mırıldanıyorum.

Nazeera başını iki yana sallıyor. "Kendine gelmen lazım kızım yoksa buradan sağ çıkamazsın. Perde arkasında neler döndüğüne, diğer komutanların elinde seni bekleyen neler olduğuna dair hiçbir fikrin yok." Ben cevap

vermeyince "Lena buraya gelen son kişi olmayacak. Ayrıca kimse de buraya cici cici oynamaya gelmez."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gözlerimde duygudan eser yok. "Güzel, bırak gelsinler o zaman."

Gülüyor ama tınısında hiçbir canlılık yok. "Ne yani Warner'la ikiniz bir drama yaşadınız diye artık hiçbir şeyi umursamıyor musun? Aman ne büyük olgunluk."

İçimde kıvılcımlar çakıyor. Gözlerim keskinleşiyor. "Şu an üzgün olmamın sebebi yakınımda olan herkesin bana yalan söylediğini öğrenmek. Beni kullandıklarını. Kendi çıkarlarına alet ettiklerini. Annemle babam," diyorum kızgınlıkla "hâlâ hayattalar ve muhtemelen beni evlat edinen istismarcı canavarlardan hiçbir farkları yok. Yeniden Kuruluş'un işkence etmeye devam ettiği ve varlığından hiç haberdar olmadığım bir ablam var. Benim için hiçbir şeyin bir daha asla aynı olmayacağı gerçeğini kabul etmeye çalışıyorum ve artık kime güveneceğimi, nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum. O yüzden evet," diyorum neredeyse bağırarak, "şu an hiçbir şeyi umursamıyorum. Çünkü artık ne için mücadele ettiğimi bilmiyorum. Arkadaşlarımın kim olduğunu bilmiyorum. Şu an... herkes benim düşmanım, buna sen de dâhilsin."

Nazeera hareketsiz kalıyor. "Ablan için mücadele edebilirsin."

"Kim olduğunu bile bilmiyorum."

Nazeera bu dediğime inanamıyormuş gibi kıstığı gözleriyle yan yan bakıyor. "İşkence gören masum bir kız olması yeterli değil mi? Birçok insanın iyiliği için savaştığını sanıyordum."

Omuzlarımı sallayıp başımı çeviriyorum.

"Ne var biliyor musun? Sen umursamak zorunda değilsin ama ben umursuyorum. Yeniden Kuruluş'un masum insanlara yaptıklarını umursuyorum. Anne babalarımızın bir grup psikopat olmalarını umursuyorum. Yeniden Kuruluş'un özellikle biz yeteneklilere yaptıklarını hayli hayli umursuyorum.

Önceki sorunun cevabına gelince; hiç kimseye güçlerimden bahsetmedim çünkü benim gibi insanlara ne yaptıklarını gördüm. Onları nasıl kilit altında tuttuklarını. Nasıl işkence ve istismara uğradıklarını." Gözümün içine bakıyor. "Sıradaki deney olmak istemiyorum."

İçimde bir şeyler oyuluyor. Durulup yumuşuyor. Bir anda kendimi bomboş ve üzgün hissediyorum. "Ben de umursuyorum," diyorum sonunda. "Hatta fazla umursuyorum muhtemelen."

Nazeera'nın kızgınlığı yatışıyor. İç çekiyor.

"Warner Yeniden Kuruluş'un beni almaya geldiğini söyledi."

Başını sallıyor. "Haklı görünüyor."

"Beni nereye götürmek istiyorlar?"

"Bilmiyorum," diyor omuzlarını kaldırıp indirerek. "Öldürürler herhalde."

"Çok moral verdin, sağ ol."

"Ya da," diyor hafiften gülümseyerek, "seni başka bir kıtaya gönderirler bakarsın. Yeni bir isimle. Yeni bir tesise."

"Başka bir kıtaya mı?" Merakıma yenik düşüyorum. "Daha önce hiç uçağa binmedim."

Niyeyse böyle hiç olmayacak bir şey söyleyiverdim.

Nazeera bir anlığına çarpılmışa dönüyor. Gözlerinde

acı kıvılcımları parlarken başını çeviriyor. Boğazını temizliyor. Ama yeniden döndüğünde yüzü normal şeklini alıyor. "Eh, çok da bir şey kaçırmıyorsun."

"Çok seyahat eder misin?" diye soruyorum.

"Evet."

"Nerelisin?"

"2. Mıntıka'dan. Asya kıtası." Sonra yüzümdeki ifadeyi görünce "Ama Bağdat'ta doğdum," diyor.

"Bağdat," diyorum kendi kendime. Kulağıma tanıdık geliyor, hatırlamaya çalışıyorum, haritadaki yerini bulmaya çalışıyorum derken "Irak," diyor.

"Ah, vay be."

"Öğrenecek çok şey var, değil mi?"

"Öyle," diyorum sessizce sonra da kendimden nefret etsem de elimde olmadan "Lena nereli peki?" diye soruyorum.

Nazeera gülüyor. "Lena'nın umurunda olmadığını sanıyordum."

Gözlerimi kapatıyorum. Utançla başımı sağa sola sallıyorum.

"Peterhof'ta doğdu, Saint Petersburg'un bir banliyösü."

"Rusya," diyorum nihayet şehirlerden biri tanıdık gelince. "*Savaş ve Barış*."

"Harika kitaptır," diyor Nazeera başıyla onaylayarak. "Hâlâ yanacaklar listesinde olması çok fena."

"Yanacaklar listesi mi?"

"Yok edilmesi için. Yeniden Kuruluş'un dilleri, edebiyatı, kültürü sıfırlama gibi büyük planları var. Yeni bir tür, nasıl desem," diyor elini havada gelişigüzel sallayarak, "evrensel insanlık yaratmak istiyorlar."

Sessiz bir dehşetle başımı sallıyorum. Bunu zaten biliyorum. Bunu ilk olarak akıl hastanesine hücre arkadaşım olarak geldikten hemen sonra Adam'dan duymuştum. Sanatı, kültürü, insanı güzel ve çeşitli kılan her şeyi yok etme fikrini.

Midemi bulandırıyor.

"Her neyse," diyor, "işe yaramaz ve gülünç bir deney olduğu ortada ama yapıyor görünmek zorundayız. Elimize kitap listeleri verildi, okuyup raporlar yazıyoruz, hangisinin gidip hangisinin kalacağına karar veriyoruz." Tuttuğu nefesi veriyor. "Klasiklerin çoğunu okumayı birkaç ay önce bitirdim nihayet ama geçen yılın başında *Savaş ve Barış*'ı hepimize zorla beş dilde okuttular ve kültürün aynı metnin çevirisini etkilemede nasıl bir rol oynadığını analiz etmemizi istediler." Duraksayarak eskileri hatırlıyor. "Kesinlikle en keyiflisi Fransızca olandı. Ama bence en iyisi Rusçası. Diğer tüm çevirilerde, özellikle de İngilizce olanlarda şu gerekli olan *toska* eksik. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Ağzım hafiften açılıyor.

Bunu öyle bir söyleyişi var ki önemli değilmiş gibi, gayet normal bir şey söylüyormuş gibi, herhangi bir kişi çıkıp da Tolstoy'u beş dilde okuyup öğleden sonra bitirebilirmiş gibi. Onun bu dertsiz, zahmetsiz kendine güveni içimi burkuyor. *Savaş ve Barış*'ı okumak bir ayımı almıştı. Hem de İngilizcede.

"Tabii," diyorum başka yöne bakarak. "Evet, epey ilginç."

Bu kendini aşağılık hissetme duygusu iyiden iyiye arsızlaşıyor. Fazla güçleniyor. Ne zaman hayatımda biraz

ilerleme kaydettim desem hâlâ gitmem gereken uzun yollar olduğu gözüme sokuluyor. Gerçi onun ve diğer çocukların böyle çılgın dâhiler olarak yetiştirilmeleri Nazeera'nın suçu değil.

"Ee," diyor ellerini çırparak, "öğrenmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Var. Kardeşinle arandaki mesele ne?"

Şaşırmışa benziyor. "Haider'la mı?" Tereddüt ediyor. "Neyi kastediyorsun?"

"Yani," diyorum kaşlarımı çatarak. "Babana sadık mıdır? Yeniden Kuruluş'a? Güvenilir midir?"

"Ona güvenilir biri der miyim bilemiyorum," diyor düşünceli bir tavırla. "Fakat hepimizin Yeniden Kuruluş'la olan ilişkileri karmaşıktır. Yoksa Haider da tıpkı benim gibi burada olmak istemiyor."

"Cidden mi?"

Başını sallıyor. "Warner muhtemelen hiçbirimizi arkadaşı olarak görmüyordur ama Haider öyle görüyor. Ve Haider geçen yıl gerçek anlamda çok zor zamanlar geçirdi." Duruyor. Yandaki daldan başka bir yaprak koparıp üst üste katlıyor. "Babam onu çok yoğun bir eğitime zorlayarak, ki Haider ayrıntılarını hâlâ benden saklar, üzerinde bir hayli baskı kurdu. Birkaç hafta sonrasındaysa Haider değişmeye başladı. İntihara meyilli davranışlar sergiledi. Kendine zarar verdi. Ciddi ciddi korkuyordum. Haider'ın onu dinleyeceğini bildiğimden Warner'ı aradım." Başını iki yana salladı. "Warner tek kelime etmedi. Sadece uçağa bindiği gibi geldi. Birkaç hafta bizimle kaldı. Haider'a ne dediğini bilmiyorum. Ona ne yaptı, nasıl yardım etti bilmiyorum ama," diyor uzaklara dalıp omuzlarını silke-

leyerek, "böyle bir şey kolay kolay unutulmaz. Hem de ailelerimizin bizi karşı karşıya getirmesine rağmen. Yumuşak başlı olmamıza engel olmaya çalışıyorlar." Gülüyor. "Ama saçma sapan işler işte."

Başım dönüyor, sersemliyorum.

Burada nereden başlayacağımı bile bilemediğim bir dolu üstü kapalı iş var. Bunu yapmak istiyor muyum emin değilim. Nazeera'nın Warner'la ilgili söyledikleri kalbime mızraklar saplıyor. Ona daha da özlememe neden oluyor.

Onu affetmek istememe neden oluyor.

Ama duygularımın beni kontrol etmesine izin veremem. Şu an olmaz. Asla olmaz. Ben de hislerimi kafamdan atmaya zorlayarak "Vay be. Ben de Haider'ın pisliğin teki olduğunu sanmıştım," diyorum.

Nazeera gülümsüyor. Elini yine gelişigüzel sallıyor. "Olmak için uğraşmıyor değil."

"Onun herhangi bir... doğaüstü yeteneği var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Hımm."

"Evet."

"Ama sen uçabiliyorsun."

Başıyla evet diyor.

"İlginç."

Bana dönerek kocaman gülümsüyor. Kocaman gözleri dalların arasından kırılan alacalı ışıkta ışıl ışıl görünüyor ve heyecanı o kadar saf ki içimde bir şeyleri büzüştürüp öldürüyor.

"İlginçten çok daha öte bir durum," diyor ve tam o anda yepyeni bir sancı hissediyorum:

Kıskançlık.

İmrenme.

Kızgınlık.

Yeteneklerim her daim bir lanet, sonsuz bir acı ve çatışma kaynağı oldu. Bana dair her şey öldürmek, yok etmek üzerine tasarlanmış ve bu tam anlamıyla kabul edemediğim bir gerçek. "Güzel olsa gerek," diyorum.

Esen rüzgâra doğru gülümseyerek dönüyor. "En iyi kısmı ne biliyor musun?" diyor. "Bir de *bunu* yapabilmek..."

Ve Nazeera bir anda görünmez oluyor.

İrkilerek hızla geriye sıçrıyorum.

Sonra sevinçle parlayan yüzüyle yeniden dönüyor. "Harika değil mi?" diyor heyecandan ışıldayan gözleriyle. "Bunu daha önce kimseyle paylaşamamıştım."

"Şey... Evet." Gülüyorum ama fazla yapmacık, fazla yüksek tondan. "Çok güzel." Sonra sesimi biraz alçaltarak "Kenji sinir olacak," diyorum.

Nazeera'nın gülüşü donup kalıyor. "Onun ne ilgisi var şimdi?"

"Şey..." diyorum başımı ona doğru öylesine sallayarak. "Yani az önce yaptığın şey Kenji'nin olayı. Böyle şeyleri paylaşmakta pek iyi değildir genelde."

"Başka birinin de aynı güce sahip olabileceğini bilmiyordum," diyor, üzüldüğü çok belli. "Nasıl olabilir?"

"Bilmiyorum," diyorum ve bir anda gülesim geliyor. Kenji'yi sevmemekte kararlı ve nedenini merak etmeye başlıyorum. Sonra kendime bir anda bugünkü korkunç gerçekleri hatırlatıyorum ve gülüşüm yüzümden silinip gidiyor. "Ee," diyorum çarçabuk, "üsse dönelim mi? Yapmam gereken bir dolu iş var, yarınki aptal sempozyum da dâhil. Paçayı bir şekilde kurtarsam mı ne yapsam bilmiyorum."

"Kaçma sakın." Nazeera sözümü kesiyor. "Kaçarsan bir şeyler bildiğini düşünürler. Elini gösterme. Henüz değil. Kendi planını yapana dek aynen devam et."

Dikkatle yüzüne bakıyorum. İnceliyorum. Sonunda da "Tamam," diyorum.

"Ne yapacağına karar verdiğinde de bana haber ver. İnsanları tahliye etmene yardımcı olurum. Yokluğunda işi yürütürüm. Dövüşürüm. Artık ne gerekiyorsa işte. Söyle yeter."

"Ne?.." Yüzümü buruşturuyorum. "İnsanları tahliye etmek mi? Neden bahsediyorsun sen?"

Gülerek başını iki yana sallıyor. "Of kızım, hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Neden burada olduğumuzu sanıyorsun? Yeniden Kuruluş 45. Mıntıka'yı yok etmeyi planlıyor." Gözlerini iyice yüzüme dikiyor. "Buna içindeki herkes de dâhil."

O merdivenlerden inmiyorum.

Üstüme bir gömlek giyecek zamanı anca bulurken birinin kapıyı yumrukladığını duyuyorum.

"Çok özür dilerim dostum," diyor Kenji, "beni dinlemedi..."

Sonra da,

"Aç kapıyı Warner. Söz veriyorum çok acıtmayacak."

Lena'nın sesi her zamanki gibi. Pürüzsüz. Yanıltıcı bir şekilde yumuşak. Kenarlarıysa her daim biraz sert.

"Lena," diyorum. "Sesini yeniden duymak ne hoş."

"Aç kapıyı hödük herif."

"İltifattan da hiç geri kalmıyorsun."

"Sana *kapıyı aç* dedim..."

Kapıyı çok büyük bir dikkatle açıyorum.

Lena yüzümü öyle bir tokatlıyor ki kulaklarım çınlıyor. Kenji kısa bir an bağırırken sakinleştirici bir nefes alıyorum. Başımı kaldırmadan ona bakıyorum. "Bitti mi?"

İrileşen gözleri öfkeli ve gücenmiş görünüyor, fazla ileri gittiğimi fark ediyorum. Yumruğunu hiç düşünmeden savuruyor, buna rağmen kusursuz bir yumruk oluyor. Bu darbesiyle hiçbir şey olmazsa burnumu kırar ama artık onun bana fiziksel zarar verme hayallerini süsleyemeyeceğim. Reflekslerim onunkilerden hızlı olduğundan –ki hep öyle olmuştu zaten– o daha darbeyi indirmeden bileğini yakalayıveriyorum. Kolu harcayamadığı enerjinin yoğunluğuyla sarsılınca geri çekilerek kolunu da çekip alıyor.

"Seni orospu çocuğu," diyor hızla soluyarak.

"Yüzüme yumruk atmana izin verecek değildim Lena."

"Daha fenasını da yaparım."

"Ve hâlâ ilişkimizin neden yürümediğini merak ediyorsun."

"Her zamanki gibi soğuksun," diyor söylerken çatlayan sesiyle. "Zalimsin."

Ensemi ovuşturup mutlu olmayan bir gülümsemeyle duvara bakıyorum. "Neden odama geldin? Neden özel alanımı işgal ediyorsun? Sana söyleyecek pek bir şeyim yok."

"Zaten bana hiçbir zaman hiçbir şey söylemedin ki..." diyor bir anda bağırarak. "İki yıl..." diyor göğsü kalkıp inerken. "İki yıl ve ardından *anneme* mesaj atıp bana ilişkimizin bittiğini söylemesini yazıyorsun."

"Evde değildin," diyorum gözlerimi sıkıca kapatarak. "Böylesi daha etkili olur diye düşünmüştüm..."

"*Canavarsın* sen..."

"Evet," diyorum. "Evet, öyleyim. Beni unutsaydın keşke."

Gözleri akmayan yaşlarla ağırlaşıp bir anda donuklaşıyor. Hiçbir şey hissetmediğim için suçluluk duyuyorum.

Sadece kavga etmekten bitmiş tükenmiş bir hâlde ben de ona aynı şekilde bakıyorum. Kendi yaralarımı sarmakla meşgulüm.

Hem öfkeli hem üzgün çıkan sesiyle "Yeni kız arkadaşın nerede? Onunla tanışmak için can atıyorum," diyor.

Bunun üzerine kalbim sıkışınca başımı çeviriyorum. "Gidip yerleş istersen. Nazeera ile Haider da burada bir yerdeler. Konuşacak çok şeyiniz vardır eminim."

"Warner..."

"Lütfen Lena," diyorum ciddi anlamda tükenmiş hissederek. "Kızgınsın, üzgünsün anlıyorum. Ama böyle hissetmen benim hatam değil. Seni sevmiyorum. Hiç de sevmedim. Sevdiğime de inandıracak bir şey yapmadım hiçbir zaman."

Öyle uzunca bir süre sessiz kalıyor ki en nihayetinde dönüp yüzüne bakıyorum ama işleri nasıl oluyorsa yine iyice kötüleştirdiğimi becerdiğimi fark etmekte gecikiyorum. Felce uğramış gibi görünüyor; gözleri yuvarlaklaşmış, dudakları aralanmış, elleri her iki yanında hafiften titriyor.

İç geçiriyorum.

"Gitmem gerek," diyorum sessizce. "Kenji sana odanı gösterir." Kenji'ye bakıyorum, bir kez başını sallıyor. Yüzü beklenmedik bir şekilde asık.

Lena hâlâ tek kelime etmiş değil.

Kapıyı kapatmaya hazırlanarak geri adım attığım sırada ani bir çığlıkla üzerime atılıp ellerini boğazıma sarıyor, hiç beklemediğim bu hareketle beni yere devirmesine ramak kalıyor. Yüzüme çığlıklar atarken bir yandan da beni ittiriyor, benim tek yapabildiğimse sakin olmaya ça-

lışmak. Sezgilerim bazen fazla keskin oluyor ve fiziksel tehditlere karşı tepki vermemekte zorlanıyorum ama kendimi neredeyse akışkan bir ağır çekimle hareket etmeye zorlayarak ellerini boğazımdan çekiyorum. Bana vurmaya devam ediyor, kaval kemiğime birkaç tekme indirirken kollarını nazikçe tutup onu kendime doğru çekiyorum.

Bir anda kalakalıyor.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp adını çok nazik bir şekilde bir kere söylüyorum.

Gözlerime bakarken tüm o öfkesi ve aleviyle sertçe yutkunuyor. Buna rağmen içindeki umudu hissedebiliyorum. Çaresizliğini. Fikrimi mi değiştirdim diye merak edişini.

"Lena," diyorum yeniden daha da yumuşak bir ses tonuyla. "Hareketlerinin hiçbir şekilde kendini bana sevdirmediğini bilmen gerek."

Kaskatı kesiliyor.

"Lütfen git," diyorum ve kapıyı hızlıca kapatıyorum.

Yatağa sırtüstü düşüp Lena kapımı tüm gücüyle tekmelerken olduğum yere sinip başımı ellerimin arasına alıyorum. İçimde bir anda bir şeyleri kırıp dökmek üzere yükselen açıklanamaz, ani dürtüyü bastırmak zorunda kalıyorum. Beynim kafatasımdan çıkabilecekmiş gibi geliyor.

Bu noktaya nasıl geldim ben?

Akıntıya kapılıp sürüklenmiş. Tarumar, dikkati dağılmış.

Bu bana ne zaman oldu?

Dikkatimi, hâkimiyetimi kaybettim. Babamın o hep söylediği hayal kırıklığı, başarısız, işe yaramaz şey oldum. Zayıfım. Korkağım. Duygularımın sürekli beni

yenmesine izin veriyorum ve şimdi, şimdi de her şeyimi kaybettim. Her şey paramparça oluyor. Juliette tehlikede. Şu an hiç olmadığı kadar yan yana olup birlikte ayakta durmamız gerekiyor. Onunla konuşmam gerek. Onu uyarmam gerek. Onu *korumam* gerek ama o... gitti. Benden yine nefret ediyor.

Ve yine yeniden buradayım.

Dipsiz çukurda.

Duygu asidinde ağır ağır çözünüyorum.

JULIETTE

Yalnızlık tuhaf bir şey.

Sessiz ve usulca yanına sokulup karanlıkta hiç kımıldamadan oturur, sen uyurken saçlarını okşar. Kemiklerine sarılıp seni öyle bir sıkar ki nefes alamazsın, tenine hücum edip dudaklarını ensendeki yumuşak tüylere dokundururken damarlarında coşan nabzının sesini duyamazsın. Kalbine yalanlar bırakır, gece yanına uzanır, hangi köşeden ışık süzülecek olsa sömürür. Seni yalnızca sen ayağa kalkmaya uğraşırken hızla yere çekmek için ellerinden tutan, gözyaşlarını yalnızca genzinden aşağı aksın diye yakalayan daimi bir yoldaştır. Sırf yanında durması bile seni korkutmaya yeterdir.

Sabah uyanıp kim olduğunu bilmezsin. Gece bir türlü uyuyamaz, titrersin. Kuşkuya düşer, düşer, düşersin

Yapayım mı
Yapmayayım mı
Yapmalı mıyım
Neden yapmayayım

Kendini bırakmaya hazır olduğunda bile böyledir. Özgür kalmaya hazır olduğunda. Yepyeni olmaya hazır olduğunda. Yalnızlık, aynada yanında durup gözlerinin içine bakan, hayatını onsuz yaşayabilecek misin diye sana meydan okuyan eski bir dosttur. Kendinle mücadele edecek sözler, sana yeterli olmadığını, asla ama asla yeterli olmayacağını haykıran sözlerle mücadele edecek sözler bulamazsın.

Yalnızlık nahoş, lanet olası bir yoldaştır.

Bazen seni bırakıp gitmez.

JULIETTE'İN AKIL HASTANESİNDEKİ GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

Üsse döner dönmez yaptığım ilk iş Delalieu'ye tüm eşyalarımı Anderson'ın eski dairesine taşıtmasını emretmek oluyor. Sürekli Warner'ı görmekle nasıl baş edeceğimi hiç düşünmedim. Onun eski kız arkadaşının yanında nasıl davranacağımı henüz düşünmedim. Bunların hepsi nasıl olacak hiç bilmiyorum ve şu an umursamakla da uğraşacak durumda değilim.

Çok öfkeliyim.

Nazeera'nın sözüne inanacak olursam burada yapmaya çalıştığımız her şey, düzgünce iş yapmak, diplomatik olmak, liderlerin uluslararası konferansına ev sahipliği yapmak için sarf ettiğimiz tüm emeklerimiz bir hiç uğrunaymış. Çabaladığımız her şey çöpe gitmek üzere. Tüm mıntıkayı yerle bir etmeyi planladıklarını söylüyor. Herkesi. Sadece karargâhta yaşayanları değil. Sadece yanımızdaki askerleri değil. Tüm sivilleri. Kadınları, çocukları... Herkesi.

45. Mıntıka'yı yeryüzünden silecekler.

Ve bir anda hâkimiyetimi kaybetmişim gibi hissediyorum.

Anderson'ın eski dairesi aşırı büyük bir yer, karşılaştırınca Warner'ın dairesi komik kalıyor. Delalieu yanımdan gittikten sonra Yeniden Kuruluş'un başkomutanı sıfatıyla olan sahte görevime sunulan her türlü ayrıcalıkta boğuluyorum. İki ofis. İki toplantı odası. Her şeyiyle tam takım bir mutfak. Büyük bir yatak odası. Üç banyo. İki misafir odası. Ağzına kadar dolu dört giyinme odası –armut dibine düşmüş işte– ve sayısız başka ayrıntılar. Bu odalarda daha önce çok fazla vakit geçirmedim, fazla büyükler. Bana sadece bir ofis gerekiyor, zamanımı da genelde orada geçiriyorum.

Ama bugün etrafa bakınacağım, dikkatimi en çok çeken yer de daha önce hiç fark etmediğim bir yer. Yatak odasının hemen yanındaki oda, Anderson'ın devasa alkol koleksiyonuna adanmış koca bir oda.

Gerçi alkolden çok anlamam.

Hiçbir türden geleneksel ergenlik deneyimleri yaşamadım, öyle partilere falan gitmedim, romanlarda okuduğum çevre baskısına maruz kalmadım. Kimse bana uyuşturucu ya da sert bir içki falan vermedi, muhtemelen haklı sebeplerle. Yine de kendimi odanın koyu renk panelden duvarına dizili cam raflara kusursuzca yerleştirilmiş sayısız şişe karşısında büyülenmekten alamıyorum. İki büyük, kahverengi deri sandalye ve ikisinin arasına konmuş yoğun vernikli orta sehpa dışında odada mobilya yok. Sehpanın üzerinde kehribar renkli bir sıvıyla dolu

şeffaf sürahi gibi bir şey duruyor, yanında da öyle tek başına duran bir bardak var. Buradaki her şey koyu renkli, hafiften depresif ve ahşapla beraber böyle yıllanmış, küflü... *eski* bir şey kokuyor.

Elimi uzatıp parmaklarımı ahşap panellerde gezdirerek sayıyorum. Odadaki dört duvarın üçü çeşit çeşit, eski şişelere –toplamda 637 tane– ayrılmış, çoğu da aynı kehribar renkli sıvıyla dolu, sadece birkaç şişede şeffaf sıvı var. Etiketlerine bakmak üzere biraz daha yaklaşıyorum ve şeffaf sıvılı şişelerin votkayla dolu olduğunu öğreniyorum, daha önce duyduğum bir içki ama kehribar renkli sıvı için her şişede başka bir şey yazıyor. Bir dolu Scotch yazılı şişe var. Yedi şişe tekila var. Ancak Anderson'ın bu odada tuttuklarının çoğunun –toplam 523 şişe– adı bourbon ama içindeki maddeyi bilmiyorum. Şimdiye dek sadece bira, şarap ve margarita içen kişiler duydum ama burada hiçbiri yok. Alkol bulunmayan tek duvar ise birkaç sigara kutusu, tıpkı sehpanın üzerindeki gibi kısa, girift kesimli içki bardaklarıyla dolu. Bardaklardan birini alıyorum ve alırken az kalsın düşürüyorum, göründüğünden çok daha ağır. Gerçek kristalden mi yapılmışlar diye merak ediyorum.

İster istemez Anderson'ın bu yeri tasarlarken neler düşündüğünü merak ediyorum. Koca bir odayı alkol şişelerini sergilemeye ayırmak çok tuhaf bir fikir. Niye dolaplara koymamış ki? Ya da buzdolabına.

Sandalyelerden birine oturup başımı kaldırıyorum ve tavandan sarkan devasa, ışıltılı avize dikkatimi çekiyor.

Neden bu odaya yöneldim bilmiyorum. Ama burada kendimi gerçekten yalnız hissediyorum. Günün tüm gü-

rültüsü ve karmaşasından sıyrılmış durumdayım. Bu şişelerin arasında kendimi tam anlamıyla tecrit edilmiş hissediyorum ve bu bir şekilde beni yatıştırıyor. Günün başından bu yana ilk defa rahatlıyorum. Kendimi kabuğumda hissediyorum. İnzivada. Zihnimin karanlık bir köşesine kaçmış.

Vazgeçmenin verdiği garip bir özgürlük var.

Öfkeli olmanın verdiği bir özgürlük. Tek başına yaşamanın. Hepsinin arasında en tuhaf olanı da burada, Anderson'ın eski sığınağının duvarları arasında onu nihayet anladığımı hissediyorum. Nasıl o şekilde yaşayabildiğini sonunda anlıyorum. Kendinin bir şeyler hissetmesine, birinin onu incitmesine asla izin vermiyormuş, hayatına duyguları karıştırmıyormuş. Kendinden başka kimsenin yükümlülüğü altında değilmiş, bu da onu özgürleştirmiş.

Kendi bencilliği onu özgür kılmış.

Kehribar renkli sıvının olduğu sürahiye uzanıyorum, tıpasını çıkarıyorum ve yanındaki kristal bardağı dolduruyorum. Bir süre ben bardağa bakıyorum, bardak bana bakıyor.

En nihayetinde elime alıyorum.

Bir yudum aldıktan sonra neredeyse tükürüyorum ve sıvı boğazımdan geçerken fena hâlde öksürüyorum. Anderson'ın içecek zevki iğrençmiş. Ölüm gibi, ateş gibi, yağ ve duman gibi. Kendimi bu iğrenç şeyden bir yudum daha almaya zorlayıp sonra bırakıyorum, alkol içime işlerken gözlerim sulanıyor. Neden yaptım, neden denemek istedim ya da bana ne yapacağını ümit ettim ben de emin değilim. Hiçbir beklentim yok.

Sadece merak.

Kendimi tasasız hissediyorum.

Saniyeler geçerken gözlerim pır pır ederek açılıyor, sessizliğin sıcak kollarında kapanıyor, bir parmağımı dudağıma götürüp yeniden bir dolu şişe sayıyorum ve içkinin tadının o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlarken bir sıcaklık patlaması ağır ağır, mutlu mutlu ta içime ulaşıp damarlarımdaki her bir sıcaklık zerresini serbest bırakıyor.

Oh, diye düşünüyorum.

Oh.

Dudaklarım gülümsüyor, gerçi biraz yamuk gibi geliyor ama dert etmiyorum, hem de hiç, boğazım hafiften uyuşsa bile. Hâlâ dolu olan bardağı alıp alevden koca bir yudum daha içiyorum ve bu defa hiç de nefret etmiyorum. Bu şekilde kayıplara karışmak, başımı bulutlarla, rüzgârla, hiçlikle doldurmak çok zevkli. Ayağa kalkınca kendimi gevşemiş ve biraz da hantal hissediyorum ama hoş bir duygu, güzel, sıcak ve hoş hissettiriyor; bu şekilde banyoya gidip gülümseyerek çekmecelerde bir şey arıyorum

bir şey

nerede ki

Nihayet buluyorum: Saç kesme makinesi. Ve artık saçlarımı kesme zamanının geldiğine karar veriyorum. Saçlarım oldu olası beni rahatsız ediyordu. Çok uzun, çok fazla uzun ve akıl hastanesinde geçen onca zamanın hatırası, hatırlatıcısı. Unutulduğum onca yılın, cehennemde çürümeye bırakıldığım onca yılın uzunluğu bu; çok kalın, çok boğucu, çok fazla, çok şu, çok bu, çok can sıkıcı işte

Parmaklarım beceriksizce düğmeyi buluyor ve elimdeki şeyi çalıştırmayı nihayet başarıyorum. Küçük cihaz avucumda vızlarken önce kıyafetlerimi çıkarmam gerek herhalde diye düşünüyorum, her yanım saç olsun istemem, o yüzden önce kıyafetlerimi çıkarmam gerek, evet evet, kesinlikle öyle yapmam gerek

Sonrasında iç çamaşırlarımla kalıp bunu yapmayı içten içe hep ne kadar çok istediğimi, bunun hep ne kadar güzel ve özgür hissettireceğini düşündüğümü düşünüyorum.

Ve kırpma makinesini hafiften yamuk yumuk bir hareketle başıma götürüyorum.

Bir kere.

Bir kere daha.

Bir daha, bir daha, bir daha; saçlarım uzun, kahverengi dalgalı bir deniz gibi yere, ayaklarıma düşerken gülüyorum, hiç bu kadar hafif, saçma sapan, şapşal bir mutluluk hissetmemiştim

Vızlamaya devam eden cihazı lavaboya atıp geri çekiliyorum ve eserime aynada hayran hayran bakarken yeni kesilmiş saçlarıma dokunuyorum. Şimdi saçlarımız Warner'la aynı oldu. Aynı kısacık saçlar, tabii onunkiler sapsarıyken benimki koyu renkte. Bir anda daha büyük görünmeye başladım. Daha haşin. Ciddi. Elmacık kemiklerim varmış. Çene kıvrımım. Öfkeli ve biraz da korkutucu görünüyorum. Gözlerim ışıl ışıl, yüzümde koskocaman görünüyorlar, iri, keskin ve delici bir şekilde ilgi odağı oldular, bayıldım.

Bayıldım.

Yıllardır hissettiğimden daha özgür bir şekilde koridorda sallana sallana yürüyüp Anderson'ın odasında iç

çamaşırlarımla dolanırken kıkır kıkır gülmeye devam ediyorum. Kendimi büyük deri koltuğa atıp bardağın kalanını iki hızlı yudumda bitiriyorum.

Yıllar, asırlar, ömürler geçerken belli belirsiz bir vurma sesi duyuyorum.

Aldırış etmiyorum.

Koltuğun kolunda bacaklarımı sallandırıp arkama yaslanarak avizenin dönüşünü izliyo...

Daha önce de dönüyor muydu ki böyle?

Demeye kalmadan düşlerim bölünüyor, zar zor algıladığım sesler duyuyorum, hareket etmiyorum, sadece gözlerimi kısıp başımı seslere doğru çeviriyorum.

"Hay sıçayım, J..."

Kenji'nin odaya dalmasıyla donup kalması bir oluyor. Bir anda hayal meyal iç çamaşırlarımla olduğumu hatırlıyorum, diğer ben Kenji'nin beni böyle görmemesini isterdi ama bu düşünce beni yerimden kımıldatmaya yetmiyor tabii. Ama niyeyse Kenji çok endişeli görünüyor.

"Off *kahretsin, kahretsin, kahretsin...*"

Tam o anda onun tek başına olmadığını fark ediyorum.

Kenji ile Warner tam önümde duruyorlar, ikisi de dehşete kapılmış gibi, yanlış bir şey yapmışım gibi gözlerini dikmiş bana bakıyorlar ve bu beni sinirlendiriyor.

"Ne?" diyorum bağırarak. "Gidin buradan."

"Juliette... Aşkım... Ne yaptın?.."

Warner yanıma diz çöküyor. Yüzüne bakmaya çalışıyorum ama gözümü odaklamakta zorlanıyorum, hiçbir şeyi net göremiyorum. Görüşüm bulanıyor, yüzünün hareket etmesini durdurmak için gözlerimi birkaç kere kırpmam gerekiyor, içimde bir şeyler Warner'a kızgın olduğumuzu,

onu artık sevmediğimizi, onu görmek ya da onunla konuşmak istemediğimizi anımsamaya çalışıyor ama o sırada Warner yüzüme dokunuyor...

İç geçiriyorum

Yanağımı avucuna yaslıyorum ve güzel şeyler, hoş şeyler hatırlıyorum, duygu seline kapılıveriyorum

"Selam," diyorum.

Çok üzgün çok üzgün görünüyor ama tam cevap verecekken Kenji araya giriyor. "Dostum, yani bilemiyorum ama şundan koca bir bardak içmiş sanırım. Belki daha da fazla. Hem de bu cüsseyle." Alçak sesle küfrediyor. "O kadar viski *beni* mahvederdi be."

Warner gözlerini kapatıyor. Âdemelmasının boğazında hareket edişi karşısında büyüleniyorum, uzanıp parmaklarımı boynunda dolaştırıyorum.

"Tatlım," diye fısıldıyor gözlerini açmadan. "Neden..."

"Seni ne kadar çok seviyorum biliyor musun?" diyorum. "Çok... Çok seviyorum. Çok fazla."

Gözlerini yeniden açtığında bakışları ışıl ışıl. Parlıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"Kishimoto," diyor sessizce. "Duşu aç lütfen."

"Tamamdır."

Kenji gidiyor.

Warner hâlâ bana bir şey söylemiyor.

Dudaklarına dokunuyorum. Öne doğru eğiliyorum. "Çok güzel bir ağzın var," diye fısıldıyorum.

Gülümsemeye çabalıyor. Üzgün görünüyor.

"Saçlarımı sevdin mi?"

Başını sallıyor.

"Gerçekten mi?"

"Çok güzelsin," diyor ama kelimeler ağzından güçbela çıkıyor. "Neden yaptın bunu aşkım? Kendine zarar vermeye mi çalışıyorsun?" diyor sesi çatlayarak.

Cevap vermeye yelteniyor ama aniden midem bulanıyor. Başım dönüyor. Bu hissin geçmesi için gözlerimi kapatıyorum ama geçeceği yok.

Kenji'nin "Duş hazır," diye bağırdığını duyuyorum. Sonra sesi daha da yaklaşıyor. "Sen halleder misin? Yoksa yardım ister misin?"

"Hayır." Duruyor. "Hayır, sen gidebilirsin. Ben ona dikkat ederim. Diğerlerine de kendimi iyi hissetmediğimi söylersin. Özürlerimi ilet."

"Tamamdır. Başka bir şey?"

"Kahve. Birkaç şişe su. İki de aspirin."

"Olmuş bil."

"Teşekkürler."

"Her zaman dostum."

Sonra hareket ediyorum, her şey hareket ediyor, her şey yan dönüyor, gözlerimi açıyorum, dünya bulanıklaşınca açtığım gibi geri kapatıyorum. Warner beni kucağında taşıyor, yüzümü boynunun kuytusuna gömüyorum. Çok tanıdık kokuyor.

Güvenli.

Konuşmak istiyorum ama kendimi ağır aksak hissediyorum. Dudaklarımı hareket ettirmem yıllarımı alıyor sanki, bunu yaparken de ağır çekimde hareket ediyor gibiler, sanki kelimeler onları söylemeye çalışırken üst üste, üst üste ağzıma üşüşüyorlar.

"Seni şimdiden özledim," diye mırıldanıyorum teninin üzerinden. "Bunu özledim, seni özledim, seni özlüyorum,"

derken beni aşağı indiriyor, ayaklarımın üzerine koyuyor ve duşa girmeme yardımcı oluyor.

Suyun vücuduma çarpmasıyla birlikte çığlık atıyorum.

Gözlerim bir anda açılıyor, soğuk su her yanıma hücum ederken kafam yarım yamalak da olsa bir anlığına kendine geliyor. Gözlerimi hızlıca kırpıştırıyorum, hızlı hızlı solurken duvara yaslanıp eğri büğrü camdan delirmiş bir ifadeyle Warner'a bakıyorum. Su tenimden aşağıya inip kirpiklerimde toplanıyor, ağzımı açıyorum. Omuzlarımın titremesi yavaş yavaş azalırken vücudum sıcaklığa alışıyor ve dakikalar geçerken ikimiz de hiçbir şey demeden öylece birbirimize bakıyoruz. Zihnim toparlanıyor ama tam da açılabilmiş değil, göstergeye uzanıp da sıcaklığı birkaç derece artırırken bile üzerimde hâlâ bir pus var.

Yüzünü hâlâ görebiliyorum, aramızdaki bulanık camın arkasından bile çok güzel. "İyi misin? Kendini daha iyi hissediyor musun?" diyor.

Öne bir adım atarak sessizce onu inceliyorum, hiçbir şey söylemeden sutyenimi açıp yere atıyorum. Gözlerini kocaman açmak ve göğsündeki hafif hareket dışında bir karşılık vermiyor. Külotumu çıkarıp ayağımla arkaya ittiriyorum. Birkaç kere gözünü kırpıştırarak geri geri yürüyor, başını çevirip başka yere bakıyor sonra yine dönüyor.

Duşakabinin kapısını açıyorum.

"İçeri gelsene."

Ama yüzüme bakmıyor.

"Aaron..."

"Kendini iyi hissetmiyorsun şu an," diyor.

"İyiyim."

"Tatlım, lütfen, çok fazla içtin..."

"Sadece sana dokunmak istiyorum. Gel buraya."

Nihayet yüzünü bana dönüyor, gözleri ağır ağır kalkıyor ve görüyorum, içinde bir şeyler kırıldığında olanları görüyorum. Acı çeken, savunmasız bir hâli var, bana yaklaşırken sertçe yutkunuyor, odanın her yanı buhar içinde, sıcak su damlaları çıplak kalçalarıma çarpıyor, dudakları aralanırken bana bakıp öne uzanıyor, içeri gelecek sanıyorum

ama

kapıyı kapatıyor.

"Seni odada bekliyorum aşkım."

Juliette uyuyor.

Duştan çıktı, kucağıma oturdu ve oturduğu gibi boynumda uykuya daldı, sabah bütün o mırıldandıklarından pişmanlık duyacağından eminim. Onun bana dolanmış yumuşak, sıcacık bedenini kendimden ayırmak için her zerremle mücadele ettim ama ne yaptım ettim başardım. Onu yatağa yatırdım ve çekildim, onun yanından uzaklaşmanın acısı kendi derimi yüzmeninkinden farklı değildi. Kalmam için yalvardı, onu duymazdan geldim. Beni sevdiğini söylediğinde bir türlü cevap veremedim.

Gözleri kapalı da olsa ağladı.

Ancak böylesi tehlikeli bir anda yapıp söylediklerine güvenemem, gayet iyi biliyorum. Alkolle hiçbir tecrübesi yok ve sabah aklı başı yerine geldiğinde yüzümü görmek istemeyecek. Kendini benim önümde böyle savunmasız bıraktığını bilmek istemeyecek. Olanları hatırlayacağından bile şüpheliyim.

Bense çaresizliğin de ötesindeyim.

Gecenin üçü oldu ve günlerdir uyumamış gibiyim. Gözlerimi bir türlü kapatamıyorum, zihnimle ya da bir dolu zaafımla yalnız kalamıyorum. Darmadağın bir hâldeyim, ayakta duruyorsam sırf gereklilikten.

Kafamı allak bullak eden duygu karmaşasını, dün gittikten sonra neler olduğunu merak eden Kenji'ye, beni üç saat önce köşeye sıkıştırıp Juliette'e neler anlattığımı bilmek isteyen Castle'a, hatta yeni ilişkimin şimdiden patladığını görmekten az da olsa mutlu görünen Kent'e bile anlatmak için boşa bir uğraş verdim.

Yerin dibine gömülmek istiyorum.

Juliette'in izleri hâlâ taze ve bu kadar canlıyken yatak odamıza –odama– geri dönemem, yeni inşaat sebebiyle askerler hâlâ oradayken simülasyon odasına da gidemem.

Yaptıklarımın sonuçlarını öteleyemem.

Bulunmadan, olması gerektiği gibi cezalandırılmadan başımı bir saniye yaslayacak yerim yok.

Koridorda yürürken Lena yüzüme karşı kahkahalar atıyor.

Abisine iyi geceler dilerken Nazeera başını iki yana sallıyor.

Henüz bitmemiş hastane kanadında bir köşeye kıvrıldığımı gören Sonya ve Sara üzgün bakışlar atıyor. Ben kaçmaya çalışırken Brendan, Winston, Lily, Alia ve Ian yeni odalarından başlarını uzatıp beni durdurarak zorla sorular soruyorlar ve bunu öyle yüksek sesle yapıyorlar ki James bile uyku sersemi hâliyle yanıma gelip kolumu çekiştirerek defalarca, üst üste Juliette'in iyi olup olmadığını soruyor.

Bu hayat nereden çıktı böyle?

Bir anda yükümlü olup çıktığım tüm bu insanlar kim?

Herkes Juliette için –yeni başkomutanımızın sağlığı için– haklı olarak endişelendiğinden ve ben onun bu acısının suçlularından olduğumdan meraklı gözlerden, soru dolu bakışlardan, acıyan suratlardan kaçacak güvenli bir yerim yok. Özel hayatımı bilen bu kadar çok kişi olması çok sıkıntı verici. Aramız iyiyken daha az soruyla muhatap oluyordum, bu kadar ilgiye maruz kalmıyordum. Bu ilişkileri Juliette idare ediyordu, burada olmalarının sebebi ben değildim. Bunların hiçbirini ben istemedim. Bu sorumluluğu ben istemedim. Ben sadece Juliette'i istedim. Onun aşkını, onun yüreğini, onun beni saran kollarını istedim. Bu da onun sevgisi için ödemem gereken bedeldi; bu insanlar, bu sorular, varlığımı katıksız küçümseyişleri.

Öyle olunca, ben de bir hayalete dönüştüm.

Sessiz koridorları gözetliyorum. Gölgelere sığınıp karanlıkta duruyorum ve bir şeyleri bekliyorum. Neyi bekliyorum ben de bilmiyorum.

Tehlike.

Unutulmayı.

Sonraki adımlarımı belirleyecek herhangi bir şey.

Yeni bir amaç, odaklanacak yeni bir konu, yapacak yeni bir iş istiyorum. Sonra bir anda 45. Mıntıka'nın komutanı ve başkomutan yardımcısı olduğumu, denetleyip görüşmeler yapmam gereken sayısız işim olduğunu hatırlıyorum ki bunlar artık nedense bana yetmez oldu. Günlük işlerim dikkatimi dağıtmaya yetmiyor, sıkı sıkıya belirlenmiş rutinlerim darmadağın oldu, Delalieu duygusal çöküntümün altında debeleniyor ve ben elimde olmadan

babamı düşünüp duruyorum, sürekli ama sürekli...

Benim hakkımda ne kadar haklı olduğunu.

Her zaman haklıymış.

Duygular yüzünden perişan oldum. Anneme daha yakın olmak için beni –ne pahasına olursa olsun– herhangi bir işe yönelten şey duygulardı. Beni Juliette'i bulmaya, anneme çare ararken onu araştırmaya iten şey duygulardı. Âşık olmama, vurulmama, yeniden kalbi kırık bir çocuk –sevdiği kızı korumak için dizlerinin üstüne çöküp değersiz, canavar babasına yalvaran bir çocuk– olmama neden olan şey duygulardı. Duygular, bu zayıf duygularım her şeyime mal oldu.

Huzurum yok. Amacım yok.

Bu kalbi çok uzun süre önce göğsümden çıkarıp atmayı ne çok isterdim.

Buna rağmen yapılması gereken işler.

Sempozyuma on iki saatten az kaldı ve daha Juliette'le ayrıntıları konuşmaya fırsatım olmadı. İşlerin böyle sonuçlanacağını düşünmemiştim. Babamın ölümünün ardından işlerin her zamanki gibi devam edeceğini zaten hiç düşünmemiştim. Daha büyük bir savaş olmasının an meselesi olduğunu, biz daha 45. Mıntıka'nın asıl kontrolünü ele geçirmişiz gibi bile yapma şansımız olmadan diğer başkomutanların bizim için geleceğini biliyordum. Ama kafalarında daha şeytani planlar olduğunu düşünmemiştim. Juliette'i Yeniden Kuruluş'un bünyesindeki can sıkıcı formalitelere –bu monoton rutinlere– hazırlayacak daha çok zaman gerekeceğini düşünmemiştim. Ne var ki bilmem gerekirdi. Beklemem gerekirdi. *Engel olabilirdim.*

Yeniden Kuruluş'un yıkılacağını sandım.

Yanılmışım.

Başkomutanımızın Kuzey Amerika'daki 554 komutan ve başkomutan yardımcısıyla dolu salona yapacağı konuşmaya hazırlanması için saatleri kaldı. Liderlik yapması beklenecek. Ulusal ve uluslararası diplomasinin çetrefilli konularıyla ilgili müzakereler etmesi beklenecek. Haider, Nazeera ve Lena o gaddar ebeveynlerine haber göndermek için bekliyor olacak. Ve benim onun yanında olmam, ona yardım etmem, onu korumam ve yönlendirmem gerekiyor. Gel gör ki sabah babamın odasından nasıl bir Juliette çıkacağını bilmiyorum. Ondan ne bekleyeceğime, bana nasıl davranacağına ya da aklının ne yöne kayacağına dair hiçbir fikrim yok.

Neler olacağına dair zerre kadar fikrim yok.

Ve kendimden başka suçlayacak kimse yok.

JULIETTE

*Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.

*değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli

*Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.

yanılmaz susuzlukta. Yaşadığım en tuhaf his. Korkunç.

Ancak tüm bu anılardan çok ama çok daha kötüsü var. Biraz puslu ama her şeyi eksiksiz hatırlıyorum. Anderson'ın bourbon'unu içtiğimi. İç çamaşırlarımla Kenji'nin karşısında uzanışımı. Sonra nefesim aniden, acı verici bir şekilde kesiliyor...

Duşta üstümü çıkarmam. Warner'dan yanıma gelmesini istemem.

Midemi bir bulantı dalgası alıp içindeki bir gıdım şeyi de çıkarmakla tehdit ederken gözlerimi kapatıyorum. İçim soluğumu kesebilecek bir etkiyle baştan aşağıya küçük düşmüşlük hissiyle kaplanırken üzerimden atamadığım mutlak bir tiksinti hissi oluşuyor. Sonunda istemesem de gözlerimi kısarak ağır ağır açıyorum ve birinin yanıma üç şişe su ve iki ufak beyaz hap bıraktığını görüyorum.

Büyük bir minnetle hepsini içiyorum.

Oda hâlâ karanlık ama her nasılsa günün ağardığını biliyorum. Aniden doğrulunca beynim sarsılıyor, kafatasımın içinde sarkaç gibi bir o yana bir bu yana savruluyor ve ellerimle yatağa tutunup hareket etmesem de kendimi sallanıyor gibi hissediyorum.

Asla, diye düşünüyorum. *Bir daha asla*. Anderson aptalın tekiymiş. *Bu berbat bir his*. Anca banyoya vardığımda aniden, keskin bir netlikle saçımı tıraş ettiğimi hatırlıyorum.

Aynanın karşısında donakalıyorum, uzun, kahverengi saçlarımdan kalanlar hâlâ yere saçıldıkları gibi duruyor ve şaşkınlıkla aynadaki görüntüme bakıyorum. Dehşetle. Büyülenmişçesine.

Lambayı açınca irkiliyorum, floresan lambalar aptal beynimdeki ağrıyı tetikliyor. Işığı ayarlamam bir dakikamı alıyor. Duşu açıyorum, sıcak su akarken yeni kendimi seyrediyorum.

Yavaşça başımda kalan bir cimcik yumuşak saça dokunuyorum. Saniyeler geçtikçe daha da cesaretleniyorum, aynaya o kadar yaklaşıyorum ki burnum cama değiyor. Çok tuhaf, çok tuhaf ama endişem gitgide yatışıyor. Kendime ne kadar bakarsam bakayım pişmanlık hissedemiyorum. Bir şok var evet ama...

Bilemiyorum.

Cidden, gerçekten hoşuma gitti.

Gözlerim her zaman üzerinde yaşadığımız yerkürenin minyatürü gibi mavi, yeşil ve kocamandı ama onları daha hiç böylesine ilginç bulmamıştım. Şu an, hayatımda ilk defa, kendi yüzümü ilginç buluyorum. Sanki kendi gölgemin içinden sıyrılıyorum, bir zamanlar arkasına saklandığım perde nihayet çekilmiş gibi.

Buradayım. Tam burada.

Bana bak, diye haykırıyorum hiç konuşmadan.

Banyo yavaş yavaş buharla dolarak görüntümü örtüyor ve en nihayetinde başımı çevirmek durumunda kalıyorum. Çevirdiğimde de gülümsüyorum.

Çünkü hayatımda ilk defa gerçekten görünüşümden hoşlanıyorum.

Dün gelmeden önce Delalieu'den gardırobumu Anderson'ın dairesine taşıtmasını istemiştim, şimdi de kendimi gardırobun önünde durmuş, yeni gözlerle dolabın derinliklerini incelerken görüyorum. Bu kapıları her açtığım-

da gördüğüm kıyafetlerin aynısı ama bugün hepsini bir anda farklı gözlerle görür oldum.

Çünkü ben kendimi *farklı* hissediyorum.

Kıyafetler aklımı karıştırırdı. Bir kıyafeti Warner'ın yaptığı gibi bir araya getirmeyi hiç anlayamazdım. Beceremediğim bir bilim diye düşünürdüm, kavrayabileceğimin ötesinde bir yetenek. Ama şu an fark ediyorum ki benim sorunum kim olduğumu bilmememmiş, derimin altında yaşayan sahtekârı nasıl giydireceğimi anlamamam.

Nelerden hoşlanıyordum?

Nasıl algılanmak istiyordum?

Amacım yıllarca kendimi en aza indirmekti, çok kenarlı bir hiçlik hâline gelene dek kendimi katlayıp katlayıp durmak, hatırlanmayacak kadar önemsiz olmaktı. Masum görünmek istiyordum, sessiz sakin, zararsız görülmek istiyordum, sürekli olarak varlığımın diğer insanları korkuttuğundan endişe ediyordum, kendimi, ışığımı, ruhumu küçültmek için de elimden gelen her şeyi yaptım.

Bu bilgisizleri susturmayı çok istiyordum. Bu süreçte kendimi kaybettiğimi bilmeden beni yargılayan pislikleri hoşnut etmeyi çok ama çok istiyordum.

Peki ya şimdi?

Şimdi, gülüyorum. Kahkahalarla.

Şimdi, zerre kadar takmıyorum.

Juliette sabah yanımıza geldiğinde onu tanımak neredeyse imkânsızdı.

Kafamı diğer görevlere gömme isteğime rağmen son üç misafirimizin kaçınılmaz gelişleri sebebiyle zorla da olsa bugün gruba katılmaya karar verdim. Güney Amerika başkomutanının ikiz çocukları ile Afrika başkomutanının oğlu bu sabah geldiler. Okyanusya başkomutanının çocuğu yok, bu sebeple başka ziyaretçimiz olmayacağını düşünüyorum. Hepsi de sempozyumda bize katılmak için tam zamanında geldiler. Ne kadar da manidar.

Fark etmem gerekirdi.

Ben bu üçünü, ziyaretçilerimizi karşılamaya gelen Kenji ve Castle'a tanıştırırken Juliette çıkageldi. İçeri gireli daha otuz saniye olmadı ama hâlâ onu algılamaya çalışıp başaramıyorum.

İnsanın *nefesini kesiyor.*

Sade, üzerine oturan siyah bir kazak ile dar kesimli, koyu gri kot giymiş, altında da bilek boyunda düz, siyah

botlar var. Saçları hem gitmiş hem gitmemişti, ona hiç beklemediğim bir şekilde yumuşak, koyu renk bir taç gibi oturmuş. Uzun saçlarının çektiği dikkat olmayınca gözlerim doğruca yüzüne odaklanıyor. İri, büyüleyici gözler, daha önce hiç belli olmayan kemik yapısıyla gördüğüm en inanılmaz yüz.

İnsanı şaşkınlığa uğratacak kadar farklı görünüyor.

Haşin.

Hâlâ güzel ama daha keskin. Daha sert. Artık pembe kazaklı, atkuyruklu kız değil, hayır. Babamı öldürüp sonra da en pahalı viskisinden dört parmak içen genç bir kadına daha çok benziyor artık.

Bakışlarını benden çekip Kenji'yle Castle'ın afallamış ifadelerine sonra da yeni gelen üç konuğumuzun epey şaşkın yüzlerine çeviriyor, hepimizin nutku tutulmuş durumda.

"Günaydın," diyor sonunda ama söylerken gülümsemiyor. Etrafa bakınan gözlerinde hiçbir sıcaklık, nezaket yok, resmen bir bocalama yaşıyorum.

"Vay anasını prenses, bu cidden sen misin ya?"

Juliette Kenji'yi şöyle bir hızla süzüyor ama cevap vermiyor.

"Siz üçünüz kim oluyorsunuz?" diyor başını yeni gelenlere sallayarak. Ağır ağır ayağa kalkıyorlar. Tereddütle.

"Kendileri yeni konuklarımız," diyorum gözlerimi ondan alamıyorum. Yüzünden. "Onları Castle ve Kishimoto ile tanıştırıyordum..."

"Beni dâhil etmek yok mu?" diyor yeni bir ses. "Ben de yeni başkomutanla tanışmak istiyorum."

Dönünce kapının eşiğinde Lena'yı görüyorum, Juliette'le arasında bir metre var yok, hayatı boyunca hiç

bu kadar mutlu olmamış gibi gözlerini odada dolaştırıyor. Kalbimin çarpmaya, kafamın bulanmaya başladığını hissediyorum. Juliette'in Lena'yı ya da beraber olduğumuzu bilip bilmediğini hâlâ bilmiyorum.

Lena'nın gözleri ışıl ışıl, fazla parlak ve mutlu mutlu, kocaman gülümsüyor.

Ensemden aşağıya soğuk soğuk ürperiyorum.

İkisi de orada yan yana dururken ister istemez aralarındaki farkların ne kadar bariz olduğunu görüyorum. Juliette ufak tefek, Lena uzun. Juliette'in saçları koyu, bakışları derin, Lena ise nereden bakarsan bak solgun. Saçları neredeyse beyaza yakın, gözleri de olabilecek en açık mavi tonda, burnu ve yanaklarındaki çilleri de olmasa teni âdeta şeffaf sayılır. Ama bu pigment eksiliğini varlığıyla telafi ediyor, her zaman gürültücü, agresif, haddinden fazla hırslı ve hararetli. Buna karşılık Juliette bu sabah aşırı sessiz. Duygularını kesinlikle belli etmiyor, bir gram öfke ya da kıskançlık göstermiyor. Sadece durup sessiz sedasız durumu inceliyor. Enerjisi sıkı sıkıya bağlanmış. Bir anda açılmaya hazır bekliyor.

Lena ona dönünce salondaki herkesin kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Selam," diyor Lena yüksek sesle. Sahte mutluluğu gülümseyişini biçimsizleştirip zalim bir şeye dönüştürüyor. Elini uzatarak "Sonunda Warner'ın kız arkadaşıyla tanıştığıma çok memnun oldum," diyor. Sonra da "Ay pardon, özür dilerim. *Eski* kız arkadaşı demek istemiştim," diye ekliyor.

Juliette başını kaldırıp ona bakarken nefesimi tutuyorum.

Acele etmeden başını yana eğip gözleriyle Lena'yı silip süpürüyor. Lena'nın uzattığı elinin yorulmaya, parmaklarının titremeye başladığını görebiliyorum.

Juliette umursamaz görünüyor.

"Bana Kuzey Amerika başkomutanı diyebilirsin," diyor.

Sonra da yürüyüp gidiyor.

Göğsümden histerik bir kahkaha çıkacak gibi geliyor; başımı yere eğmek zorunda kalıyorum, düz bir yüz ifadesine bürünmek için çabalıyorum. Sonra Juliette'in artık benim olmadığını fark edince bir anda kendime geliyorum. Ne sevmek ne tapmak üzere bana ait artık. Onu tanıdım tanıyalı ona hiç bu kadar çekilmemiştim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey, hiçbir şey yok. Arkasında kalakalmış bir Lena bırakarak salonun içine doğru yürüdükçe kalbim daha da hızlı çarpmaya başlıyor, hâlâ pişmanlıktan kıvranıyorum.

Onu kaybetmeyi becerdiğime inanamıyorum. Hem de ikinci defa.

Beni sevdiğine. Bir kere.

"Lütfen kendinizi tanıtın," diyor üç konuğumuza.

Önce Stephan söz alıyor.

"Ben Stephan Feruzi Omondi," diyor öne uzanıp onun elini sıkarak. "Afrika başkomutanını temsilen burada bulunuyorum."

Stephan uzun boylu, oturaklı, son derece resmidir ve bir zamanlar Nairobi olan yerde doğup büyüse de yurtdışında İngilizce eğitimi gördüğünden şu an İngiliz aksanıyla konuşmakta. Juliette'in adamın yüzünde duraksayan bakışlarından ondan hoşlandığını söyleyebilirim.

Göğsümde bir şeyler sıkışıyor.

"Ailen seni de mi beni gözetleyesin diye gönderdi Stephan?" diyor gözlerini ayırmadan.

Stephan gülümsüyor ve gülümseyişi tüm yüzüne canlılık katıyor, bir anda ondan nefret ediyorum. "Sadece size merhaba demeye geldik," diyor. "Dostça bir toplanma, o kadar."

"Hı hı tabii. Ya siz ikiniz?" İkizlere dönüyor. "Aynı sebeple mi geldiniz?"

İkizlerin büyüğü olan Nicolás ona gülümsemekle yetiniyor. Durumdan memnun görünüyor. "Adım Nicolás Castillo, Santiago ve Martina Castillo'nun oğluyum, kız kardeşim de Valentina..."

"*Kız kardeşin mi?*" Lena araya giriyor. Zalimliğini gösterecek bir fırsat daha yakaladı, ondan hiç bu denli nefret etmemiştim. "Hâlâ yapıyor musunuz bunu ya?"

"Lena," diyorum uyaran bir ses tonuyla.

"Ne var?" Bana bakıyor. "Neden herkes bu normalmiş gibi davranıyor? Bir gün Santiago'nun oğlu kız olmak istediğine karar veriyor. Ne yapalım yani? Görmezden mi gelelim?"

Valentina'nın sabahtan bu yana ağzından çıkan ilk söz "Bok ye Lena," demek oluyor. "Şansım varken kulaklarını kesmeliydim."

Juliette'in gözleri irileşiyor.

"Şey, pardon..." Kenji başını uzatarak elini sallıyor. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Valentina oyun oynamayı sever," diyor Lena.

"*Cállate la boca, cabrona,*"* diye atılıyor Nicolás.

"Hayır, hayır, var ya?" diyor Valentina bir elini karde-

* *İsp.* "Kapa çeneni seni kaltak," anlamında. (ç.n.)

şinin omzuna koyarak. "Hiç sorun değil. Bırak konuşsun. Lena rol yapmayı sevdiğimi düşünüyor *pero cuando cuelge su cuerpo muerto en mi cuarto* rol yapmayacağım."

Lena gözlerini deviriyor.

"Valentina," diyorum. "Lütfen ona kulak asma. *Ella no tiene ninguna idea de lo que está hablando. Tenemos mucho que hacer y no debemo...*"*

"Başlayacağım bu işe. İspanyolca da mı konuşuyorsun dostum?" diye lafımı kesiyor Kenji elini saçlarından geçirerek. "Alışmam gerekecek."

"Hepimiz pek çok dil konuşuruz," diyor Nicolás. Sesinde inceden bir kızgınlık tınısı var. "İletişim kurabilmemiz gereki..."

"Bakın millet, kişisel dertleriniz umurumda değil," diyor Juliette bir anda, bir yandan da eliyle burnunun kemerini sıkıyor. "Başım çok fena ağrıyor ve bugün yapılacak milyonlarca şey var, işe koyulmak istiyorum."

"*Por su puesto, señorita.*"** Nicolás hafifçe başını eğiyor.

"Ne?" diyor Juliette gözlerini ona doğru kırpıştırarak. "Dediğinin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Nicolás yine sadece gülümsüyor. "*Entonces deberías aprender como hablar español.*"***

Başımı iki yana sallarken gülecek gibi oluyorum. Nicolás bile bile zora koşuyor. "*Basta ya*," diyorum. "*Dejala sola. Sabes que ella no habla español.*"****

"Ne diyorsunuz siz ya?" diye soruyor Juliette.

---

* *Isp.* "Onun ağzından çıkanı kulağı duymuyor. Yapacak çok işimiz var, o yüzden..." anlamında. (ç.n.)

** *Isp.* "Elbette hanımefendi," anlamında. (ç.n.)

*** *Isp.* "O hâlde İspanyolca öğrenmeniz gerekiyor," anlamında. (ç.n.)

**** *Isp.* "Kes artık. Onu rahat bırak, İspanyolca bilmediğini görüyorsun," anlamında. (ç.n.)

Nicolás daha da kocaman gülümsüyor, mavi gözleri keyiften kırışıyor. "Önemli bir şey değil Başkomutan Hanımefendi. Sizinle tanıştığımıza memnun olduk, o kadar."

"O zaman bunu hepiniz bugünkü sempozyuma katılıyorsunuz şeklinde kabul ediyorum."

Nicolás bir kere daha başını eğiyor. "*Claro que sí.*"

"Evet demek istiyor," diyorum.

"Başka hangi dilleri konuşabiliyorsun?" diye soruyor Juliette başını bana çevirerek. Bana herkesin içinde hitap edince cevap vermeyi unutuyorum.

Stephan, "Küçüklüğümüzden bu yana birçok dil öğrendik. Komutanlar ve ailelerinin birbirileriyle iletişim kurabilmeleri için önemli bir konu."

"Oysa Yeniden Kuruluş'un tüm dillerden kurtulmak istediğini sanıyordum. Tek ve evrensel bir dil yaratmaya çalışıyordunuz..."

"*Sí* Başkomutan Hanımefendi," diyor Valentina başını hafifçe sallayarak. "Doğru. Ama birbirimizle de konuşabilmemiz gerekiyor, öyle değil mi?"

Juliette büyülenmiş görünüyor. Öfkesini unutarak bir kere daha dünyanın büyüklüğü karşısında şaşkınlığa uğruyor, gözlerinde görebiliyorum. Kaçmak istiyor. "Nerelisiniz?" diye soruyor tamamen masumca, meraktan. Sorusundaki bir şeyler yüreğimi sızlatıyor.

"Yani dünya yeniden çizilmeden önce... ülkelerinizin adı neydi?"

"Biz Arjantin'de doğduk," diyor Nicolás ve Valentina aynı anda.

"Benim ailem Kenyalı," diyor Stephan.

"Peki birbirinizi ziyaret ediyor musunuz?" diyor yüz-

lerimize bakarak. "Birbirinizin ülkelerine seyahat ediyor musunuz?"

Başımızı sallıyoruz.

"Vay be," diyor sessizce ama daha ziyade kendisiyle konuşuyor. "İnanılmaz olsa gerek."

"Siz de bizi ziyarete gelmelisiniz Başkomutan Hanımefendi," diyor Stephan gülümseyerek. "Gelmenizi çok isteriz. Sonuçta artık siz de bizden birisiniz."

Juliette'in gülümsemesi yok oluyor. Yok olmasıyla birlikte yüzünde hüzünlü, dalgın bir bakış beliriyor. Bir şey söylemiyor ama içinde kabaran öfke ve üzüntüyü hissedebiliyorum.

Aniden "Warner, Castle, Kenji?" diyor.

"Evet?"

"Evet Bayan Ferrars?"

Bense öylece bakakalıyorum.

"Burada işimiz bittiyse üçünüzle yalnız konuşmak istiyorum mümkünse."

JULIETTE

Sakin olmam gerektiğini, hepsinin kafamda olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini, birinin kapıyı açacağını, beni buradan çıkaracağını düşünüp duruyorum. Sürekli böyle olacağını düşünüyorum. Sürekli böyle olması gerektiğini düşünüyorum çünkü böyle şeyler olmaz. Olmaz. İnsanlar böyle unutulmaz. Bu şekilde terk edilmez.

Olmaz işte.

Beni yerde sürükledikleri için yüzüm kana bulanmış durumda, bunu yazarken ellerim hâlâ titriyor. Bu kalem benim tek çıkış yolum, tek sesim çünkü konuşacak kimsem yok, kendi zihnimde boğuluyorum ve tüm filikalar götürülmüş, tüm can yelekleri parçalanmış ve yüzme bilmiyorum, yüzemem yüzemem, çok zor. Çok zor. Göğsümde milyonlarca çığlık var gibi ama hepsini tutuyorum çünkü sesin duyulmayacaksa, seni duyan kimse yoksa bağırmanın ne anlamı var. Kimse beni bir daha duymayacak.

Etrafımdakilere bakmayı öğrendim.

Duvarlara. Ellerime. Duvardaki çatlaklara. Parmak-

larımdaki çizgilere. Betonun gri tonlarına. Tırnaklarımın şekline. Bir şey seçiyorum ve herhalde saatlerce ona bakıyorum. Zaman geçerken içimden saniyeleri sayıyorum. Günleri aklımda tutup yazıyorum. Bugün gün iki. İkinci gün. Bugün de bir gün.

Bugün.

Çok soğuk. Çok soğuk çok soğuk.

Lütfen lütfen lütfen

JULIETTE'İN AKIL HASTANESİNDEKİ GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

Bir onay bekleyerek üçüne birden bakmayı sürdürüyorum derken Kenji söze giriyor.

"Ee, evet... Yani, tabii, sorun değil," diyor.

"Elbette," diyor Castle.

Warner ise bir şey söylemiyor, içimi görebiliyormuş gibi bana bakıyor ve bir anlığına duşta çıplak bir şekilde ona yalvaran kendimi, kollarında büzülüp ağlayan, onu ne kadar özlediğimi söyleyen, dudaklarına dokunan kendimi hatırlıyorum.

Utançtan kırılıyorum. Eski bir mahcubiyet dürtüsü tüm bedenimi ele geçiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı çevirerek hızla dönüp tek kelime etmeden kapıya yöneliyorum.

"Juliette aşkım..."

Yolu yarılamışken elini sırtımda hissedip kaskatı kesiliyorum, nabzım bir anda fırlıyor. Döndüğüm anda yüzünün değiştiğini görüyorum, yüz hatları bir saniyeden daha kısa bir sürede korkmuş bir ifadeden şaşkın bir ifa-

deye geçiş yapıyor; bu yeteneği, diğer insanların duygularını hissetme yeteneği sinirimi tepeme çıkarıyor çünkü karşısında çırılçıplak kalıyorum, baştan aşağıya savunmasız ve bu beni çileden çıkarıyor, çileden çıkarıyor

"Ne?" diyorum. Sert bir ses tonuyla söylemeye çalışıyorum ama sesim hiç de öyle çıkmıyor. Nefesim kesilir gibi. Utanç verici.

"Ben..." diye başlıyor ama eli düşüyor. Gözleri gözlerimi bulunca zamanda donup kalıyorum. "Sana söylemek istediğim..."

"Ne?" Bu defa kelime aynı anda hem sessiz hem gergin hem de dehşete kapılmış bir şekilde çıkıyor. Kendi canımı kurtarmak için geriye bir adım atıyorum ve o sırada Kenji ile Castle'ın koridorda ağır ağır yürüdüklerini görüyorum, bilerek uzaklaşıyorlar, bize konuşmak için ortam sağlıyorlar. "Ne söylemek istiyorsun?"

Ama Warner'ın gözleri hareket ediyor, beni inceliyor. Bana öyle büyük bir dikkatle bakıyor ki bu yaptığının farkında mı merak ediyorum. Bana böyle baktığında çıplak teni benimkine dokunuyormuş gibi kuvvetli bir his duyduğumu, bana baktığında böyle şeyler yaptığını, bunun da beni deli ettiğini biliyor mu merak ediyorum çünkü bunu kontrol edememek, aramızda bozulmadan kalan bu bağ hiç hoşuma gitmiyor ve o sırada nihayet alçak sesle

bir şey söylüyor

duyamadığım bir şey

çünkü o sırada dudaklarına bakıyorum ve tenimin hatıralarla yandığını hissediyorum; dün, daha dün Warner benimdi, dudakları üzerimdeydi, onu *içimde hissediyordum...*

"Ne?" demeyi başarıyorum gözlerimi kırpıştırarak.

"Saçını gerçekten beğendim dedim."

Ondan nefret ediyorum, kalbime bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum, bedenimin bu kadar zayıf olmasından, onu istemesinden, onu özlemesinden nefret ediyorum ve tüm olan bitene rağmen ona bağırsam mı, onu öpsem mi, ağzının ortasına geçirsem mi bilemiyorum o yüzden gözlerine bakmadan

"Bana Lena'dan ne zaman bahsedecektin?" diyorum.

Bunu duyunca duruyor, bir an hareketsiz kalıyor. "Ah..." Boğazını temizliyor. "Lena'yı öğrendiğini fark etmemiştim."

Konuşabileceğime güvenemediğimden gözlerimi kısarak yüzüne bakıyorum ve hâlâ en iyi tavır ne olur onu düşünüyorum.

"Kenji haklıymış," diyor fısıltıyla, daha çok kendi kendine konuşuyor.

"Anlayamadım?"

Başını kaldırıyor. "Affet beni," diyor yumuşak bir ses tonuyla. "Sana daha önce söylemeliydim. Anca şimdi anlıyorum."

"Madem öyle neden söylemedin?"

"O ve ben... Biz bir şey değildik. Formalite ilişkisiydi, basit bir arkadaşlıktı. Bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Gerçekten," diyor. "Bunu böyle bil, onun hakkında bir şey söylemediysem bahsetmeyi aklıma getirecek kadar düşünmediğimden."

"İyi de *iki yıl* berabermişsiniz..."

Başını iki yana salladıktan sonra "O şekilde değil ama. Öyle ciddi bir iki yıl değildi. Sürekli iletişim halinde

olunan bir iki yıl bile değildi." İç geçiriyor. "O, Avrupa'da yaşıyor aşkım. Birbirimizi çok az ve uzun aralıklarla görüyorduk. Sadece fiziksel bir durumdu. Gerçek bir ilişki değildi..."

"*Sadece fiziksel*," diyorum şaşkınlıktan sersemleyerek. Arkaya doğru öyle bir sallanıyorum ki kendi ayaklarıma takılıp düşecek gibi oluyorum, sözlerinin hiç beklemediğim fiziksel bir acıyla etimi dağlayarak delip geçtiğini hissediyorum. "Vay be. Vay be."

Şimdi onun ve kızın, ikisinin birbirine dolanmış vücutlarından başka bir şey düşünemiyorum, Lena'nın kollarında çıplak geçirilmiş *iki yıl*...

"Hayır... Lütfen," diyor ve telaşlı sözleri beni bulunduğumuz âna çekiyor. "Demek istediğim o değil. Ben sadece... Ben... Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum," diyor onu daha önce hiç görmediğim kadar hüsrana uğramış bir şekilde. Başını sağa sola sallıyor, sertçe. "Seninle tanışmadan önce hayatımdaki her şey farklıydı. Boşluktaydım ve yapayalnızdım. Kimse umurumda değildi. Kimseyle asla yakınlaşmak istemiyordum. Ben asla... Şimdiye dek bir tek sen..."

"Sus," diyorum başımı iki yana sallayarak. "Sus, tamam mı? Çok yoruldum. Başım beni öldürüyor, bunları dinleyecek enerjim yok."

"Juliette..."

"Yemin ederim seni incitmeyi istemedim hiç. Senden bir şeyler saklamak istemiyorum. Ama bunların hepsi benim için çok yeni aşkım. Böylesi bir ilişki benim için çok yeni ve... Bil... Nasıl olacağını bilmiyorum..."

"Şimdiye dek benden bir dolu şey sakladın zaten," diyo-

rum gücümün sarsıldığını, zonklayan baş ağrısının ağırlığının zırhımı deldiğini hissederek, bir anda çok fazla ama çok fazla şey hissederek. "Seninle ilgili bilmediğim çok şey var. Geçmişinle ilgili bilmediğim çok şey var. Şu anımızla ilgili. Ve artık neye inanacağımı bilmiyorum."

"Bana istediğini sor," diyor. "Sana bilmek istediğin ne varsa anlatırım..."

"Ama benimle ilgili gerçekler hariç öyle mi? Ailemle ilgili..."

Warner'ın beti benzi aniden soluyor.

"Bunu benden sonsuza dek saklayacaktın. Bana gerçeği söyleme gibi bir planın yoktu. Evlatlık edinildiğimi. Değil mi?"

Yaşadığı şaşkınlıkla gözleri deli deli ışıldıyor.

"Cevap versene. Bana en azından bu kadarını söyle." Öne doğru bir adım atıyorum, nefesini yüzümde hissedecek kadar çok yaklaşıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki neredeyse göğsünde çarpan kalbini duyabiliyorum. "Bana söyleyecek miydin?"

"Bilmiyorum."

"*Doğru* söyle."

"Gerçekten aşkım," diyor başını sağa sola sallayarak. "Büyük ihtimalle söylerdim." Sonra aniden iç geçiriyor. Bu hareketi onu yormuşa benziyor. "Seni bu gerçeğin acısından koruduğumu sandığıma seni nasıl ikna edebilirim bilmiyorum. Gerçekten biyolojik ebeveynlerinin öldüğünü sanıyordum. Bunu senden saklamanın doğru olmadığını anca şimdi anlıyorum ama o zamanlar doğru yaptığımı düşünüyordum. Fakat niyetimin asla seni incitmek olmadığını bilmelisin. Asla sana yalan söylemek ya da senden

bilgi saklamak gibi bir niyetim yoktu. Sana uygun bir zamanda bildiklerimi söylemeyi düşünüyordum. Sadece doğru anı kolluyordum."

Aniden ne hissettiğimi bilemez oldum.

Onun kederli gözlerini, kabaran duygularını yutkunmaya çalışırken hareket eden boğazını izliyorum. İçimde bir şeyler kopuyor. Direncimin bir kısmı yıkılmaya başlıyor.

Çok savunmasız görünüyor. Çok küçük.

Derin bir nefes alıp ağır ağır veriyorum sonra da başımı kaldırıp bir kez daha yüzüne bakıyorum ve o anda görüyorum, duygularımın değiştiğini hissettiği anı görüyorum. Gözlerine bir canlılık geliyor. Öne bir adım atıyor ve o kadar yakın duruyoruz ki konuşmaya korkuyorum. Kalbim hızla çarpıyor, paylaştığımız her dokunuşu, her ânı, her şeyi hatırlatacak bir şeyler yapmak zorunda değilim. Kokusu her yanımda. Sıcaklığı. Solukları. Altın rengi kirpikleri, yeşil gözleri. Aslında dokunmak aklımın ucundan bile geçmiyorken bir hayaletmiş gibi, bu bir rüya olabilirmiş gibi nazikçe yüzüne dokunuyorum, parmak uçlarımla yanağını okşuyorum, çenesine doğru iniyorum ve nefesini tutup da vücudu belli belirsiz titreyince duruyorum

ezbere bir hareketmişçesine eğiliyoruz

gözlerimiz kapanıyor

ve dudaklarımız birbirine dokunuyor

"Bana bir şans daha ver," diye fısıldıyor alnını alnıma dayayarak.

Kalbim sancıyor, göğüs kafesimde küt küt atıyor.

"Lütfen," diyor usulca ve nasıl oluyorsa biraz daha yaklaşıyor, konuşurken dudakları benimkilere dokunu-

yor ve yaşadığım bu duyguyla olduğum yere mıhlanıyorum, sözleri dudaklarıma değip elleri yüzümde yumuşak ve tereddütlü bir şekilde gezerken hareket edemiyorum. "Hayatım üzerine yemin ederim seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diyor.

Ve beni öpüyor

Beni öpüyor

Burada, her şeyin ortasında, herkesin önünde ve o kadar çok hisle dolup taşıyorum ki beni kendine bastırırken başım dönüyor, kendimi kendimden kurtaramıyorum, dudaklarımı aralarken çıkardığım seslere engel olamıyorum ve kayboluyorum, onun tadında kayboluyorum, sıcaklığında kayboluyorum, kollarıyla kuşatılıyorum ve

kendimi çekmek zorunda kalıyorum

öyle hızlı çekiliyorum ki yalpalıyorum. Hızlı hızlı soluyorum, yüzüm kızarıyor, duygularım panikliyor

ve o, öylece bana bakıyor, göğsü o kadar kuvvetle kalkıp iniyor ki buradan, neredeyse bir metre öteden hissediyorum ve az önce olanlar ya da hissettiklerim hakkında söyleyebilecek doğru düzgün, mantıklı bir şey düşünemiyorum.

Sadece, "Bu adil değil," diye fısıldayabiliyorum. Gözyaşları akmaya zorlayıp gözlerimi yakıyor. "Bu *adil* değil."

Cevabını duymayı beklemeden kendimi koridora attığım gibi odama koşuyorum.

WARNER

"İşler sarpa mı sardı Bay Warner?"

Onu saniyesinde boğazından yakalıyorum, yaşadığı şokla yüz ifadesi allak bullak olurken duvara yapıştırıyorum. "Sen," diyorum öfkeyle. "Beni bu katlanılmaz duruma sen soktun. *Neden?*"

Castle yutkunmaya çalışıyor ama yutkunamıyor, gözleri kocaman açılıyor ama korkar bir hâli yok. Konuşmaya çalıştığında sesi çatal çatal ve boğuk çıkıyor. "Yapmanız gerekiyordu," diyor boğulurcasına. "Olması gerekiyordu. Uyarılması gerekiyordu, bunun da sizin tarafınızdan yapılması gerekiyordu."

"Sana inanmıyorum," diye bağırıyorum onu duvara daha da sert çarparak. "Sana en baştan beri ne demeye güvendim bilmiyorum."

"Lütfen evlat. İndir beni."

Kollarımı çok az gevşetiyorum, ciğer dolusu birkaç nefes aldıktan sonra "Size yalan söylemedim Bay Warner. Gerçeği duyması gerekiyordu. Bunu başkasından duysay-

dı sizi asla affetmezdi. Ama şimdi en azından," –öksürüyor– "zamanla affedebilir. Tek mutluluk şansınız bu."

"Ne?" Elimi çekiyorum, onu indiriyorum. "Ne zamandan beri benim mutluluğumu umursar oldun?"

Uzunca bir müddet sessiz kalıyor, boğazına masaj yaparken gözlerini bana dikiyor. Sonrasında da nihayet "Babanızın size yaptıklarını bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Sizi ne duruma soktuğunu?" diyor.

Bir adım geri çekiliyorum.

"Hikâyeni bilmediğimi mi sanıyorsun evlat? Bize zarar vereceğini düşünseydim dünyamıza girmene izin verip insanlarımın arasında sığınacak bir yer teklif eder miydim sanıyorsun?"

Sert soluklar alıp veriyorum. Kafam karışıyor. Kendimi açıkta, savunmasız hissediyorum.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diyorum derken bile yalan söylediğimi hissederek.

Castle gülümsüyor ama gülümseyişinde yaralı bir şeyler var. "Daha ufak bir oğlansın," diyor sessizce. "Daha on dokuz yaşındasın. Bunu sürekli unutuyorsun galiba. Zar zor yaşadığına dair fikrin, bakış açın yok. Önünde hâlâ koca bir hayat var." İç çekiyor. "Kenji'ye de aynısını söylemeye çalışıyorum ama o da senin gibi. İnatçı. Katır gibi inatçı."

"Kenji gibi *değilim* ben."

"Ondan bir yaş küçük olduğunu biliyor muydun?"

"Yaşın bir önemi yok. Askerlerimin de çoğu benden büyüktür."

Castle gülüyor.

"Siz çocuklar," diyor başını iki yana sallayarak. "Çok

acı çekiyorsunuz. Korkunç, trajik hikâyeleriniz var. Dengesiz kişilikleriniz. Hep yardım etmek istedim. Bu durumu düzeltmek istedim. Bu dünyayı siz çocuklar için daha iyi bir yer hâline getirmek istedim."

"O zaman dünyayı git başka yerde kurtar. Kishimoto'ya da dilediğin kadar bebek bakıcılığı yapabilirsin. Ama ben senin sorumluluğunda değilim. Acımana ihtiyacım yok."

Castle sadece başını yana eğip bana bakıyor. "Benim acımamdan hiçbir zaman kaçamayacaksınız Bay Warner."

Çenem kasılıyor.

"Siz oğlanlar," diyor gözleri bir anlığına başka yöne bakarak, "bana kendi oğullarımı çok hatırlatıyorsunuz."

Duraklıyorum. "Çocukların mı var?"

"Evet," diyor. "Vardı." Ve içim aniden nefesimi kesen bir acı dalgasıyla kaplanıyor.

Onun hissettiği duyguları hissedip sersemleyerek bilinçsizce geriye birkaç adım atıyorum. Ona öylece bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Şaşkın. Meraklı.

Üzgün.

"Hey."

Nazeera'nın sesiyle irkilerek arkama dönüyorum. Yanında Haider da var, ikisi de son derece ciddi görünüyor.

"Ne oldu?"

"Konuşmamız lazım." Castle'a bakıyor. "Adınız Castle, değil mi?"

Castle başını sallıyor.

"Tamam, bu işleri bildiğinizi biliyorum o yüzden bu konuda size ihtiyacım olacak." Nazeera parmağını havada şaklatıp dördümüzün arasında bir daire çiziyor. "Konuşmamız gerek. *Derhal.*"

JULIETTE

Huzur nedir bilmemek tuhaf bir şey. Nereye gidersen git hiçbir yerin sana sığınak olmayacağını bilmek. Acı korkusunun sana her zaman bir nefes uzaklıkta olduğunu bilmek. Bu 4 duvar arasında güvende değilim, evimden ayrılırken de güvende değildim, evimde yaşadığım on dört yıl boyunca da kendimi hiç güvende hissedemedim. Akıl hastanesi her gün insanları öldürüyor, dünyaya benden korkması öğretildi ve evim babamın beni her gece kapattığı, annemin zorla büyüttüğü bir iğrençlik olduğum için bana bağırdığı odadan ibaret.

Bunu her zaman yüzüme söylemiştir.

Yüzümde katlanamadığı bir şeyler olduğunu söylerdi. Gözlerimde, ona bakışımda hatta varlığımda bile. Bana sürekli ona bakmamamı söylerdi. Sürekli bunu haykırır dururdu. Ona her an saldırabilirmişim gibi. Bana bakmayı kes, diye bağırırdı. Bana bakmayı kes, diye haykırırdı.

Bir keresinde elimi ateşe sokmuştu.

Sırf yanıyor mu diye görmek için. Normal bir el mi değil mi görmek için, demişti.

Altı yaşımdaydım.
Hatırlıyorum çünkü doğum günümdü.

JULIETTE'İN AKIL HASTANESİNDEKİ GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

"Boş ver," diyorum Kenji kapıma geldiğinde.

"Neye boş vereyim?" Kenji kapanan kapının arasına ayağını sokuyor. Şimdi de sıkışıp büzüşüp içeri girmeye çalışıyor. "Neler oluyor?"

"Boş ver artık hiçbirinizle konuşmak istemiyorum. Lütfen git. Hatta cehennemin dibine de gidebilirsin. Umurumda değil."

Kenji yüzüne tokat atmışım gibi afallıyor. "Sen... Bir dakika ya, sen ciddi misin şu an?"

"Bir saat sonra Nazeera'yla sempozyuma gideceğiz. Hazırlanmam gerekiyor."

"Ne? Neler oluyor J? Neyin var senin?"

Yüzümü ona çeviriyorum. "*Benim neyim mi var?* Sanki bilmiyorsun!"

Kenji bir elini saçından geçiriyor. "Yani, evet, Warner'la olanları duydum ama daha az önce koridorda oynaştığınızı gördüm e, haliyle kafam karıştı..."

"Bana *yalan* söyledi Kenji. Bana bunca zaman yalan söyledi. Bir sürü konuda. Castle da öyle. *Sen de...*"

"Hey dur bakalım, ne?" Kolumu yakalayıp beni döndürüyor. "Bir dakika, bir dakika ben sana hiç yalan söylemedim. Beni bu işe bulaştırayım deme. Bunlarla hiçbir ilgim yok benim. Castle'a ne söyleyeceğimi bile hâlâ bilmiyorum. Bütün bunları benden sakladığına inanamıyorum."

Bir anda donup kalıyorum, yumruklarım kenetlenmiş, içim öfkeyle kabarırken beklenmedik bir umuda sarılıyorum. "Bu işin içinde değil misin? Castle'la birlikte..."

"I ıh. Hiçbir şekilde. Warner bana dün anlatana kadar bu çılgınlığa dair hiçbir fikrim yoktu."

Duraksıyorum.

Kenji gözlerini deviriyorum.

"Peki, sana nasıl güveneceğim?" diyorum sesim çocuk gibi çatlayarak yükselirken. "Herkes bana yalan söylüyor..."

"J," diyor başını iki yana sallayarak. "Yapma ama. Beni tanıyorsun. Saçma sapan zırvalamadığımı bilirsin. Tarzım değildir."

Sertçe yutkunurken kendimi küçücük hissediyorum. Bir anda içten içe dağıldığımı hissediyorum. Gözlerim yanıyor, ağlamamak için zor tutuyorum kendimi. "Söz veriyor musun?"

"Hey," diyor sakince. "Gel buraya ufaklık."

Ona doğru belli belirsiz bir adım atıyorum, beni sıcacık, güçlü, güvenli kollarına alıyor, arkadaşlığına, hayatımdaki değişmez varlığına hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Her şey düzelecek, yemin ederim," diye fısıldıyor.

"Yalancı," diyorum burnumu çekerek.

"Eh en azından yüzde elli şansım var."

"Kenji?"

"Hımm?"

"Olur da bana bu konuda yalan söylediğini öğrenirsem Tanrı'ya yeminler olsun vücudundaki tüm kemiklerini kırarım."

Kısacık bir kahkaha atıyor. "Tamam, öyle olsun."

"Ciddiyim ben."

"Hı hı." Başımı okşuyor.

"Kırarım bak."

"Biliyorum prenses. Biliyorum."

Birkaç saniye sessizlik oluyor.

Sonra

"Kenji," diyorum sessizce.

"Hımm?"

"45. Mıntıka'yı yok edecekler."

"Kim?"

"Herkes."

Kenji arkasına yaslanıyor. Bir kaşını kaldırıyor. "Herkes kim?"

"Diğer tüm başkomutanlar," diyorum. "Nazeera bana her şeyi anlattı."

Kenji'nin yüzünde hiç beklenmedik, kocaman bir gülümseme oluşuyor. "Ah Nazeera iyi adamlardan o zaman desene. Bizim takımda yani? Sana yardım etmeye çalışıyor?"

"Of Kenji ya, dikkatini konuya verir misin lütfen?"

"Bir şey demiyorum, sadece kız süper bir şey çıktı diyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Yüzüme dağılan yaşları silerken gülmemeye çalışıyorum.

"Ee?" diyor bana başını sallayarak. "Olay ne peki? Ayrıntılar? Kim geliyor? Ne zaman? Nasıl? Falan filan işte..."

"Bilmiyorum," diyorum. "Nazeera hâlâ işi çözmeye çalışıyor. Haftaya ya da o civarlarda bir ara olabileceğini düşünüyor. Çocuklar buraya beni izlemeye ve eve bilgi

göndermeye gelmiş ama sempozyuma gelecekler, özellikle gelecekler çünkü görünüşe göre komutanlar diğer mıntıka liderlerinin bana nasıl bir tepki vereceklerini merak ediyorlar. Nazeera alacağı bilginin onların diğer hamlelerini öğrenmemizi sağlayacağını düşündüğünü söyledi. Sanırım önümüzde sadece birkaç *günümüz* var."

Kenji'nin gözleri panikle irileşiyor. "Hay sıçayım."

"Aynen ama 45. Mıntıka'yı yok etmeye karar verdiklerinde beni de tutsak olarak almayı planlamışlar. Yeniden Kuruluş beni geri istiyor belli ki... Bu her ne demek oluyorsa işte."

"Seni geri almak mı?" Kenji kaşlarını çatıyor. "Ne için geri almak? Daha çok test için mi? İşkence? Seninle ne yapmak istiyorlar?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Bilmiyorum. Bu insanların kim olduklarına dair zerre kadar bir fikrim yok. Ablam," diyorum, bu kelime söylerken bir garip geliyor, "anladığım kadarıyla hâlâ bir yerlerde işkence görüyor, üzerinde testler yapılıyor. Yani beni büyük aile toplantısı için almayacakları ortada, anlıyor musun?"

"Vay canına." Kenji alnını ovuşturuyor. "Resmen yeni seviye dramamız oldu."

"Öyle."

"Ee, ne yapacağız peki?"

Tereddüt ediyorum. "Bilmiyorum Kenji. 45. Mıntıka'daki herkesi öldürmeye geliyorlar. Çok bir seçeneğim yok gibi."

"Ne demek istiyorsun?"

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. "Büyük ihtimalle onları önce ben öldürmek zorunda kalacağım demek istiyorum."

Kalbim göğüs kafesimde deliler gibi çarpıyor. Ellerim terden yapış yapış, titriyor. Ama bir türlü beynimle bağ kuramıyorum. Nazeera'nın itirafları akıl sağlığıma mal olabilir. Sadece yanılmış olmasını istiyorum. Tek umudum çaresizce ve üzüntüyle yanılmış olması çünkü zaman yok, bunlarla baş edebilecek zaman yok. Bu zayıf, güvenilmez insani duygular için yerim yok.

Şu an yaşamalıyım.

Kendi yalnızlığımda.

Bugün sadece asker olacağım, olması gereken mükemmel bir robot ve başkomutanımız Juliette Ferrars konuşmasını yapmak üzere çıkarken dimdik duracağım, gözlerim kesinlikle duygularımı ele vermeyecek.

Bugün hepimiz burada, onun arkasında kendi özel korumaları gibi görevlendirilmiş küçük bir müfrezeyiz; ben, Delalieu, Castle, Kenji, Ian, Alia, Lily, Brendan ve Winston varız hatta Nazeera, Haider, Lena, Stephan, Valentina ve Nicolás da arkamızda, o konuşmasına başlarken

destekliyorlarmış gibi görünüyorlar. Sadece üste kalan Sonya, Sara, Kent ve James yoklar. Kent zaten bugünlerde James'i tehlikeden korumak dışında bir şeyle ilgilenmiyor ki onu suçlayamam. Bazen ben de bu hayatın dışında kalmak istiyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp titrememi durduruyorum.

Sadece bütün bunlar bitsin istiyorum.

Yılda iki kez yapılan sempozyumun yeri hayli değişken, genelde dönüşümlüdür. Ancak yeni başkomutanımız sebebiyle etkinlik 45. Mıntıka'da yapılıyor, bu da baştan sonra Delalieu'nün çabasıyla mümkün olmuştur.

Grubumuzun ortak titreşiminin farklı seviye ve türde enerjiden oluştuğunu hissedebiliyorum ama öyle iç içe geçmiş durumda ki korkuyla ilgisizliği ayırmak zor. En önemli konu dinleyiciler ve liderimizin tepkileri olduğundan ben ilgimi daha ziyade onlara yönelttim. Yıllardır onca etkinlik ve sempozyuma katıldım ancak kalabalığın içinde hiç böylesi bir elektrik yükü hissetmemiştim.

Dinleyici olarak benim gibi 554 komutan ve başkomutan yardımcısı hatta eşleri ve yakın çalışanlarından birkaç kişi de var. Her davetin kabul edilmesi daha önce görülmemiş bir durum. Kimse Kuzey Amerika'nın on yedi yaşındaki yeni lideriyle tanışma fırsatını kaçırmak istememiş. Büyülenmiş durumdalar. Açlar. İnsan görünümlü kurtlar hevesle en baştan beri küçümsedikleri genç kızın etini parçalamayı bekliyorlar.

Juliette'in güçleri vücuduna bir nevi yenilmezlik sağlamasaydı onun orada, tüm düşmanlarının önünde savunmasız şekilde durmasından büyük endişe duyardım. Bu mıntıkanın sivilleri onu destekleyip yüreklendiriyor

olabilir ama kıtanın kalanının onun kıtaya getirdiği karışıklık ya da Yeniden Kuruluş'taki rütbeleri için oluşturduğu tehdide aldırdığı yok. Bugün onun önünde duran bu adamlara ve kadınlara başka bir gruba sadık olmaları için para ödeniyor. Juliette'in davasını, insanlar için olan savaşını anlayıp destekledikleri yok.

Onun canına okumadan önce konuşmasına ne kadar süre izin verecekler bilmiyorum.

Ama uzun süre beklememe gerek olmayacak.

Juliette konuşmasına daha yeni başladı ve başlar başlamaz Yeniden Kuruluş'un yanlışlarından, yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğundan bahsedince kalabalık bir anda hareketleniyor. Ayağa kalkıyorlar, yumruklarını kaldırıyorlar ve ona bağırırlarken zihnim tüm bağını koparıyor, olaylar gözümün önünde sanki ağır çekimde ilerliyor. Juliette hiçbir tepki göstermiyor.

Bir, iki derken on altı insan ayakta ve o konuşmaya devam ediyor.

Odanın yarısı gürlüyor, ona öfkeli sözler savuruyor ve şu an Juliette'in öfkesinin büyüdüğünü, hüsranının doruklara tırmandığını hissedebiliyorum ama her nasılsa dayanıyor. Protestolar arttıkça o da sesini artırıyor, öyle yüksek sesle konuşmaya başlıyor ki resmen bağırıyor. Bir ona bir kalabalığa bakarken çaresizce ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Kenji'yle göz göze geliyoruz ve ikimiz de sessizce ne yapacağımızı anlıyoruz.

Araya girmemiz gerek.

Juliette şu an Yeniden Kuruluş'un dilleri ve edebiyatı ortadan kaldırma planının kaldırılacağını bildiriyor, sivillerin yerleşkelerden taşınması isteğini açıklıyor ve

tam iklim konusundaki sorunlarımıza başladığında salonda bir silah patlıyor.

Salon bir anda sessizliğe bürünüyor, çıt çıkmıyor ve...

Juliette alnına saplanan kurşunu çıkarıp yere atıyor. Salonda hafif bir metal tıngırtısı yankılanıyor.

Ve tam bir kaos.

Yüzlerce, yüzlerce kişi aniden ayaklanıyor, herkes ona bağırıyor, tehdit ediyor, silahlar doğrultuyor; hissedebiliyorum, işlerin kontrolden çıkmak üzere olduğunu hissedebiliyorum.

Daha fazla silah patlarken saniyeler içinde bir plan yapmamız gerekiyor ama çok geç kalıyoruz. Brendan korkutucu bir sesle aniden yere düşüyor. Winston çığlıklar atarak onu tutuyor.

Ve bu kadar işte.

Juliette aniden hareketsiz kalıyor ve zihnim yavaşlıyor.

Daha olmadan hissedebiliyorum; değişimi hissedebiliyorum, havadaki statik elektriği hissedebiliyorum. İçinde ısı dalgalanmaları oluyor, güç, yıldırım gibi bedeninden salınarak bir yerde patlamaya hazırlanıyor ve o anda nefesimi tutmaktan başka bir şey yapacak zamanım olmuyor...

Çığlık atıyor.

Uzun. Yüksek sesli. Şiddetli.

Dünya bir saniyeliğine bulanıklaşıyor, sadece bir saniyeliğine her şey bir anda durup olduğu yerde donup kalıyor; eğilmiş bükülmüş vücutlar, öfkeli, eciş bücüş yüzler, her şey zamanda donup kalıyor...

Yerdeki döşemeler havaya kalkıp çatırdıyor. Duvarlara çarpıp parçalanırken âdeta gök gibi gürlüyor. Avizeler tehlikeli bir şekilde sallanarak yere düşüp parçalanıyor.

Ardından da insanlar.

Onun görüş alanındaki her bir kişi. 554 kişi ve yanındakiler. Yüzleri, vücutları, oturdukları sandalyeler taze balık gibi ikiye yarılıyor. Etleri lime lime olup yavaşça şişerken fışkıran kanlar ayaklarının dibinde göle dönüyor.

Hepsi düşüp ölüyor.

JULIETTE

Bugün çığlık atmaya başladım.

JULIETTE'İN AKIL HASTANESİNDEKİ
GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

İlk defa çığlık attığınızda
mutlu muydunuz
üzgün müydünüz
korkmuş muydunuz
kızmış mıydınız?
Hayatınız edebiniz onuruz için mi savaşıyordunuz?
Birisi size şu an dokunsa çığlık atar mısınız?
Birisi size şu an gülümsese siz de gülümser misiniz?
Sana bağırmamanı söyledi mi ağladığında vurdu mu?
Onun da bir burnu iki gözü iki dudağı iki yanağı iki kulağı iki kaşı var mıydı.
Tıpkı sana benzeyen bir insan mıydı.
Kişiliğini renklendir.
Şekiller ve boyutlar çeşitlidir.

Kalbin bir anomalidir.
Arkanda
bırakacağın
tek iz
hareketlerindir.

JULIETTE'İN AKIL HASTANESİNDEKİ GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

Bazen gölgeler hareket ediyor sanıyorum.

Bazen biri izliyor olabilir diye düşünüyorum.

Bazen bu fikir ödümü koparıyor bazen de öylesine saçma bir şekilde mutlu ediyor ki gözyaşlarımı durduramıyorum. Ve bazen aklımı burada ne ara kaybetmeye başladığımı bilmediğimi düşünüyorum. Hiçbir şey artık gözüme gerçek gelmiyor, gerçekten çığlık mı atıyorum yoksa bunlar sadece kafamın içinde mi oluyor emin değilim.

Burada beni duyacak kimse yok.

Bana ölü olmadığımı söyleyecek.

JULIETTE'İN AKIL HASTANESİNDEKİ GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

Ne zaman başladı bilmiyorum.

Neden başladı bilmiyorum.

Çığlık atmak haricinde hiçbir konuda hiçbir şey bilmiyorum.

Annem bana artık dokunmadığını fark ettiğinde çığlık atmıştı. Babam anneme ne yaptığımı fark ettiğimde çığlık atmıştı. Annemle babam çığlıklar atarak beni odama ki-

litleyip şükretmemi söylemişlerdi. Verdikleri yemeğe. Onların çocuğu olmasının imkânı olmayan bu şeye insanca davrandıkları için. Uzak durmam gereken mesafeyi ölçmek için kullandıkları cetvel için.

Hayatlarını mahvetmişim, öyle söylemişlerdi.

Mutluluklarını çalmışım. Annemin yeniden bir çocuk sahibi olma umudunu yıkmışım.

Ne yaptığımı göremiyor muymuşum? diye sormuşlardı. Her şeyi mahvettiğimi göremiyor muymuşum?

Bozduklarımı düzeltmek için çok çabaladım. Her gün onların istedikleri gibi olmaya çalıştım. Sürekli daha iyi olmak için uğraştım ama nasıl yapacağımı bir türlü anlayamadım.

Şu an bildiğim bir şey varsa o da bilim insanlarının yanıldığı.

Dünya düzdür.

Biliyorum çünkü tam kenarından aşağıya itildim ve on yedi yıldır tutunmaya çalışıyorum. On yedi yıldır tırmanmaya çalışıyorum ama kimse sana el uzatmak istemeyince yerçekimini alt etmek neredeyse imkânsız bir şey.

Kimse sana dokunmayı göze almak istemeyince.

JULIETTE'İN AKIL HASTANESİNDEKİ GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

Daha delirmedim mi?
Daha olmadı mı?
Nasıl anlayacağım peki?

JULIETTE'İN AKIL HASTANESİNDEKİ GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

Her şeyden, her şey patlamadan önce derin ve mutlak bir sessizlik anı oldu. İlk başta ne yaptığımın farkında bile değilim. Neler olduğunu anlamıyorum. Bu insanları öldürmek istememiştim...

Ama sonra bir anda...

Salondaki altı yüz kişiyi katlettiğimin ezici farkındalığı, beynime dank ediyor.

İmkânsız görünüyor. Sahteymiş gibi. Ortada tek bir kurşun yok. Şiddet yok, güç kullanımı yok. Sadece uzun, öfkeli bir çığlık.

"Kesin şunu!" diye çığlık attım. Gözlerimi sıkıca kapattım ve öfke, kalp kırıklığı, tükenmişlik ve mahveden bir yıkım ciğerlerimi doldururken bağırdım. Geçen haftaların ağırlığı, bunca yılın acısı, yüreğimde yeşeren yanlış umutların utancı, ihanet, kayıplar...

Adam. Warner. Castle.

Ebeveynlerim; gerçek ve hayali olanlar.

Belki de hiçbir zaman tanıyamayacağım bir abla.

Hayatımı meydana getiren yalanlar. 45. Mıntıka'daki masum insanlara yapılan tehdit. Beni bekleyen mutlak ölüm. Bu kadar çok, çok fazla gücüm olmasının ve tek kelimeyle, büsbütün güçsüz hissetmenin yarattığı hüsran

"*Lütfen*," diye çığlık attım. "*Durun lütfen...*"

Ve şimdi...

Şimdi de bu.

Uzuvlarım olanlara inanamayarak uyuştu. Kulaklarım delicesine uğulduyor, beynim bedenimle olan bağını kopardı. Bu kadar insanı öldürmüş olamam, diye düşünüyorum, bu kadar insanı öldürmüş olmam mümkün değil, diyorum. Ağzımı açıp *bunu* yapmış olmam mümkün de-

ğil, mümkün olamaz...

Kenji bana bir şey söylemeye çalışıyor, *buradan gitmemiz gerek, haydi, hemen gitmemiz gerek* gibi bir şey...

Ama uyuştum kaldım, söndüm, bir ayağımı diğerinin önüne atacak durumda değilim, biri beni çekip sürüklüyor, zorla yürütüyor, patlamalar duyuyorum

Ve aniden zihnim berraklaşıyor.

Nefesim kesilerek arkama dönüp Kenji'yi aranıyorum ama yok. Gömleği kan içinde, biri onu ileride sürüklüyor, gözleri yarı kapalı ve

Warner dizleri üstüne çökmüş, elleri arkasında kelepçelenmiş

Castle yerde baygın yatıyor, göğsünden kan boşalıyor

Winston biri onu sürüklemesine rağmen çığlık atmaya devam ediyor

Brendan ölmüş

Lily, Ian, Alia ölmüş

Zihnimle yeniden bağlantı kurmaya çalışıyorum, vücudumu saran şoku kavramaya çalışıyorum ve başım döndükçe dönüyor, gözümün ucuyla Nazeera'yı görüyorum, başı ellerinin arasında ve o sırada biri bana dokununca olduğum yerde irkiliyorum

Geriye sıçrıyorum

"Neler oluyor?" diyorum olmayan birine. "Neler oluyor?"

"Burada çok iyi iş çıkardın hayatım. Bizi gerçekten gururlandırdın. Yeniden Kuruluş yaptığın fedakârlıklardan ötürü sana minnettar."

"Siz kimsiniz?" diyorum sesi arayarak.

Sonra onları görüyorum, bir adamla bir kadın önüm-

de çömelmiş, anca o zaman yerde, felce uğramış şekilde yattığımı fark ediyorum. Kollarım, bacaklarım ara ara elektrik gönderen kablolarla bağlanmış. Kurtulmaya çabalıyorum ama yapamıyorum.

Güçlerim tükenmiş durumda.

Gözlerim alabildiğine açılmış ve dehşete düşmüş şekilde bu yabancılara bakıyorum. "Kimsiniz siz?" diyorum yeniden bağlı oluşuma öfkelenerek. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Ben Okyanusya başkomutanıyım," diyor kadın bana gülümseyerek. "Babanla ben seni eve götürmeye geldik."

WARNER

JULIETTE

Neden kendini öldürmüyorsun ki? diye sormuştu biri okulda zamanında.

Zalimlik olsun diye sorulan bir soruydu bence ama ilk kez bu olasılığa kafa yormaya başlamıştım. Ne diyeceğimi bilememiştim. Belki böyle bir şeyi düşünmem delilikti ama yeterince iyi bir kız olursam, her şeyi doğru yaparsam, doğru şeyleri söylersem ya da hiçbir şey söylemezsem annemle babam düşüncelerini değiştirirler diye umuyordum hep. Konuşmaya çalıştığımda nihayet beni dinlerler diye düşünüyordum. Bana bir şans verirler diye düşünüyordum. Beni sonunda severler diyordum.

İçimde hep bu aptalca ümit vardı.

JULIETTE'İN AKIL HASTANESİNDEKİ GÜNLÜKLERİNDEN BİR ALINTI

Gözlerimi açtığımda yıldızları görüyorum.

Onlarca yıldız. Tavana yapıştırılmış küçük plastik yıl-

dızlar. Loş ışıkta hafiften parlıyorlar, zonklayan kafamla doğrulurken sağımı solumu kavramaya çalışıyorum. Sağımda bir pencere var, ince bir tül perde batan güneşin turuncu ve mavi ışıklarını süzerek odaya tuhaf açılarla yansıtıyor. Küçük bir yatakta oturuyorum. Başımı kaldırıp etrafa bakınıyorum.

Her şey pespembe.

Pembe battaniye, pembe yastıklar. Yerde pembe bir halı.

Ayağa kalkıp dönüyorum, yatağın tıpatıp aynısından bir tane daha görünce şaşırıyorum ama bu yatağın örtüleri mor. Yastıkları mor.

Oda hayali bir çizgiyle ikiye bölünmüş, bir yarısı diğerinin aynadaki yansıması gibi. İki masa var; biri pembe, biri mor. İki sandalye var; biri pembe, biri mor. İki şifoniyer, iki ayna. Pembe ve mor. Duvarlara çiçekler boyanmış. Bir tarafta ufak bir masayla sandalyeler duruyor. Bir raf dolusu tüylü kostümler var. Yerde bir kutu dolusu taç var. Köşede şövale üzerinde küçük bir tahta. Pencerenin altında içi silme oyuncak bebek ve pelüş hayvanlarla dolu bir kutu.

Burası bir çocuk odası.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Bir üşüyorum, bir sıcak basıyor.

İçimde hâlâ bir boşluk hissediyorum –içten içe güçlerimin çalışmadığını biliyorum– ve o anda el ve ayak bileklerime sarılmış ışıldayan, elektrikli kelepçeleri fark ediyorum. Onları çıkarmak için çekiştiriyorum, var gücümle uğraşıyorum ama kımıldamıyorlar bile.

Öyle olunca daha da panikliyorum.

Pencereye koşuyorum, çaresizce bulunduğum yeri, nerede olduğumu anlayacak bir ipucu, bunun bir halüsinas-

yon olmadığına dair bir kanıt arıyorum ama hayal kırıklığına uğruyorum. Pencerenin manzarası kafamı karıştırmaktan başka bir işe yaramıyor. Göz alıcı bir manzara görüyorum. Ardı ardına sıralanmış sonsuz tepeler. İleride uzanan dağlar. Gün batımının renklerini yansıtan kocaman, ışıl ışıl bir göl. Çok güzel.

Aniden daha da korkarak geri çekiliyorum. Gözlerim pembe masa ve sandalye yerine bir ipucu bulmak üzere onların üstlerinde dolanıyor. Sadece üst üste konmuş renkli defterler var. İçi simli ve keçeli kalemlerle dolu porselen bir kalemlik. Birkaç sayfa fosforlu çıkartma.

Ellerim titreyerek masadaki çekmeceyi açıyorum.

İçinde eski mektuplar ve Polaroid fotoğraflar var.

İlk önce öylece bakakalıyorum. Kalbim beynimde yankılanırken öyle kuvvetli atıyor ki kalp atışlarımı boğazımda hissedebiliyorum. Hızlı hızlı solumaya başlıyorum, nefes alışlarım kısalıyor. Başım dönüyor, gözlerimi önce bir defa sonra bir defa daha kırpıştırarak toparlanmaya çalışıyorum. Cesur olmaya.

Yavaşça ama çok yavaşça mektupları alıyorum.

Bu mektuplar Yeniden Kuruluş'tan önce mi yazılmış diye adreslerine bakıyorum. Hepsi Evie ve Maximillian Sommers adına gönderilmiş. Yeni Zelanda, Glenorchy'de bir caddeye.

Sonra aniden kesilen nefesimle beni sempozyumdan çıkaran kadın ve adamın yüzlerini hatırlıyorum.

Ben Okyanusya başkomutanıyım, demişti. *Babanla ben seni eve götürmeye geldik.*

Gözlerimi yumuyorum, göz kapaklarımın karanlığında yıldızlar patlayarak beni bitkin düşürüyor. Nefessiz

bırakıyor. Kırpıştırarak açıyorum gözlerimi. En üstteki mektubu açarken parmaklarım kararsız ve beceriksizmiş gibi geliyor.

Kısa bir not var. On iki yıl önce yazılmış.

M & E

Her şey yolunda. Ona uygun bir aile bulduk. Henüz bir güç belirtisi yok ama gözümüz üzerinde olacak. Yine de onu aklınızdan çıkarmanızı tavsiye ederim. Onun ve Emmaline'in hafızaları silinecek. Artık sizi sormayacaklar. Bu da benim son mektubum olacak.

P. Anderson

P. Anderson

Paris Anderson. Warner'ın babası.

Odaya şimdi yepyeni gözlerle bakıyorum, omurgamdan boyunca buz gibi ürperirken bu yeni deliliğin olanaksız parçaları aklımda birleşiyor.

Kusacak gibi oluyorum. Yutkunuyorum.

Şimdi de fotoğraflara bakıyorum, çekmecenin içinde dokunulmamış bir şekilde duruyorlar. Yüzümün bazı kısımlarını hissetmiyorum gibi geliyor. Yine de kendimi bakmaya zorluyorum.

İlk fotoğrafta birbirinin aynı sarı elbise giymiş iki kız var. İkisi de kahverengi saçlı, cılızca kızlar, bahçenin taşlarında el ele tutuşmuş duruyorlar. Tüm güdülerim çığlık çığlığa bana haykırıyor, tehlike zillerini çalıyor, koşmam için yalvarıyor.

Çık git, diye bağırmaya çalışıyorum kendime. Çık buradan.

Ama merakım beni bırakmıyor.

Birkaç fotoğraf masanın üzerine yüzü bana dönük şekilde düşüyor, kalbim kulaklarımda atarken gözlerimi fotoğraflardan alamıyorum. Dikkatle uzanıp alıyorum.

Kahverengi saçlı üç küçük kız kendilerine göre biraz büyük olan bisikletlerin yanında duruyor. Birbirlerine bakarak bir şeylere gülüyorlar.

Fotoğrafı çeviriyorum.

Ella, Emmaline ve Nazeera. Artık bisikleti yan tekerler olmadan sürüyorlar.

Göğsümden beni boğarcasına çıkan bir sesle nefesim kesiliyor. Ciğerlerim sıkışıyor, dengemi sağlamak için bir elimle uzanıp masaya tutunuyorum. Aklımı yitirmiş de boşlukta süzülüyor gibi hissediyorum kendimi.

Kâbus görüyorum sanki.

Şimdi de fotoğrafların arkasını çaresizlikle çeviriyorum, ellerim beceriksizce hareket edip gördüklerimi anlamaya çalışıp da başaramazken zihnim ellerimden daha hızlı çalışıyor.

Bir sonraki fotoğrafta küçük bir kız kendinden daha büyük bir adamın elini tutuyor.

Emmaline ve babası, diyor arkasında.

Bir diğer fotoğrafta iki kız ağaca tırmanıyor.

Ella'nın bileğini burktuğu gün.

Bir diğerinde bulanık yüzler, kapkekler, mumlar var...

Emmaline'in 5. Yaş Günü

Bir diğer fotoğrafta hoş bir çift var...

Paris ve Leila Christmas'ta geldiğinde

Donup kalarak

Afallıyorum

İçimdeki tüm hava vücudumu terk etmiş gibi.

Şimdi elimde tek bir fotoğraf kaldı, bakmak için kendimi zorlamak zorunda kalıyorum, kendime yalvarıyorum, Polaroid kare fotoğraf elimle birlikte titriyor.

Fotoğrafta küçük bir kızın yanında küçük bir oğlan duruyor. Kız merdivenlere oturmuş. Kız elindeki keki yerken oğlan da ona bakıyor.

Arkasını çeviriyorum.

Aaron ve Ella

tek yazan bu.

sendeleyerek geri çekiliyorum, yere yığılıyorum. Tüm bedenim dehşetle, şaşkınlıkla, imkânsızlıkla titriyor, sarsılıyor.

Tam o sırada sanki planlanmışçasına kapı çalınıyor. Bir kadın... Geçen seferki kadın, fotoğraflardaki kadının daha yaşlı bir hâli başını içeri uzatıp bana gülümseyerek "Ella tatlım, dışarı çıkmak istemez miydin? Yemeğin soğuyor," diyor.

Kusacağım, çok eminim.

Oda etrafımda dönüyor.
Noktalar görüyorum
sağa sola sallandığımı hissediyorum
ve sonra...
bir anda

Dünya kararıyor.